

MAGYAR NEMZETI SZOCIALISTA KÖNYVTÁR

3. SZÁM.

PÉNZ VAGY BECSÜLET

A KAMATRABSZOLGASÁG MEGTÖRÉSE

ÍRTA:

IFJ. ROÓSZ JÓZSEF

KIADJA A MAGYAR NEMZETI SZOCIALISTA PÁRT
MEZŐBERÉNYI SZERVEZETE

A Magyar Nemzeti Szocialista könyvtárban megjelent eddig:

1. szám: *Dr. Oláh Ernő: A Magyar Nemzeti Szocialista Párt törekvéseinek erkölcsi alapjai.* 62 oldal. Mezőberényi kiadás.

„A tanulmány minden sorát rajongó hit és fanatizmus hatja át. írója egész lelkével szinte feloldódik az Eszme és a mozgalom szolgálatában. Annak az új világnak körvonalait rajzolja meg, amelyért a nemzeti szocializmus dolgozik.”

Nemzet Szava.

2. szám: *N. Schultz József: Hitler és Stalin között a liberalizmus romjain.* 104. oldal. Mezőberényi kiadás.

„A kitűnő könyv a magyar nemzeti szocialista irodalomban megjelent könyvek legkiválóbbja eddig. Szinte riportszerűen érdekes leleplezése a liberalizmus és a bolsevizmus kulisszatitkairól a pánjudaista földalatti akciókról, a szabadkőműves zsidóság nemzetellenes aknamunkáiról. Megrázó és egyben vértforraló tanulmány ez, amelyet minden nemzeti szocialistának és minden fajvédő magyar testvérnek el kell olvasnia, hogy ebben a kérdésben tárgyilagos ismeretekkel rendelkezzenek.”

„Nemzeti Élet”

„A Magyar Nemzeti Szocialista Könyvtár két olcsó könyve fekszik előttünk, az egyiket Oláh Ernő dr. írta, a másikat N. Schultz József... Az ember nem tud választani, hogy melyik az értékesebb?”

Új Barázda.

3. szám: *Iff. Roósz József: Pénz vagy Becsület. A kamatrab-szolgaság megtörése.* Mezőberényi kiadás.

4. szám: *Bézy István: Szervezési és ügyviteli útmutató vidéki szervezetek részére.* 18. oldal. Debreceni kiadás.

Bevezető.

A könyv címéhez. E könyv címe: „Pénz, vagy Becsület. A kamatrabszolgaság megtörése.” Pénz, vagy Becsület nem jelenti azt, hogy pénzre nincs szükség, csak Becsületre, vagy becsületre nincs szükség, csak Pénzre, de jelenti azt, hogy a Becsület az, ami fontosabb; hogy a pénzügyet is, mint minden más anyagi vonatkozású dolgot a Becsület, az erkölcs szellemének kell áthatnia. Más szavakkal nemcsak a pénz fölé kell kerülnie a Becsületnek, azaz az anyag fölé az erkölcsnek, tovább menve a materializmus fölé az idealizmusnak, a gazdaság fölé a politikának, az egyház fölé a vallásnak, a civilizáció fölé a kultúrának, hanem át kell hatni az anyagiak minden legkisebb részletét, így a pénzügyet is a becsületnek.

Az anyag átrendezése nem elegendő. Teljesen téves az a felfogás, hogy csak az anyagiakat, vagy annak egy részét a Pénzt kell újonnan átszervezni, közhelyi elnevezéssel: „Az állam szolgálatába” állítani; vagy azt hinni, sőt ezt a hitet terjeszteni: „Ha a Pénzt maga a nemzet fogja kibocsátani, minden bajnak vége.” Ez a felfogás, minden jó szándéka ellenére is, felületességre vall; mert hiszen ki rendezi az anyagot? Az Ember. Ha tehát mi csak az anyagiakat rendezzük át és azt az embertípust figyelmen kívül hagyjuk, amely az anyagiakat úgy rendezte — olyan siralmasan — mint ma van, akkor az új anyagi elrendezés automaticæ visszatér előbbi helyére és sokakban éppen azt a meggyőződést erősíti, melyszerint: „Kár minden lépésért, ennek így kell lenni, mert másként nem is lehet.” Nem szabad elfelejteni: a mai anyagias élet csupán okozat, melynek előidézője, tehát oka az anyagias ember. Így egyszerű és logikus, hogy az okozat megszüntetése csak ideiglenes lehet, míg az előidéző ok fennmarad, mert ugyanaz az ok előbb-utóbb ugyanazt az okozatot újra létre hozza. Ellenben ha a hatóokot szüntetjük meg, jelen esetben az anyagias gondolkozás uralmát, úgy a hatás, vagyis az okozat, jelen esetben a kizsákmányoló, anyagias elrendezés sem maradhat fenn, illetve nem térhet visz-

sza megszüntetése esetén. Következésképpen nem az anyagot kell tehát elsősorban szemügyre vennünk és megváltoztatnunk, hanem azt az embert, aki az anyagnak ezt az emberi csoportosítását megcsinálta.

Az ösztönök és a nevelés. Még egy téves felfogást kell tisztáznunk. Nevezetesen: sokan azt hiszik, hogy az Ember tetszés szerint nevelhető, alakítható és „minden a neveléstől függ.” Akik az Embert ilyen kevésre becsülik, azok őt már nem is állatnak tekintik, hanem egyszerű gyúrható, formálható anyagnak. (És ha így volna, fölmerül a kérdés, ki formálja, ki neveli hát az Embert?) Akik így gondolkoznak, azok ne is próbálkozzanak a Ma problémáival foglalkozni, mert már az első lépésük is rossz.

Nézzük csak az állatkerti állatokat. Vájjon ki lehet-e a tigrisből a vérszomjúságot: a ragadozást nevelni? Vájjon ha **egy** tigris kiszabadul, melynek a dédöreganyjának a dédöreganyja is kecsketejen, emberek között nőtt fel, képes lesz-e a „nevelés” hatása alatt az eléje kerülő sebesült kecskegödölye sebéit nyalogatni csak azért, hogy az felépüljön? Nem! Vérengző ösztöne arra készíti, hogy a gödölyét széttépje. Nos I ösztön minden élőlényben van, — ha nem vérengző, úgy más ösztön — és éppen ez az ösztön az, ami az élőlényt a holt anyagtól legfőképpen megkülönbözteti, Azért él az élő, mert van lét- és fajfenntartó ösztöne. A Természet törvénye: „Addig van élet, míg van lét- és fajfenntartó ösztön.” Amelyik állatnál nagyobb a létfenntartó ösztön, mint a fajfenntartó, az megeszi a saját kölykét, vagy elpusztítja azt, hogy az anyagból — jelen esetben eleségből — jobban fenn tudja magát tartani; az az életét ugyan fenntartja, de fajtája kipusztul a Természet könyörtelen vas törvénye szerint. (Itt elmerenghetünk az Egyke és „Egye” divatján.)

Az ember nem azért különb, tökéletesebb az állatnál, mert az anyagot saját céljaira tudja felhasználni (hiszen ezt a fecske is megteszi a fészeképítésnél,) vagy elraktározni (ezt az egér és az ürge is megteszi az eleséggel) hanem, mert gondolkozási *okkeresési és következtetési* képességével a Természet törvényeit ellesi és eszközeit úgy készíti el (szélmalom, dinamó stb.) hogy azok a természet törvényeihez alkalmazva életét könnyebbé tegyék. Ma már oda jutott a túlcivilizált ember, hogy csak a saját szerszámaint látja és balgaságában megfélelve a Természet isteni örök törvényeiről fennhéjázva hirdeti: „Leigáztam a Természetet.” Csak a Természet törvénye, az isteni örök igazság érvényesül, ha az ilyen gondolkozású embernek, még az

írmagja is kipusztul és újra csak az élettelen anyag marad meg belőle, tehát az, amit eléje tesz azoknak a törvényszerűségeknél, melyek az ő akaratától teljesen függetlenek. Annak beismerése, hogy a Természetnek meg vannak a maga embertől független törvényei és ezeket az ember teljes egészében még csak nem is ismeri, lehetővé teszi az emberiség továbbfejlődését és tökéletesedését. Ha pedig ez a cél, akkor nem a gépek, tökéletesebbé tételén, tehát az anyagrendezésen van a hangsúly, hanem az *Ember* tökéletesebbé tételén. Hiszen tökéletesebb ember tökéletesebb gépeket is tud készíteni, más szóval anyag elrendezést és csoportosítást végezni, tehát érvényesül, hogy más irányú, más hatású ok, más hatást hoz létre és vált ki. Már most mi az, ami az embert a tökéletesedésre készíti? Maga az a megfoghatatlan (isteni) akarat, mely képessé teszi az Embert az ösztönei révén a természet törvényeinek mind több részletében való felismeréséhez. Azoknak a törvényeknek, amelyet ugyanaz a megfoghatatlan Ismeretlen hozott létre. Az embernek ily irányú kutatását és tevékenységét is, tehát az örökölt, a Természet által beleoltott ösztöneinek köszönheti.

Míg az alacsonyabb rendű ösztönök az illető (akár állat, akár ember,) faj évezredek sokasága alatt ösztönösen (önkéntelenül) gyűjtött tapasztalatok leszűrődése, szervülése, organizálódása — ezek az egyed és faj létét biztosítják, — addig a magasabb rendűek faj fejlődését, tökéletesebbé tételét célozzák.

Tehát a legalacsonyabb rendű ösztön a *Útfenntartó ösztön*. Ez a testet csak arra készíti, hogy önmagáért éljen, nem néz a múltra, nem keresi a jövőt, csak a jelent, a meglevést: A „létét. Ennek az ösztönnek a hatása alatt a test csak a jelennek él. Természetes, hogy ez esetben a jelen végén, az egyed életének végén a faj továbbvivője szűnik meg. Ha egy népnek sok ilyen ösztönű egyede van, a végén kihal az egész nép.

A *fajfenntartó ösztön* már magasabb rendű, mert ez készíti az élot arra, hogy azt az életet, melyet a szülőtől kapott, tovább adja az utódban. Ez az ösztön tehát az, mely az *élet folytonosságáról* gondoskodik, a fajt fenntartja és így lesz az élet örök Élet.

Az az élőlény, melyben csak az első ösztön van meg, önmagát fönntartja, de utódról gondoskodni nem fog. Annak csak egy célja van: élni. Annál *a fejlődés határa* jól élni, **éltetni** a jelent. Ebből kifolyólag ott az élet a lény pusztulásával megszűnik, vagyis a család kihal és bár más formában ugyan, de csak az anyag marad meg, az élet folyamán a test-

ben összerakodott szerves anyagokban. Az élet nem adódik tovább. Míg az az élőlény, melyben a második ösztön is megvan és túlsúlyban van, önmagát is fönntartja, míg lehet, de utódról és ennek az utódnak a *sorsáról* is gondoskodik. Célja (még ha csak ösztönösen is) élni és az életet az utódban a fájban tovább adni. Itt a *fejlődés határa*: a jelen életet a jövő életért, az egyed saját életét az utódeért feláldozni. Ebből kifolyólag itt az élet folytonos lesz, a holt anyagban örökösén új élet fejlődik. Ezek az ösztönök a növény és állatvilágban is meg vannak.

Bízzást elmondhatjuk: a magasabb rendű embernél már nemcsak lét és fajfenntartó, hanem egy harmadik, a *fajt tökéletesítő ösztön is van*. Ez az ösztön nyilvánul meg az alkotás iránti szeretetben, a becsület érzésben és — mint fönntebb említettem — az okkeresési, következtetési képesség kifejlődésében. Mennél inkább vannak ezek az ösztönök kifejlődve az Emberben annál kiválóbb, arisztokratikusabb az, mert itt a fajfenntartó ösztön is már oda fejlődik, hogy nemcsak a saját utódjáról kivan gondoskodni az egyén, hanem fajtájának minden utódjáról és még, ha kell, ezekért is meg tud halni, ami a *hősiességben* jut kifejezésre; de nemcsak meghalni tud értük, hanem élni is tud fajtájáért azért él, hogy a fajtájabéliért munkálkodjon. Ez az az embertípus, mely születésénél fogva becsületes, áldozatkész, hős és éppen ezért a *köz érdekét a magánérdek elé helyezni*, de nem ám szavakban, hanem tettekben.

A nevelés. Visszatérve a tigris példájára, a mai rendszert a tigris állatkerti környezetéhez hasonlíthatjuk; a nevelés a tigris idomítása és éppen úgy, mint a tigrisben kitör az erősen fejlett ragadozó ösztön, úgy lázad föl az egyes emberekben az erősen fejlett becsületézés ösztöne, a faj tökéletesítő, fajnemesítő ösztöne a mai pénzuralommal együtt járó gazság ellen. Valami egészen más ez, mint osztály-, vagy pártharc. Ez világnézeti harc, mely mellett előbbieket eltörpülnek.

E könyv feladata a pénzügyi problémákra közelebről rávilágítani, de sohasem szabad elfelejteni, hogy a mai pénzrendszer csak egyik függvénye: következménye, tehát okozata annak a világnézetnek, melyet materialista, magyarul anyagi világnézetnek nevezünk. Ebben a világnézetben helyezkedik el a liberalizmus éppúgy, mint a marxizmus, világosabban: mindkettő az anyagiak elosztását tartja elsősorban szem előtt és a lelkületet, érzületet ennek rendeli alá, vagy el se ismeri. Egyszerűen

azt hiszi: mindenkit ki lehet az ösztöneiből nevelni. Látjuk a tigris esetét. Lehet az ösztönök egyrészét visszazorítani, másik részét feljebb hozni sok embernél, mert hiszen *ez a nevelés maga*, de kiítani az ösztönöket csak a gazdájával együtt lehet. Vagy, ha túlmessze akarnánk menni, akkor azt kellene mondanunk, hogy ugyanolyan erős (hosszantartó) hatás szüntetheti azt meg, mint amilyen hatás azt, abban az illető fajban évezredekken keresztül létre hozta. Ha egy bizonyos ösztön erősen fejlett és annak ellentétes ösztönét akarják az emberben kifejleszteni, az első föllázad. Ez történik napjainkban. Addig, míg a gazság mellett becsületesen is lehetett élni, az emberek becsületérvése csak szerényen tiltakozott imitt-amott, de most már oda került a *sor*, *hogy* ravaszsággal, pénzzel csaknem minden cél elérhető, míg becsülettel alig lehet élni.

Ne csodálkozzunk ezek után azon, ha azt látjuk, hogy olyan emberek kezdenek el politizálni, akik eddig az eke szarvát fogták, vagy műhelyben, irodában dolgoztak, illetve dolgoznának. Ezek többnyire a munkáért, a becsületért politizálnak a Pénzuralom ellen, melyben munkájukat elvesztették. Ne higgyék azonban a Pénzhatalom aljas pibékjei, hogy csak munkát keli adniok. Már ettől elkéstek, a lavina megindult és csak világhatalmuk teljes megtörése után áll meg.

A lényeg tehát az, hogy egy kis, eddig még szétszórt embercsoportban erősen fejlett a Becsületösztön (idealisták); egy másik kicsiny, de összetartó csoportban erősen fejlett a pénzimádattal együtt járó gaz ösztön (szül. materialisták). Ez a két kis csoport küzd egymással. Ez a küzdelem eldőlt, ha az előbbi szétszórt emberek összefognak és szét szórják az utóbbi összetartó csoportot. A két szélsőséges kis csoport között elhelyezkedett nagy csoport emberben a kétirányú ösztönök körülbelül egy magasságban állhatnak, de a nemesebb ösztönök az államalkotó népeknél természetesen valamivel fejlettebbek, mégis a tömegembernél mondhatják: „Alkalom tolvajt szül.” Ennél előfordulhat, hogy csak akkor lop, ha alkalom van rá. Ennél egy kis „nevelés,” biztatás és a becsületérvést elnyomja annak ellentéte. A tömegembernél tehát némiképp érvényesül a nevelés, de nem minden ember tömegember. Vannak emberek, akik akkor sem lesznek tolvajok, ha alkalom van rá. A tömegember sohasem vezet, a tömegembert vezetik, nevelik és ez a nevelés nemcsak az iskolában van meg, hanem az élet minden megnyilvánulásában és nem is mindig közvetlen, sőt többször közvetett, mint mikor például a moziban bemutatják, hogy a

gazembernek mi minden sikerül és milyen „jól” él. Nem hirdetik, hogy légy gazember, csak olyan vágyakat keltenek fel, melyek alkalmasak arra, hogy egy közömbös tömegember (gyengejellemű) gaz ösztöneit juttassa a becsületérzés fölé. Ha jó, nemes ösztöneink szerint nem *beszélünk*, de *cselekszünk*, akkor Istenhez közeledünk a Tökéletes, az Ideál felé, ellenkező esetben távolodunk.

Könyvemben részleteiben foglalkozom a különféle irányú írásokkal és szónoklatokkal, bizonyítani igyekeztem, hogy az eddigiek, ha esetleg őszinték voltak is, miért nem értek el eredményt. Úgy vélem, kitűnik (amire törekedtem), hogy itt a főhiba az, hogy eddig minden mozgalomban együtt volt a láthatatlan — tehát lelki „jó” és „rossz” és ezek együttesen, csak a látható, tehát anyagi jó és rossz közötti ellentéteket igyekeztek vagy „kiegyenlíteni,” vagy az anyagi jólétet emelni tekintet nélkül a láthatatlan szellemi, erkölcsi érzékre, tehát tekintettel az Ember körületére, de tekintet nélkül magára az Emberre. Az embereket nem a becsületük szerint osztályozták, hanem anyagi érdekük, iskolai végzettségük, sokszor csak a ruha alapján. Magyarán; elfelejtik, hogy cilinderben, lakkcipőben éppen úgy szaladgál gazember, mint mezítláb; az úgynevezett „arisztokraták” között is van hülye, mint a napszámosok között ostoba, viszont lehet arisztokratikus, azaz nemesebb érzésű a „pantalósok” között és a napszámosok között is. Igen! Van veleszületett intelligenciájú „paraszt” és ostobának született „úr” is, akire az érettségi is csak rá van mázolvva. Ez az úr tudja *esetleg (!)* amit tanult, egyébként tökfilkó. Sajnos ilyen urak vannak sokan, akik aszerint értékelik az Embert, hogy „hány osztályt végzett” és aki a legtöbb osztályt végezte, azt tartják a legokosabb embernek és közben a hülyék nem jönnek rá arra az egyszerű igazságra, hogy amit ők tanultak, arra valakinek rá kellett jönni, ki kellett találni és ez a Valaki azt nem tanulhatta senkitől. Az a valaki, feltalálta azt a gépet, melynek leírását az a bizonyos úr csak bemagolhatta, mert ő maga a „művelt” ember sohasem jött volna rá, mert nincs meg benne az az Istenről beleoltott szikra, ösztön, mely őt erre képessé tenné. Az a valaki megállapította valamely betegségnek a kórokozóját, amit az iskolázott ember megállapítani önmagától nem tud, csak megtanulhatja a sokszor tanulatlan, de eszes embertől. Az emberiség fejlődését, a kultúra haladását sohasem az teszi, amit mástól tanulhatunk, hanem mindig az a kicsi új ismeretkör, mely a régihez jön, a régít bővíti. Ezért az iskolázott ember civilizált ugyan, de nem

egyszersmind kultúr-ember. Igazán úri ember csakis az, aki a kultúrembert a civilizálnál többre becsüli. Igen, amit a művelt urak az iskolában tanultak, azt a lakatos Wattnak, az újságáros Edisonnak, az iskolából kicsapott Petőfinek, az asztalosinas Munkácsinak stb. stb. köszönhetik, bármennyire szégyelik azt bevallani. Az iskola csak azt adhatja soknak, amit a Teremtő a kevés egyesnek adott és e kevés egyes a tömegnek is érhetővé tesz. Más szavakkal az iskola csak terjesztheti, szélesebb körben ismertté teheti azt a tudományt, amit az egyes nem is mindig iskolázott *eszes* ember megállapított. Amilyen ösztönszerű az ész, olyan veleszületett ösztönszerű a becsületézés is. Ahogyan nem lehet megtanulni a találékonyságot, éppen úgy nem lehet megtanulni a mélyebb erkölcsi érzést. Ez az, amit sohase szabadna elfelejteni és ez az a „kiválóság,” mely az emberiség sorsát van hivatva irányítani.

Hogy milyen nagy hatással vannak az emberre a vérében örökölt ösztönök ezt bizonyítja az is, hogy például a legroszszabb kereskedő (mai értelemben!) a magyar. Egyszerűen nem tud seftelni, hiába tanulja. A zsidónak a seftelést nem kell tanulnia, mert vérében van, melyet őseitől örökölt. Ha a magyar seftel is, olyan ügyetlenül csinálja, hogy a versenyben föltétlenül elbukik. Természetesen nem szabad a kivételeket nézni, hanem az átlagot.

Ma nagy általánosságban mindenütt és mindenben az üzletet, a seftet keresik. Ez került előtérbe, de nem azért mert a magyar nép ilyen ösztönű lett, hanem mert ilyen ösztönű emberek kerültek túlnyomólag a vezetésbe. És ha már a részletezett három ösztön csoportba igyekszünk elhelyezni a seftelőket, akkor azt látjuk, hogy azok a legalacsonyabb ösztönhöz állanak a legközelebb, sőt „élvezni az életet” náluk nagyrészt már olyan értelmezést is nyert, amikor az egyik élő a másiknak *kész* életerejét szívja ki és nem is igyekszik azon, hogy saját munkájával készítsen életerőt magának az anyagból, mint a másik; tehát élősdivé válik, mint pl. a tetű. Ez történik a kamatszédésnél is. — úgy, hogy a dolgozók a maguk munkájából nem csak önmagukat kénytelenek fenntartani, hanem azokat is, akik a kamatokat szedik anélkül, hogy ezek az élősdiék egy szemernyit is dolgoznának nem másokért is, (harmadik ösztön) de még önmaguk fenntartásáért sem (második ösztön).

Aki a kamatokat szedi legtöbbször Pénzimádó. Ugyanígy, aki a mai pénzrendszer mellett száll síkra. Ez a Teremtő Isten imádatával sem fér össze, mert a Teremtő teremt, alkot,

munkát végez, a Pénzimádó pedig a Pénz révén éppen azon a munkán, alkotáson élőködik, amelynek révén a Teremtőhöz akarunk hasonlónak lenni. A Pénzimádó gátolja a Tökéletes, az Ideál felé való törekvést.

A seftelő szellemet: az alacsonyabbrendű ösztön megnyilvánulását, tehát megtanulni nem lehet. Ellenben lehet az, hogy a seftelő ösztönű emberek kezébe kerül a vezetés mint pl. ma. Ezek persze nem is áraszthatnak ki magukból mást, mint ami bennünk van, tehát a seftelő szellemet. Nem is nevelhetnek másra. Természetszerűleg a vezetésük alatt állókból is csak ezeket a sokszor mélyen tudat alatti ösztönöket húzzák elő és azokat juttatják előtérbe, illetőleg azokat az embereket, akikben ezeket az ösztönöket felszínre hozni sikerült. Ebben nyilvánul meg a nevelésük.

Megoldás. Egyszerű igazság az, hogy most fordítani kell egyet a világon és azokat az embereket kell vezetőkké tenni, akik a mai vezetők ellentétei. A született Pénzimádók helyett a született Becsületlitzstelöket, a legalacsonyabb ösztönű helyett a legmagasabbrendű ösztönrel bíró embereket. Ezeknek a pozíció nem megélhetést jelent, hanem hivatást. Minél magasabb állás, annál nagyobb kötelességteljesítés fajtájával, népével vagy nemzetével szemben. — A magasabbrendű Emberbe azért oltatta bele a Gondviselés a harmadik legmagasabbrendű csoport ösztönt, hogy azt érvényre juttassa, hogy *cselekedjen* annak megfelelően. Azért kell a népből kiemelkedni ennek, hogy *cselekedhessen* fajtája, népe, nemzete, az emberiség egyeteme és az Ideál, a Tökéletes érdekében. A továbbiakban kötelesség a legmagasabbrendű ösztönökkel megáldott emberek fajfenntartó ösztöneit teljes mértékben felébreszteni *így a létfenntartás ösztöne sem nyilvánulhat meg az egyed létfenntartó küzdelmében, hanem egy népen belől a tökéletesebb fajt fenntartó küzdelemben.*

A vezető mindenkor rányomja a maga bélyegét a vezetőre és ezért a Becsület világrendjét is csak azok az emberek tudják biztosítani, a maguk szellemében a tömeget nevelni, akik a becsülettel mint erősen fejlett ösztönrel tényleg rendelkeznek.

Nem kell, de nem is szabad mindenkit befogadnunk pártunkba, aki csak jelentkezik, mert az építést tudatosan, vagy öntudatlanul megakadályozhatja. A tucatember csak maradjon a tucatsban. A tömegeből csak a talpig becsületes, jellemes, akadályokon átgázoló egész férfiakra van szükség, akik vérükben örökölték a megnemalkuvó arisztokratikus érzületet. Ha ezek együtt vannak a dolgozó tömeg utánuk megy, mert utánuk kell mennie, utá-

nuk hajtja a dolgozó népek becsületet kereső ösztöne, amelyet a dolgozó tömegnél csak mesterségesen szorítottak vissza, mint a tigrisnél a ragadozást kereső ösztönt. Most pedig felelj Magyarom:

Hiszed-e, hogy néped dolgozó nép?

Hiszed-e, hogy e népnek voltak hősei és e hősi vér még él?

Hiszed-e, hogy a magyar nép becsülettel akar élni?

Ha nem hiszed mond meg kertelés nélkül férfiasan, hogy a magyarság naplopó, gyáva, gaz nép és mint ilyen megérdemli, hogy a föld színéről pusztuljon és helyét más nép foglalja el, melyben e három erény együtt van. Nem követsz el bűnt, mert hited szerint beszélsz.

Ha azonban hiszed, hogy e nép dolgozó, hősi erényekben gazdag, becsületos férfiakat tud adni népközösségének, akik népükön keresztül az emberiség egyetemének és alkotásukban az alkotó Istennek szolgálnak — úgy kötelességed e férfiakat kiállítani a gátra és a becsületért folyó harcban (a legmagasabbrendű ösztönök érvényesítését a legalacsonyabbal szemben) támogatni úgy ahogy tudod.

Ha fentieket *hiszed* és mégsem **gyakorlod** a támogatást, fajod árulója, jellemtelen fickó vagy, akinek sírhalmát nem a hálatelt utódok koszorúja díszíti, hanem idegen nép lába tapossa, teljes joggal.

A bajok gyógyítása.

Hogy az egész dolgos emberiség bajban van, ez már nem igen vitás. Vitatkozni inkább a gyógyítás módja körül szoktak és erre szolgálnak a különféle társaságok írásai és szónoklatai. Hogy a régi receptek hajítófát sem érnek, ezt bizonyítja az a körülmény, hogy a dolgozó népek sorsa csak rosszabbodott — mégis foglalkoznunk kell ezekkel az írásokkal és szónoklatokkal is, hogy lássuk hát, hol a hiba? Azt minden esetre elsősorban állapíthatjuk meg, hogy a legtöbb esetben *nem is volt cél a segítség*, hanem esetleg egy mandátum elnyerése, ami az egyéni hiúság, a zsebérdek kielégítésére szolgált, vagy pl. egy újságnál mindég arra törekedtek az írók illetve kiadók, elsősorban, hogy az írások révén minél több előfizetőt szerezzenek s e mellett minél jobban összezavarodjon maga az olvasóközönség, a dolgozó nép. Ebből pedig az a haszon, hogy a lényegről, a baj forrásáról elterelhetik így a figyelmet. Ilyen írákat nem célunk „meghódítani”, ellenben tudjuk azt, hogy sokan vannak, akiket azok az írások és szónoklatok megfognak és még mindég bíznak abban, hogy majd egyszer . . . majd egyszer segíteni fognak. Ezeknek szól ez a rész.

Az írások és szónoklatokban általában két irányt különböztetünk meg a nemzeti és nemzetközi irányokat.

A nemzeti irányok a nemzet keretén belüli megoldásokat javasolják; a nemzetközi pedig a nemzetközi erők (?) összefogását hangoztatják.

I. Nemzetközi a marxismus két csoportja és egész nyugodtan idevehetjük a nemzetközi politikát üzö egyházi mozgalmat.

II. Nemzetiek a sovínista nemzeti irányon belől a liberális pártok érdekében íródtak és elmondottak. Idesorolhatjuk az Ébredők elakadt mozgalmát is. Nemzetiek az új nemzeti irányzatok is és pedig a fasismus és a nemzeti szocialista megmozdulások.

I.

A nemzetközi írások és szónoklatok.

A) A marxisták

két csoportja a szociáldemokraták és kommunisták között saját bevallásuk szerint sincs más különbség, minthogy az egyik, a szoci csak lassan, fokozatosan akarja megvalósítani a vagyonszösséget, a kommunista pedig azonnal, erőszakkal. Előbbi a II-ik internacionálé alapján áll, utóbbi a III-ik internacionálé alapján.

Úgy az egyiknek, mint a másiknak legnagyobb akadálya célja elérésében a „kis- és középtöke,” a kizárólag munkaadótöke, mely még úgy, ahogy olyan emberek kezében van, akik tudatosan vagy öntudatlanul, mégis csak nemzeti érzésűek. Tehát *Embereknek* az érzületvilága az akadály, nem az anyag, mégis azt tartják, hogy az anyag dirigálja az Embert és nem a benső érzülete. A nemzetköziség és a marxista főcél érdekében tehát ezt az osztályt (burzsuj) tartják elsősorban megtörendőnek, illetve kipusztítandónak. Részletesen foglalkozik e kérdéssel N. Schultz József „Hitler és Stalin között, . . .” című munkájában a 40-ik oldaltól. A lényegre azonban itt is rá kell mutatni és ez az, hogy a marxista írások és szónoklatok igyekeznek legfőképpen a nemzeti öntudatot „kinevelni,” lerombolni a hitet az emberekben. A marxista a vagyonszösségben látja, helyesebben a vagyonszösségben **hirdeti** az emberiség boldogságát. *Egyszóval a vagyonban akarja megtalálni a boldogságot, éppenúgy, mint a nagykapitalista.* Ha alaposan szemügyre vesszünk egy ilyen elképzelt „tökéletes” kommün világot, akkor még külsőségekben is nagyon hasonlít az egy óriási lelketlen, nagykapitalista részvénytársasághoz. Ennek a legnagyobb kapitalista vállalatnak a részvényese elméletben a beszervezett világproletár.

Hogy alakul a helyzet a Szovjetben? Ma még a munkaadók között némiképp válogathat a munkás, de ha munkaadó már csak egy lesz, a legnagyobb és egyedüli a kommunista államszervezet, mit fog csinálni a munkás? Ma még a munkaadó nem rendelkezik külön fegyveres hatalommal, de a kommün államszervezet, mint munkaadó már rendelkezik. Ma még nincsen teljesen a munkaadónak kiszolgáltatva a munkás, de ha egyedül a kommün állam lesz a munkaadó, akkor teljesen ki van annak szolgáltatva, éppen úgy, mint a rabszolgaság idején, azzal a különbséggel, hogy akkor még csak előfordulhattott, hogy egyik rabszolgotartó eladta rabszolgáját a másiknak, míg a kommunállamszervezet kinek fogja eladni, ha csak ő maga

lesz a rabszolgatartó? Hogy ki ennek az egyedüli mammutvállalatnak a részvényese, nem változtat a lényegen, mert a lényeg **az, hogy kizárólag az anyagi javak elosztására alapított vállalat.** Könnyen elképzelhetjük a leendő vállalat munkásainak lelkületét, ha példának egy kisebb, nem százmilliókkal, csak 2—3 ezer emberrel dolgozó gyár munkásait figyeljük meg. Kívülálló is megfigyelheti. Én abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy hosszabb ideig voltam gyári munkás. Azt tapasztaltam, hogy nagyon sivár az élete egy vállalati munkásnak, csak a mának él, csak azt számolja, hány nap van még szombatig, hányszor kell még addig enni, míg újra adnak fizetést, mikor telik le a robot. Nem más a helyzet annál sem, aki több fizetést kap, sőt még a tisztviselőnél sem. A gépszerű munka gépszerűvé teszi az Embert, addig, míg dolgozik és ha a nyomás alól szabadul, ha a robotját letette, reakcióként igyekszik fizetése határáig, sokszor azon túl is „az életet élvezni!” A nagy üzem nevelő hatása ez. Azok a munkások, akik ezt a „nevelést” nem bírják, minél hamarabb otthagyják az üzemet és igyekeznek műhelybe vagy tanyára. A másik munkás viszont tökéletesen jól érzi magát ott, ahol az egyik börtönre gondol és szinte irtóztva lépi át a gyárpépület küszöbét. Az, amelyik jól érzi ott magát, az született materialista, a másik az idealista s *közben* vannak, akiket a megélhetés kényszerít és e kényszert munkahelyükön is érzik. Ezek sem igen vénülnek meg a gyárban. Természetesen ez az osztályozás nem vonatkozik azokra, akik nem a gyári „légkör”-t kerülik, hanem általában minden munkát, önként adódik most már, melyik lesz a jó marxista az említett 3 típusból. Úgy-e csak az lehet, mely a nagyüzem légkörében jól érzi magát, míg a nagyobb rész marxista lesz ugyan, de nem szívből. Ezek azok, akiket a szoci szakszervezetek terrorizálhatnak, míg a harmadik csoport egyáltalán nem szervezhető be a marxisták által. Ez maga se tudja, csak érzi, hogy a marxí tan, a marxí szervezet idegen neki. Benn a gyárban mindkét szélsőség dolgozik, a materialista és az idealista munkás is, de míg az első abban a sablonos munkában, amit végez, semmi hiányosságot nem érez, addig az utóbbi érzi azt, hogy az, amit csinál, rabmunka, nem talál benne gyönyörűséget, míg abban, amit saját elgondolása szerint csinálhatna, éppen azért, mert saját elgondolása szerint csinálhatja, ha csak egy részletét is munkájának; az elgondoláson keresztül beleönti a maga lelkiességét, mert hiszen **a gondolat szülőanyja a lelki érzésvilág, melyet az ösztönök összessége ad meg.**

A legegyszerűbb munkánál is kifejezésre juttathatja a munkás a maga érzületvilágának egy kis részét pl. egy cipó díszítésénél, sőt még a tapasztásnál is. Van tapasztó munkás, amelyiknek a tapasztása simafelületű. Ez véletlen következménye, hanem a munkás bensőjének: „képesség”-ének a következménye. Valamilyen munkát lehet megcsinálni jól és rosszul is, ha az nem sablonszerű, gépszerű. A jól megcsinált munka között is van különbség. Sokszor nem is mondhatjuk meg hirtelen, hogy mi; mégis van különbség, látjuk, érezzük és ez az, ami a munkának megalkotóját jellemzi. A munkának ilyen értelemben mintegy magasabb foka a művészet. Pl. sárból s meggyúrhat 2 ember egy-egy emberalakot. Mind a két munkás fizikai munkát végez, de míg az egyik által gyúrt alak bár a forma emberi, nem fejez ki semmit; addig a másikra azt mondhatjuk, hogy „majd megszólal.” Az ami olyan élethű teszi az alakot, azt vitte bele annak megalkotója, a maga egyéniségéből. — Két ember egyazon gyártmányú ekével szánt egyminőségű földben, mégis az egyik más munkát mutathat fel, mint a másik, mert az egyik nincs megelégedve, nem felel meg az egyéniségének az a munka, melyet gyári ekéje végez és ezért addig igazítja ekéjét, míg az ekével végezett munkát megfelelőnek tartja. A másik beállítja az ekét ahogy van a földbe és szánt, ha véletlenül az arrajáró e miatt megszólítja azt feleli: „Ahogy esik, úgy püffen.” „Az a fő, hogy meglegyen szántva.” Ez utóbbinak lelkülete azonos a marxista szellemű gyári munkáséval. Ez is proletárlelkületű még akkor is, ha 100 hold földet szántogat és mond magáénak. Az éber szemmel járó sok mindent megfigyelhet pl. ha egy mezőgazdasági munkás kaszóját csak egy nap használja más, az a mezőgazdasági munkás mihelyt dolgozni kezd vele, megmondja, hogy volt valakinek a kezében szerszáma, még akkor is ha 10 km-re volt szerszámjától és senki nem mondhatta el a kölcsönzést neki. A magyarázat nagyon egyszerű és éppen ezért nem érti meg sok ember. A ma tömegembere ugyanis elrohan az egyszerű igazságok mellett, mert hozzászokott a komplikációkhoz, melyeknek megoldását mindig másra bízta. A magasabbrendű emberek zöme pedig eddig dolgozott mezőn, műhelyben, irodában és „nem ért rá” ilyen dolgokat megfigyelni, vagy megfigyeléseit közölni. Vagy ha ezek közül egy eset sem forgott fön, megfigyeléseit sehol közzé nem tehetette, mert a hatalom urai nem látták jónak. Minden ember másként fogja, kezeli szerszámaikat,

* **Jegyzet:** tévedés azt hinni, hogy a legszebb tapasztást a cigány csinálja.

a szerszám ennek megfelelő használhatást tanúsít. Semmiség ez mondja a materialista proletárlélek. Ez a lényeg mondja az idealista. — Ebben is megnyilvánul az *egyéniség, amit a marxista örület halálra ítél a vagyonszövetségben, a mamutvállalat gépteremben, vagy a központi vezetés alatt álló uradalomban.* — Nem engedik a bérest ekéjét igazgatni, mert „be van osztva az idő.” „Tessék szántani nem spekulálni az ekével vagy kaszával!” Ez a parancs. Nincs, nem lehet egyéni munka a kommunista vagyonszövetségben, mert ha netalán a vezető még meg is engedné azt a bizonyos igazítást az ekén, vagy más szerszámon akkor minden munkás ilyesmin spekulálna még akkor is, ha ő maga is a legjobban tudná, hogy ostoba, aki még azt is elrontja, ami jó. Vájjon beleláthat-e az emberek lelkébe a vezető és megtudja-e állapítani, hogy melyik béres hát az, amelyik az igazítással csak az időt akarja húzni és melyik az, amelyik tényleg **tökéletesebb** munkára törekszik. — Nem hasból beszélek! Szolgáltam uradalomban, láttam és a kételkedőnek módjában áll urasági cselédnek beállni és meggyőződni fentiekről. *Vájjon hová vezet, ha arra, aki tökéletesebb munkát akar végezni rákiabál a hajcsár és egyformán kezeli a naplopóval? Nem kiöli-e abból, aki jobbat, tökéletesebbet akar előállítani az erre irányuló igyekezettel?* Tehát éppen azt a harmadik ösztönt ölné meg a kommunizmus, amely ösztönnek az emberiség a fejlődést és tökéletesedést köszönheti. Ha! — az ilyen ösztönű emberek olyan fából lennének faragva, hogy már a kommünt megelőző kommün elleni harcból gyáván megmentenék az életüket. Csakhogy! Az Isten a tökéletesítő ösztön mellé másik ösztönt is ad, a tökéletesért az Ideálért való áldozathozatalnak végső fokát, a halálmegvetést is. **Inkább hősi halált hal, mint rabszolga legyen, mert hiszen mi más lenne, ha amellet, hogy nem rendelkezne sajátjának mondható anyagiakkal, még munkáját sem végezhetné saját egyéniségének megfelelően.** Azért nem akarja az illető a marxista elveket magáévá tenni, mert ösztönösen is érzi hogy magasabbrendű 3-ik csoport ösztöneit abban az államformában nem érvényesítheti. Azt az ösztönt pedig, éppen azért oltotta bele a Természet, hogy az érvényre is jusson. A magassabbrendű Ember nem akar visszafejlődni, ösztönösen is tiltakozik ez ellen. Visszatérve az ekéigazító parasztra, itt is le kell szögeznünk, hogy az emberiség tökéletesedésének úttörői ezek az igazító Emberek, akár eke mellett, akár gépteremben, akár valamely „tudományág” terén dolgoznak. Ezek a kultúremlékek, míg akik ezeket a kultúr-

embereket utánozzák más szóval továbbadják a kultúr munkás tapasztalatait, azok a civilizáció emberei. Már most, ha a kultúrát megöli az agyalágyult marxizmus, nem lesz mit terjeszteni: civilizálni.

Falu és város a Marxizmusban. Már most nézzük meg, miként viselkedik a városi proletariátus és a falusi, majd az egyesekből álló népek a marxista „elv”-ekkel szemben.

A marxisták véleménye az, hogy a falusi lakosság azért tartja magát távol a marxista szervezkedéstől, mert „műveletlen/ magyarán buta. Pedig hát, ha a kisipari munkás, de különösképpen a gyári proletár munkáját hasonlítjuk össze a mezőgazdasági munkával, akkor azt látjuk, hogy a mezőgazdasági munka sokoldalúbb és igen meg kell dolgoznia annak, aki a különféle munkák „fortélyát” nem ismeri. Csak a legegyszerűbb munkát vegyük, a zsákolást; a termetre sokkal erősebb gyári munkás kidől, a gyengébb fizikumú mezőgazdasági munkás mellett. Vagy: igen sokat láttam, hogy *egyes* emberek, mint fenték el a kasza élet ahelyett, hogy az élezést érték volna el. Ezzel szemben a gyári munkás hétről-hétre, sőt évről-évre, reggeltől-estig ugyanazzal a fogással adja a gép alá a félgyártmányt, vagy szedi el a gép alól a megmunkált darabot. Már a kisipari munkásnak a munkája nem olyan sablonos, több „intelligenciát” igényel, de itt a marxizmusnak gyengébb is a talaja. Bár a gyári munkás olvasottabb, mint a mezőgazdasági és talán többször használja a „krém alássan,” „csókolom a kezét,” „sőt,” „pláne” stb. szavakat, ez még nem jelenti azt, hogy a mezőgazdasági munkás nincs legalább olyan intelligens, mint a gyári „elvtárs,” annak ellenére, hogy nem tud olyan „urasan” beszélni.

Nem ott a hiba! Marxisták!

Más a lelkület. Több az idealizmus falun, mint városban. Falun a civilizáció még nem feküdt úgy rá a kultúrára, a gép az emberre. A falusi élet több találékonyságot igényel és kevesebb „szórakozásit” nyújt, amely szórakozás tulajdonképpen nem más, mint a tömegember, jelen esetben „gyárimunkáselvtárs” legmagasabbrendű ösztöneinek visszaszorítása és a legalacsonyabb ösztönök előhúzása, tehát folytatása annak a lelki rombolásnak, amelyet már a gép kezd el a munkaidő alatt. Ez az oka annak, hogy a gyárimunkás a legjobb marxista, utána a kisipari munkás következik, míg a „parasztok” nem igen gyúrható anyag a marxisták számára. Minthogy a proletárelkü a lélektani megnyilvánulásokat ostobaságnak tartja, nem is várhatjuk, hogy erre az egyszerű igazságra rájöjjön és így nem ma-

rad számára más hátra, mint gyűlölnie az „ostoba parasztot,” aki nem érti meg, a szerinte „magasztos marxi elvek”-et.

Népek a Marxizmusban. Ha most már a népeket veszünk szemügyre, itt is népenként más reakciót vált ki a marxizmus, aszerint, amilyen magasan az illető nép tagjainak többségében a különféle ösztönök állanak. A nagyon eliparosodott Németországban a marxizmus elég mély gyökeret vert, melyet annál nagyobb erővel szakított ki önmagából. Ehhez a szakításhoz pedig a német nép igen megbízható segéderőt talált magasabb rétegeiben, melyben, bár erősen zsidó befolyás alatt állott, mégis maradt idealizmus. Oroszországban a századokon át uralkodó absolutizmus és vallási bigottság előkészítette a talajt a bolsevizmus számára, amennyiben a köznépet fásulttá tette, a népnek magasabb rétegeit pedig álarisztokratikus nemtörődömség és könnyelműség jellemezte, de még így is vérfürdők útján tudott a kommün úrrá lenni az országban. — Ha alaposabban utána nézünk, azt kell megállapítani, hogy a magyar „arisztokrácia” legnagyobbbrészt nem magyar vérű. Az idegenvérű főúr nem is forrhatott össze a magyarsággal, mert nem is érintkezett vele, ha igen, alig. Igen sok olyan arisztokratánk van, aki éppen a vérbeli magyar arisztokratának a helyét foglalja el, a vérbelit, „nyakassága”-ért kivégezték, családját is kiirtatta a bécsi kamarilla, sőt nem egy jelenleg magyar arisztokrata számbamenő főúr öse, éppen gyáva talpnyalásért, hitegességért kapta meg a kiváltságot. A talpnyalók utódaiban az „arisztokratáság” könnyelműségben nyilvánult meg, ami nemcsak az illető család tragédiája lett, hanem az országé is. Így az a főúri társaság, amelynek hivatása lett volna a nemzetet nevelni és a nemzetet, ha már az összeomlás bekövetkezett, onnan kiemelni, nem volt sehol. A mi arisztokratáink, mint katonáéknál láttam, abban látták az arisztokratáságot, egy néhány kivételtől eltekintve, hogy szép lovai voltak, az inasnak a tele pénztárcát adták számlálatlan bankóval a bevásárláshoz, bevásárlás után még csak azt se kérdezték: „János mennyi pénz maradt.” Röviden szólva nagyon előkelő és az anyagiakat *a legnagyobb mértékben* tartja megveendőnek, ahelyett, hogy az anyagiakat, melyhez olyan könnyen jutott hozzá, ideális célok szolgálatába állítaná.

Tessék csak elgondolkozni, milyen másként fest a helyzet, ha az arisztokrata osztály tényleg a faj legkiválóbbjait, a legbecsületesebb, a leghősiesebb, a legmunkaszeretőbb elemeit egyesíti magában. Nem siet-e segítségére a vérből való vér munkáteststvérenek, akkor, mikor az bajban van? Vájjon letele-

píti-e Erdélybe az oláhokat csak azért, hogy olcsóbb munkaerőt kapjon birtokára? Vájjon összeegyeztethetőnek tartja-e a becsülettel, hogy véreinek ki kellett vándorolni az országból és ugyanakkor Galícia söpredéke foglalta el fajtestvére helyét a jövedelem megszerzésben, de nem a munkában. Nem! Ha tényleg a magyar nép legkiválóbb tagjait egyesítette volna magában a „történelmi osztály,” nem következhetett volna be még csak az öszirózsás forradalom se, de még az azelőtti „sorscsapások” sem következhetek volna be. Hiszen elég gyakran ismétlődött a magyar nemzet történelme folyamán, hogy a nemzet érdeke elé helyezte sok arisztokrata a maga osztályérdekét, már pedig, aki ezt teszi, az legfeljebb névleg arisztokrata.

A nemzet vezetőinek másik része, a papság pl. egyszerűen elvesztette a fejét, a saját fejét. Tehette ezt annál könnyebben, mert ő volt az, aki az ötödik parancsolatot tanította a háború alatt is az iskolában, de a katonáknak is megfelelő „lelkésítő útravalót” adott egyazon órában. A hivatalnoksereg? Az már úgy van kiválogatva, hogy ha esetleg akad egy, amelyik gerincesebb, az jól vigyázzon, nehogy röpüljön állásából. Tehát itt ellenállás nem lehetett. Hátra volt még a köznép, melynek zöme a parasztság. Ez a réteg azt se tudta, hogy a bolsevizmus mi fán terem, csak egyet tudott és ez az volt, hogy a sokáig nélkülözött családfő, a hiányzó testvér, gyermek végre itthon volt. Így nem csuda, hogy a nagy felfordulásban az egyes egyedül szervezett és fegyelmezett marxista gyári munkásság segítségével a zsidó Kun (Kohn) Béla lett a mindenható.

A szociáldemokraták akkor is a legrikítóbban kimutatták, hogy a kommunisták céljaival egy és ugyanaz az ő céljuk, mert hiszen minden további nélkül mondták ki a proletárdiktatúrát igaz, hogy nemsokáig tartott, mert maga a tömeg is föleszmélt meglepetéséből, de viszont itt-ott az „intelligencia” körében is akadt egy-kettő, akiben felülkeredett, ha nem is mindben, az idealizmus, de a gyűlölet a fizikai munkás uralma ellen, majd megállapítást nyert az is, hogy a zsidóvezetés alatt álló szabadkőművesek és zsidók voltak a főmesterei az itteni bolsevizmusnak, tehát

elmondhatjuk, hogy a magyarságot készületlenül találta a bolsevizmus, de abban részt, inkább mint szenvedő fől vett. Ez pedig csak azt jelenti, hogy az agitátorokat még csak meg se hallgatta céljaikat illetően, vagy *el se képzelte, hogy reá egy ilyen, neki merőben idegen államformát kényszeríthessenek,*

A liberálisok és a marxisták azt mondják, hogy a magyar

egoista és ezért nem lehet itt kommunizmus. Ez is téves felfogás. Az igazság az, hogy nem materialista, mint akár a vérbeli liberalista, akár a vérbeli marxista.

A magyarság vendégszerető nép. Már ez maga is azt bizonyítja, hogy nem anyagiasán egoista. A magyarság minden háborúban vitézül viselkedett más népekhez viszonyítva is. Ez olyan jellemvonás, amely az anyagiassággal nem jár együtt, hogy többet ne említsünk. Egoista, de nem abban az értelemben, hogy például csak a liberalista társadalmi berendezés felel meg neki, hanem abban az értelemben, hogy *szereti az egyéniséget*, ami nem tévesztendő össze *a saját egyénének szeretetével*, ami a vérbeli liberalistát jellemzi. Szereti minden egyéb tényleg meglevő rossz tulajdonsága és gyenge oldala mellett, ha egyéni érzelmeinek, gondolatvilágának kifejezést tud adni írásban, szóban és tettekben. Bár újabban a tettek a szónoklatok mellett elmaradnak, aminek egyik oka a Habsburgok alatti passzív rezisztencia is lehet, másrészt viszont az anyagi függetlenség hiánya is. Éppen ezért a marxi gondolat itt mélyebb gyökeret nem is verhet. Akik ismerik a magyarságot, elismerik, hogy itt aránylag sok feltaláló akad, találékony, amellet munkászerető. Sokan megállapítják, hogy a bárgyúságig türelmes. Ez megállhatja helyét, de nem is csuda, hiszen a nyakasait, a türelmetlenjeit már Szt. István elkezdte irtani és ezt az irtást a tatár-török, Habsburg-uralom betetőzte. Ezzel szemben:

A zsidóság a marxista tanokat csudálatos gyorsasággal magáévá tudja tenni annál is inkább, mert a marxizmus (Marx = Machai) zsidó eredetű tan. Igaz, hogy ez csak első pillanatra látszik meglepőnek, mert ha a zsidó lelkületét figyeljük, úgy semmiképpen sem csudálatos. A zsidó veleszületett ösztöne materialista, tehát mindenütt ott találjuk, ahol materiális érdekekről van szó; helyesebben: ahol zsidó befolyás érvényesül, ott a materialista gondolkodás lesz úrrá, mert a zsidó az, aki az anyagiasságot önmagából mind szavakban, mind írásban, mind tettekben kiárasztja. Aki a világháborúban részt vett, láthatta, hogy a zsidó leginkább irodákban húzódott meg és eszeágában sem volt „a Hazáért meghalni.” A hősi erények a zsidótól éppen olyan messze esnek, mint a cigánytól, de még messzebb, mint Makó Jeruzsálemtől. Ellenben ha üzletről van szó, a zsidó mindig készen áll. Annyira anyagias, hogy még Mózes parancsát is megszegi, ha egy gscheftet vasárnapra nem lehet halasztani. Pld. mikor Varsóba bevonultunk péntek este későn, előbb csak a fejeket láttuk a pajesszal a boltajtó nyílásán, majd mi-

kor a kapacitálásra egyik „csak” gyufát adott, a másik „csak” tűrőt, lassan-lassan minden bolt kinyílt, nehogy a kitűnő üzleti lehetőséget egy másik zsidó jobban kihasználhassa az egyik kárára. A zsidó és cigánynak még van egy közös jellemvonása és ez a civakodás, ami az anyagiassággal együtt járó önzés megnyilvánulása, de mihelyt valami közös veszedelem fenyegeti a cigányt is, a zsidót is, rögtön összefornak a veszély tartamára. És, ha keressük ennek az összeforrasztó ösztönnek az eredetét a nagy Természetben, akkor megtaláljuk azt a csordában tanyázó állatoknál. Ezt az ösztönt méltán nevezhetjük tehát csordaösztönnek. Itt található meg méltó kísérőként a bosszúállás is. A zsidó jó marxista, nem is csuda. Hiszen a marxizmusba Marx Károly a maga zsidó lelkét öntötte bele. Így a zsidólelkű marxista az önfeláldozást nem is ismerheti ennél a csordaösztönnél fogva, hiszen csak az anyagit ismeri el, a történelmi materializmust, tehát ha még „reszkírozza” is az életét, azért teszi, hogy *bosszút álljon*; jobb esetben az anyagért, de soha egy eszméért. Bármelyik nyomozó igazolni fogja azt az állítást, hogy a legkönnyebben elárulja egymást a cigány és ha már egyik cigányra valami gyanú irányul, a másik igyekszik arra még a saját bűnét is rákenni. A zsidónál a helyzet csak annyival más, hogy itt erős nyomokat hagyott már a többezer éves mózesi zsidófajvédelmi törvény (I. ótestamentum végig és Talmud.) A hitehagyott zsidó ennek megfelelően elárulja társait. Itt nem találjuk meg azt az „erős lelket,” mint a nem fertőzött alkotó nép tagjainál, ahol még a betyárok sem árulták el társaikat. Ezt az önfeláldozást könnyűszóval „betyárbecsület”-nek nevezték el, holott: ez nem együttjárója az idegen javak eltulajdonításának, hanem a még rablásában is önfeláldozó alkotó faj tudatalatti ösztöneinek megnyilvánulása.

A nemalkotó faj egyede, **csordaösztönnél** fogva, a sok mögé húzódik, egyéni problémájából tömegproblémát csinál. Ha ez nem sikerülhet, úgy amaga baját másra keni. A nemfertőzött alkotó faj egyede **faji Szolidaritásánál** fogva nem bújik a tömeg mögé, hanem egyéni problémáját (mint alkotó) maga akarja megoldani, sőt nemcsak a maga egyéni problémáját, hanem fajtájáét is. Így a maga baját nem keni másra, hanem még a más baját is magára vállalja.

Élesen meg keil különböztetni a két egymással hom-

lokegyenest ellenkező jelenséget, mert ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy a nemalkotó zsidófaj alacsonyrendű ösztönei mellett a magasabbrendű népek fölé kerülhetett, az **alkotó egyes mindig a nemalkotó zsidó tömeggel találta magát szemben.** A csodaösztönű nép az alkotót mindig alkotásra nógatta, ezzel egyidejűleg elterelte a figyelmet fajtájáról. Visszaszorította az alkotó faji szolidaritását, mert, ha ez az alkotó ösztönrel együtt tör a tudat felé, akkor a nemalkotó faj nem uralkodhat és nem élősködhet rajta.

Az bizonyos, hogy ennek dacára a zsidó sajtó, vértanút csinál lehetőleg sok zsidóból, reperálandó a faj veleszületett fogyatékoságát.

Marx maga is zsidó volt, tanaiba belevitte fajtájának jellemző lelkületét. ízig-vérig materialista. A munkában nem lát ösztönös kielégülést, hanem robotot. Ha csak a magyar statisztikai adatokat vizsgáljuk, akkor is megállapíthatjuk, hogy Marx szelleméhez hasonlóan a zsidóság majdnem 100 %-osan olyan pályán helyezkedik el, ahol, se testi se szellemi megerőtetésről szó nem lehet. — Marx a bosszút hirdeti a „burzsujok” ellen és ha akár a Talmudot, akár az Ótestamentumot vesszük elő, mindkettőben a bosszút találjuk kihangsúlyozva. Mózes maga is a Jehovát, a bosszúállás istenét dicsőíti.* — A zsidófaj tehát mintegy hivatva van a marxista tanok végrehajtására. És ha a marxisták vezetőit nézzük, tényleg számarányukat messze felülhaladóan vannak ott képviselve. Ezek is, vagy egészen, vagy félig-meddig hitehagyottak, mint maga Marx is. Meg kell itt jegyeznünk Marx fajának egyik kimagasló alakja, mert ez legalább beletudta vinni a maga lelkeségét tanaiba, míg a többség, a zsidó „művész” pl. a jazz-bandnél már nem is a saját fajiságát, csak annak egy részét, a négert érzékelteti. A turáni-árja faji zene helyébe a magáét nem tudja tenni, mert nincs neki és így, hogy a turáni-árja mégis megsemmisüljön, hozza a néger muzsikát és azt terjeszti a fehérek között.

Sokan csudálkoznak azon, hogy a zsidóság nemcsak a kommunista vezéreket adja, hanem a nagy bankárokat, nagy kapitalistákat is, Ha azonban figyelembe vesszük *a faj jellemét adó ösztönöket*, megérthetjük, hogy azok egyformán alkalmasak mindkét tevékenységre, amely mint fentebb elmondottuk, lényegileg egy, bár a forma más is, a lényeg pedig *a materialista érzület által diktált materialista berendezkedés.* Ez az önző materialista ösztön az, mely miatt önálló államot alkotni nem

* Jegyzet: Lásd.: Ótestamentom Mózes V. könyve 6 rész 15 vers.

tud a meglevőt is lerombolni igyekszik és helyébe egy nagy részvénytársaságot létesít, amelyben természetesen a szellemi és fizikai munkát ismét csak nem ő végzi, mint ahogy a kapitalista államokban is a produktív munkát fehér ember végzi, míg a zsidóság leginkább az inproduktív pályákon helyezkedik el.

A zsidóság a marxizmuson és a „proletárdiktatúrán” keresztül korlátlan uralmat akar biztosítani az államalkotó nép vagyona és élete felett. A „polgári jogrend” a magántulajdon rendje mellett kapitalista metódusokkal, kamatrabszolgáság, munka bérzsora, agráröllő, túlzott kereskedelmi haszon, túladóztatás stb. kifoszthatja ugyan a népeket, de őket teljesen hatalmába mégsem keritheti. A kapitalista metódusokkal meg nem szereshető gój (nemzsidó) vagyont csak a kommunizmusnak csúfolt zsidó önkényuralom révén teheti magáévá, s csak így szabadulhat meg válogatott kínzások közepette mindazoktól, akik számára esetleg veszélyesek lehetnének.

A Marxisták tőkeellenes (?) harca. A marxisták harcot hirdetnek a tőke ellen. Ha a hirdetést követő harcot, azaz a szó utáni tettet nézzük, akkor azt kell megállapítanunk, hogy vagy együgyűek, vagy csalók. Az utóbbit látszik alátámasztani a Szovjetek viselkedése. Az orosz Szovjetek ugyanis nemcsak, hogy új kölcsönöket vesznek föl a nemzetközi nagytőkétől és fizeti a proletárok verejtékéből a kamatokat, hanem még a cári adósságot is elismeri. Megmaradt Oroszországban az aranyfedezetű pénzrendszer, holott ezt még könnyebben megváltoztathatta volna, mint egyéb berendezést. Idestova 2 évtized áll rendelkezésére. Másfelől a nemzetközi pénznagytóke nem volna bolond a Szovjeteknek pénzt kölcsönözni fegyverek gyártására, ha azokat ő ellene fordítaná. Az igaz, hogy a nagytőke első-sorban csak az üzletet nézi, de hát azt már csak még se teszi, hogy a saját hatalma elleni eszközöket, maga adná ellenségei kezébe? Ez, a végcélnál, a kommunista államnál van. Nézzük a szocikat. Hogyan harcol a szoci a tőke ellen? Sztrájkjal. Helyes. Node hogy férhet a nemzetközi nagytőkéhez akkor, amikor a sztrájk csak a munkaadót sújthatja, de a pénztőkét sztrájkjal elérni nem tudja és itt úgy tűnik, mintha a marxista vezető és pénznagytóke szövetségben lennének egymással a munkaadó nemzeti tőke ellen, mert ugyanakkor, mikor a marxista alulról sztrájkjal nagyobb munkabért erőszakol ki, ugyanakkor felülről a nemzetközi pénztőke kamatokat présel ki, ugyanazon munkaadótól. Hogy az összejátszást még jobban valószínűsítsük, meg-

említjük, hogy úgy a nagytőke urai, mint a marxista vezetők túlnyomórészt egyazon fajhoz tartoznak: zsidók.

Ha az ember a marxistákat ezirányban egy kissé megszorogatja, bevallják, hogy bár szövetség nincs köztük és a nemzetközi pénznagytőke között, de nekik nem is lehet más céljuk, mint a burzsujt, a nemzeti tőkést tönkretenni és proletársorsra juttatni, mert szerintök ez a „fejlődés”, az Evolúció. Így a sztrájkokkal siettetik a fejlődést. Ez a fejlődés pedig marxi okoskodással az, hogy a tőke mind kevesebb és kevesebb kézbe kerül és mikor ez a „fejlődés” ott tart, hogy csak néhány ember kezében lesz a tőke, akkor a proletariátusnak egyszerűen el kell vennie ezt a tőkét és köztulajdonná kell nyilvánítani. Lássuk csak ezt a fejlődést. 1.) A szabadverseny a munkaadók egy részénél máris megszűnt. Ezek a kartelek. Ezek már egymást a versennyel tönkre nem teszik, annál több eszük van. 2.) Ugyanakkor, mikor a gyári munkás 10 fillérral magasabb órabért erőszakolt ki a gyártól, a gyár ennek megfelelően emeli az iparcikk árát. Tehát ennek a szoci sem így, sem úgy nem árthat. Már most, ha a kartelekbe tömörült gyárosok faji hovatartozását nézzük, akkor azt látjuk, hogy azok ugyancsak a zsidó nép tagjai túlnyomórészt, mint a pénznagytőkések és a marxista vezetők. Ahol a munkaadó legnagyobb részét nem zsidó, azok nincsenek is kartelbe tömörülve. Ezek nem a „nemzetközi nemzet” tagjai, így a kezükön levő tőke is, nemzeti tőke. Ugyancsak nincs megszervezve a mezőgazdasági munkásság sem, mert mint az előbbi fejezetből is kitűnik, a mezőgazdasági munkás alig reagál a szoci csábításra. Ellenben a magas gyári munkabér folyamánként felemelt árú-árakat meg kell fizetni a mezőgazdasággal foglalkozóknak, így a mezőgazdasági munkásnak is, addig, amíg egyáltalán tud fizetni valamit is. No de mi a helyzet? A helyzet az, hogy a mezőgazdaság már nem tud iparcikket vásárolni, mert már annyira elszegényedett. Ebből kifolyólag nem fogyasztja az iparcikket, a gyár leépít és a gyári munkás az ucára kerül, mint munkanélküli. Ugye marxisták nem ez a cél? A cél ugyan nem ez, de az eredmény ez! Ez kétségtelen.

Mindezekről függetlenül hogyan képzeled el a szoci, hogy majd hacsak egy pár ember kezébe kerül minden vagyon, az a pár ember olyan egyszerűen, egy szóra odadobja nekik az összegyűjtött vagyont? Lehet hogy van olyan ostoba is, aki ezt elhiszi, de aki egy kicsit gondolkozik, rájön arra, hogyha ezek a „párok” sok pénzzel rendelkeznek és a pénzért találnak elég embert, aki gondolkodás nélkül belelő az apja hasába, ha az föl-

merné nyitni a száját a köztulajdonná nyilvánítás érdekében. Ugyanúgy találta meg Kun Béla zsidó népbiztos is a zsidó Szamuely vezetése alatt azokat a rongy embereket, akik még a kis parasztokat is felaggatták a faluszéli fákra. Ezeknek a bűnük az volt, hogy nem találták helyesnek, miszerint a szabadszerelem elve értelmében feleségeikhez másnak is jussa legyen.

A Marxizmus a szervezett és szervezetlen tőkével szemben. Bár mint láttuk, a marxista osztályharc a nemzetközi pénztőkének egyáltalán nem árt, de nem is árthat, mégis azt hirdeti a marxizmus, hogy azért kell a munkásnak nemzetközileg szervezkedni, mert a nagytőke is nemzetközileg van megszervezve. Itt méginkább kitűnik a legszemérmertlenebb csalás. A balgaság már előbbi alcím alatt is kitűnik. Hiszen az igazi hatalmasságot, a nemzetközi pénznagytőkét az osztályharcval el sem érheti a marxista, csak a munkaadótőkét, amelyről jól tudja a marxista vezető, hogy nem mindég nemzetközi és nincs is nemzetközileg megszervezve. Ha azok, akik a munkásság nemzetközi összefogását sürgetik, tisztában vannak a népek és nemzetek faji és nemzeti tulajdonságával, tudniok kell, hogy más lelkületű pl. egy az északi fajhoz tartozó, magasnövésű, karcsú, hosszúfejű és hosszúarcú, fehérbőrű, szőke, kékszemű svéd munkás és más lelkületű már a mediterrán fajhoz tartozó alacsony, sötétebb bőrű, sötét hajú és szemű olasz munkás. Nem is beszélve a kínai és néger munkásról, vagy a közmondásosán lusta maláji munkásról. Már most ha olyan nagy lelki különbözőségek, jellembeli sajátságok választják el a munkásokat egymástól, akkor azok egytáborba hozása éppen azt a szervezetet gyengíti, amelynek hivatása lenne a munkásérdekeket tényleg megvédeni a kiszákmányolás ellen. Könnyen föltételezhető, hogy éppen azért hozzák össze ezt a sok fajta embert, hogy az, eredményt el se érhessen sorsának megjavítása iránti kísérletében.* Ha pedig így áll a helyzet, akkor ez a „másik ok” aljas csalás és akik ezt az összefogást hirdetik, a leglelkiismeretlenebb csalók. Ez csak tetézné a többi csalást, mely azáltal jön létre, hogy a nemzet-

(*) A marxista osztályharc *természetellenes*, mert a faji, népi tényezőt teljesen figyelmen kívül hagyja. A marxista szerint a magyar munkáshoz közelebb áll a néger vagy hindu proletár, — aki „elvtárs,” mint a magyar kiscgazda, — aki burzsuj, mert mondjuk 10 hold földje van. A marxista osztályharc-elmélet éket ver a nép különböző rétegei közé s az egészséges *népi ösztönt*, az egymást-támogatás szükségének érzetét osztályöntudattal helyettesíti. Az osztályharc a zsidófaji küzdelem fegyvere. A zsidó mint proletárvezér is öntudatos zsidó marad, de kiöli a munkásból a népi öntudatot, hogy a széttagolt nép felett úrrá lehessen! (N. Levatic László megjegyzése)

közi tőke elleni harcot hirdetik és közben a nemzetközi pénztőke segítségével teszi tönkre a marxizmus a nemzeti tőkével együtt a nemzeteket.

A megszokott marxista hazugságok egyike, hogy a tőke nemzetközileg van megszervezve. *Igen, a tőkének* egg része és éppen az a része, amelynek a marxista osztályharc és sztrájk egyáltalán nem árt, sőt használ.

Nem árthat, mert a pénztőke munkát nem ad közvetlenül. Ugyanígy nem ad a börzertőke sem, amely szintén nemzetközi, teljes mértékben. A karteltőkének sem árthat, mert az, az iparcikk árát tetszés szerint emelheti, hiszen nincs versenytárs, nagyobb „dicsőségére” a marxi „fejlődéstan”-nak. Igenis hasznára van a kartelnek, mert az, azzal az ürüggyel, hogy a munkabér emelése miatt kellett emelni az iparcikk árát, nem annyival emeli, amennyit a munkabértöbblet kitesz, hanem sokszor kétszerannyival. A bank- és börzertőkének mi sem kellemesebb, mint egy fuldokló nemzet, mely hálásan fogadja a nyakába dobott kötelet, hogy a vízből, a marxi örület által okozott gazdasági bajokból besegítsék a kamatrabszolgaság jármába.

Van tehát nemzetközileg megszervezett tőke, de a marxizmus ennek csak használ, mert legyengíti a nemzettesteket, melyekből piócamódra szívja ki az életerőt; éppen az a nemzetközi nagytőke, mely ellen a harcot hirdeti a marxista szervező, de, amely harc mindig úgy van irányítva, hogy éppen a nemzetközi nagytőke hasznára váljék, de kárára magának az ilyképp szervezett munkásnak is, aki kénytelen iparcikk szükségletét a szervezett nemzetközi karteltőke által diktált áron beszerezni. Ha a vezetett nem is lát tisztán, az még nem olyan katasztrofális, csak a vezető lásson tisztán és legyen jóhiszemű, de itt vagy nem látnak tisztán a marxista vezetők, vagy rosszhiszeműek, mert ha jóhiszeműek lennének, nem a magasabb munkabér kieroszakolására biztatnák a munkástömegeket, hanem inkább arra, hogy az áruk árát leszállítsa a szervezett gyáripár arra a nivóra, hogy a kisebb fizetésből jobban tudjon megélni a munkás, ha már a munkásság mint osztály akarná jobb megélhetését biztosítani; mert mit ér az, ha munkabérem napi 50 fillérrel javítják, ha megélhetésem a javítás után csak romlik, amennyiben napi 1 pengő többletre lenne szükségem, hogy legalább annyit vásárolhassak, mint a bérjavítás előtt. Példával megvilágítva: ha 20 fillér egy kiló kenyér és én keresek napi 1 pengőt, akkor 5 kg. kenyérré valót kerestem, most felemelik a keresetem 60 fillérrel s ugyanakkor a kenyeret 40 fillérért

kell beszereznem, végeredményben én fizetek rá a béremelésre, mert csak 4 kg kenyeret tudok venni egy napszámból, míg azelőtt 5 kg-t vehettem. Ezt tudományos nyelven úgy mondják, hogy a nominális bér (névleges bér) emelkedett ugyan, de a reális (tényleges) bér, vagyis a bér vásárlóereje csökkent. Ebben nyilvánul meg a marxista bérharc a karteltőke ellen. A karteltőke javítja a munkabért és egyúttal emeli az árakat. A marxista író és szónok rámutat a „nagy” eredményekre, a proletár tapsol a harc eredményének és csak később csudálkozik, hogy még úgy se tud kijönni a fizetéséből, mint azelőtt. Mikor erre már minden beszervezett marxista munkás rájön, akkor a játék újból kezdődik, amit bérkövetelésnek, a munkás jóléte emelésének nevez a marxista zsidó fiú, a „szellemi vezér.”

Van azonban mint már említettük olyan munkaadó tőke is, amely beszervezve nincs például a kisipar jó része és az egész mezőgazdasági munkaadó tőke. Itt már egészen más a helyzet, mint a kartelnél. Itt nincs megállapodás a munkaadók között arra nézve, hogy mennyiért adják az általuk forgalombahozott javakat. Egymással versengenek a kisiparosok pl., hogy ki adja olcsóbban az árút, mert a fogyasztó, érthetőbben a vevő odamegy vásárolni, ahol olcsóbban tud. A mezőgazdaság meg épenséggel nem tud kalkulálni, magyarul: az előállítás költsége +nyereséget az árú árában megszabni, mert a mezőgazdaság fővásárlója a nemzetközi börzetőke. A mezőgazdaság azért sem adhatja megfelelő áron termelvényeit, mert az állam és a hitelező jóformán kielégíthetetlen pénzigényeket támasztanak vele szemben. A termelvényeket nem tarthatja vissza — mert adót és kamatot fizetni kell — kénytelen minden felajánlott árat elfogadni. A gyáros leállítja a gyárat, a kereskedő becsukja a boltot s az adófizetéstől mentesül. A földművesnek akkor is adót kellene fizetnie, ha parlagon hagyná földjét. Termel tehát kétségbeesetten tovább anélkül, hogy munkájáért más társadalmi osztályoktól, amelyeknek ellátásáról ő gondoskodik, iparcikkekben vagy kultúrjavakban megfelelő ellenszolgáltatást kapna!! Nem véletlen, hogy úgy a börzetőkés, mint a banktőkés, a karteltőkés és a marxista vezérférfiak édes fajtestvérek majdnem kivétel nélkül és akkor Te jámbor marxista munkás várd, hogy ezek az édes testvérek — holló a holló szemét — kivájják egymás szemét csak azért, hogy Te, aki nem vagy „se ingük, se gallérjuk,” javíthass sorsodon.

Az iparcikkek főfogyasztója a mezőgazdaság, de ő maga nem tudja a mezőgazdasági cikkek árát emelni, mert azt a szerve-

zett gabonakereskedelem: a börzetőke állapítja meg, így tehát ha a magasabb munkabér a termelést drágábbá teszi, amit a galicianer marxista vezető a munkásokkal kiköveltet a sztrájk segítségével, akkor a veszteséget saját vagyonából kell pótolnia a mezőgazdaságnak. Ezt a mezőgazdaság szorgalmasan meg is teszi hosszú évek óta, aminek az lett következménye, hogy eladósodott ugyanannál a nemzetközi tőkénél, amely ellen a munkásságnak is harcolnia kellene, de helyett mint láttuk, tehetetlen báb a kezében. Az eredmény u. i., az, hogy az elszegényedett nemzeti tőkés már nem tud iparcikket vásárolni és így a gyáripár kiteszi munkásait az uccára, mert nincs rá szüksége. Kevés iparcikk fogy, no és ezen a kevésen is megkeres a kartel annyit, amennyit akar. Szemléltetésül: Hazánkban az 1934. évi gyáripari termelés értéke kb. 2000 millió. Ugyanakkor a magyar agrárnépesség összes nyers készpénzbevétele legfeljebb 650—700 millió lehetett, amely összegből közvetlen adóra és kamatra lement kb. 350 millió. Maradt tehát kb. 300—350 millió vásárlásra fordítható összeg. Ez kb. egyhatodát teszi a nagyipari termelés értékének, holott az agrárlakosság az összlakosság több mint felét alkotja. Így az agrárnépességre tehető jogos iparcikkhányadnak csak egyharmada jut, amit ezen túl vásárol, azt már vagyonából kell pótolnia. Eltekintve attól, hogy a gyáripár az adóját és befektetett pénzének kamatát is a fogyasztóval fizetteti meg s így a fennmaradt 300—350 milliónak is jelentékeny részét ez az áthárított teher emészti fel.

Gondolkozz marxista munkás! A gondolkozás különböztet meg az állattól. A Te sztrájkodra hivatkozva emeli fel a kartel az árakat, amit a mezőgazdaság nem tud megfizetni, tehát nem fogyaszt és emiatt Te kerülsz mint lerongyolódott munkanélküli csavargó — jobb esetben a szegényteljes ingyen konyhára — rosszabb esetben az árokba kivetrt kutya módjára. Mindez azért, mert hallgattál a nemzetközi nagytőkés pajesz rokonára, szellemi vezetődre. Idejuttatott eddig, vagy juttat ezután. Van még egy másik eset is, forradalmat csináltat veled, puskát ad a kezébe és Te képes vagy a neked dobott koncért a „kenyéradó”-nak nevezett hóhéraid érdekeiért az apád hasába löni, mert Te vagy az, aki mindég a hasát nézi, aki mindég a pillanatot akarja élvezni és a holnappal, a gyermekeid jövőjével nem törődöl. Nézed, de nem látod, kitől jön a pénz és miért adják azt neked; akár Kun Béla, akár a másik zsidó Rottschild báró adja; a fő, hogy pénzt kapsz, melyért a testvéredet is fölkoncolod, lányodat, feleséged a köz prédájául

dobod. Ellenfeled lehet-e az, aki veled együtt pusztul: a szervezetlen nemzeti tőke? Nem érzed, hogy egy kicsit több közöd van pl. ahhoz a 20—30 — 100 holdas gazdához, mint az afrikai néger „proletártestvér”-hez, a maláji elvtárshoz? Aki oly lusta, hogy sír járása alatt a föld. Azzal akarsz közös kamrára dolgozni? Nődet meg akarod osztani a kínai elvtárral, vagy a zsidó szakszervezeti titkárral? Ez kell neked? Ez a célod? Ha igen, megérdemled sorsodat, megérdemled, hogy még az irmagod is kivesszen a marxismus erkölcstelen posványában.

De nézzük az anyagiakat Oroszországban, mint a marxista vezetők hirdetik: jó világ, bőség van. Hogy lehet az, hogy nem mutogatják-e bőséget? Hiszen az lenne a legjobb propaganda, ha mindenkit behívnának, hogy a külföldről jövő láthatná a paradicsomi állapotot és megkívná azt. Nem ez történik! Csak a kiválasztottakat engedik be és még ezeket is kísérgetik, nehogy olyat is meglássanak Oroszországban, ami nem kívánatos. Ahol minden nyersanyag rendelkezésre áll, nem tudnak a 17-ik bolsevista év végén sem annyit termelni, hogy abból mint feleslegből, a külföldet elárasszák, dacára a „nagyszerű” kollektív gazdaságoknak, dacára a bevitt és ott előállított rengeteg traktornak, dacára az 5 és újabb 5 éves tervnek. Még annyit sem tud kivinni feleslegéből, mint a cári Oroszország tudott avult gazdaságából. Ezzel szemben a „burzsujok”-ból milliókat öleltek halomra és mert a zsidó bolsevik vezető csak erre képes, de építő munkára nem, külföldről kellett a leölelt orosz mérnökök helyébe másokat hozni, hogy a „nagy” építő munka megindulhasson. Oroszországban arany, ezüst, platinabánya van. Vas, kőszén, fa, petróleum, kitűnő termőföld (Ukrajna, Turkesztán) rendelkezésre áll, mégis kölcsönt, kölcsönre vesz fel a zsidó bolsevik vezető, a másik zsidó nemzetközi nagybankártól és hűségesen fizeti neki az igen magas (8—10 százalékos) kamatot az orosz proletár verejtékéből.

Tehát nyilvánvaló, hogy a munkásság nemzetközi összefogása a munkásság javát nem szolgálhatja, mert ez az összefogás nem lehet erős, mikor az csak az anyagi javak szem előtt tartásával történik. Hiszen a nemzetközi tőke összefogása sem az anyagi kapcsolatok, érdekek miatt erős, hanem mert egy fajhoz tartozók, zsidók és elzsidósodottak irányítják.

Hogy mennyire nem elég erős egymaga az anyagi érdek, kitűnt a szocik viselkedésénél is a háború elején. A szocik azt hirdették és hirdetik, hogy nem kell egyik ország munkásainak, a másik ellen fegyvert fogni, mert a proletárszolidaritás azt

tiltja; mégis elfelejtették ezt az elvet a gyakorlatba átültetni, azt tenni, amit hirdettek, mikor a háború kitört. Gondoljunk csak vissza 1914-re, mondhatjuk: akkor élte virágját a szociáldemokrácia. A központnak egyetlen utasítására általános sztrájkot rendeztek, akármelyik országban, vélt politikai sérelemért is és akkor, mikor ugyanúgy egy központi utasítás lett volna szükséges, hogy egy általános sztrájkjal minden hadviselő államban a háború megindítását megakadályozzák, ez az utasítás elmaradt. Hát ha tényleg háborúellenesek, módjukban lett volna a háborút megakadályozni, de nem tették. No és most nézzük hát, kinek használt ez a háború, amit nem akadályoztak meg? Mindenki tudja, hogy a hadseregszállítóknak. No és kik ezek? A nemzetközi pénztőkés zsidók, akik fajrokonai a szoci pártvezéreknek. De nemcsak ez történt, hanem, mint a Ferenc Ferdinánd megöletéséről szóló pöriratokból, azonkívül a feloszlott, Magyarországon működött szabadkőműves páholyok irataiból is kitűnik, Ferenc Ferdinánd és nejének meggyilkolását a zsidó vezetés alatt álló szabadkőművesek tervezték és hajtották végre. S tudvaleőleg ez volt az adott jel a háború megindítására. Nem mondom újat, csak a mindenki által ismert tényeket rakom egymás mellé. Tessék ebből ítélni, hogy vájjon a marxista írások és szónoklatok 1.) tényleg akarnak e használni a dolgozóknak? 2.) ha akarnak, tudhatnak-e ilyen körülmények között? 1-ső kérdésre azt a feleletet találjuk a marxisták *cselekedetében*, hogy a zsidóság világalmai törekvését támasztják alá. 2 ik kérdésre azt feleljük, hogy különféle fajtájú emberek egy táborba gyűjtése a tábor erejét gyengíti és így ez harcképtelen lesz. Tessék gondolkozni! Tessék cáfolni, tényeket e tényekkel szembeállítani.

Amiről eddig szó volt: tagadása, cáfolása a marxizmusnak, tehát lerombolni akarása a marxizmusban való hitnek. Nekünk azonban nemcsak ez a célunk, hanem az, hogy a negatívum után pozitívumot adjunk, ez pedig a következő:

Látjuk azt, hogy az egy anyagi érdekű emberek egymást nem értik meg, civakodnak. Azt is látjuk, hogy az egy lelkületű zsidóság ösztönösen egyformán dolgozik a maga világalmanak biztosításán. Nincs tehát más hátra, mint nekünk is azokat az embereket összeszedni egy táborba, akik ugyanígy ösztönösen, de pont ellentétes érzelműek, a jelen esetben: nemzetiek. Ezek győzhetik le a nemzetközit. A nemzetközi nagytőkével párhuzamosan megszervezett munkásság már csak azért sem érhet célt, mert párhuzamosan megy az ellenséggel, ha ugyan

még hiszi valaki, hogy a marxista ellensége az igazán nagyítókének. Ha ellenség, forduljunk szembe vele és ne menjünk mellette. Szembefordulni pedig annyit tesz, mint a nemzetközi érzelmű emberekkel szemben a nemzeti érzelmű embereket beszervezni. Ezekkel sikerül minden nemzetköziséget leküzdeni, mert más lelkületű emberek, mint a nemzetköziesek. Ennek kell módját ejteni. Meg kell értenie a nemzeti tökéseknek és a munkásnak egyaránt, hogy közös ellenségük a nemzetközi nagyítóké és e közös ellenséget csak úgy tudják legyűrni, ha érdeellentéiket kiküszöbölik. Még akkor is, ha a vér szavát, az összetartozandóság érzését megölték volna úgy az egyik, mint a másik osztályban, a józan ész is azt diktálja, hogyha már sztrájkjal kénytelen a munkásság a jobb megélhetésért harcolni, akkor azt elsősorban a karteltőkétől harcolja ki. Értsük meg: jobb megélhetést! Ami nem jelenti azt, hogy magasabb munkabért követel, hanem helyesebb áralakulást! Lehetetlenné kell természetesen azt is tenni, hogy emiatt munkásokat dobjanak ki a gyárakból. A nemzeti tökéseknek pedig meg kell értenie, hogy a munkásság nélkül fűtyül rá a nemzetközi zsidó tökések és így azon kell lennie, hogy a munkásságot támogatva kamatrabszolgaságából és az egyoldalú árpolitikától megszabadulhasson. Tovább kell látnia az orra hegyénél mindkettőnek, hogy egyesült erővel vívhassák meg élethalál-harcukat a nemzeti és szociális munkálaton belüli boldogulásukért.

B) A kereszténység

a másik nagy, nemzeteket átfogó mozgalom, melynek írói és szónokai ugyancsak mozgalmuktól várják, hogy az emberiség sorsa jobbra forduljon. Itt valami őszinteséget is fedezhetünk fel, bár nem egyszer történt meg, hogy az egyház pusztán csak hatalmi eszköz volt. Az egyházi vezetőktől általában inkább várná az ember, hogy az emberek lelki világával foglalkozzanak. Hiszen maga a vallás, a hit a lélektannak egyrésze. Mégis felületesnek kell ennek a lelki világgal való foglalkozásnak lennie, mert azt látjuk, hogy általában minden keresztény felekezet vezetői: a papok, egyformának tartják az embereket, illetőleg azon a nézeten vannak, hogy az embereket egyformává lehet tenni lelkileg. Hogy egyes félrevezetett marxista azt hiszi, azon nem lehet annyira csudálkozni, de a papságon teljes joggal.

„Egy akol, egy pásztor” nem sokat ér, ha a nyáj nem egy. Ma pedig ez áll. A keresztény papság nagyrésze egy akolba

igyekszik terelni a különféle népeket és semmi tekintettel nincs a népekre, még kevésbé az egyénekre. A külsőség fontosabb nekik, mint a belső. Amint a mindenki által ismert cigányt a huszáruniformis még nem tett „vörös ördög”-gé, rettenthetetlen katonává, éppen így a cigány azzal, hogy a keresztség alá tartják, még nem lesz túlságosan becsületos, túlságosan munkaszerető és túlságosan a teremtő Isten tisztelője és imádója. Ezt is mindenki tudja és mégis — az a felfogás, hogy a keresztség minden elvégez, — annyira a köztudatba ment, hogy megdöbbentő Nézzünk egy kissé jobban a dolgok mélyére. Vájjon nem visszataszító-e, mikor két istentagadó összebeszél és bensejében nevetve mondja el az eskü szövegét, mellyel esetleg egy ártatlan ember pusztulását okozzák tudatosan. Ha egyszer nem hiszik még azt sem, hogy Isten van, miért ne mondanák a bíró után, hogy az Isten őket úgy segítse, mint ahogy az igazat mondták? A törvény előtt pedig e két tanúvallomás „*esküvel megerősített*,” míg az, akit becsületérzése még a hazug szótól is visszatart, tehát puszta szava az Igazság serpenyőjében többet nyom, mint 100 istentagadó „*esküvel megerősített*” vallomása — a törvény előtt elbukik; mert a törvény is azt tételezi fel, hogy akit megkereszteltek, vagy meg se kereszteltek, de keresztény államban él, az már föltétlenül jó keresztény is és hisz az Isten „büntetésében.

Fentiek tudatában is, vannak csoportok, melyek úgy vélik, hogy a kereszténység cégére alatt összekotyvasztott népek fölé ülve diktálni lehet majd azt, hogy mit érezzenek az emberek; jelen esetben a „*hívők*,” akik minden egyebet tesznek, csak *nem hisznek*. A keresztény íráskor és szónoklatoknak alaposan meg kell változniuk, magának a keresztény vallásnak az érdekében. Mert most hogy szólnak ezek?

AZ egyik sír, jajgat és sopánkodik, hogy mennyire elromlottak az erkölcsök és inaszakadtáig prédikál: „Emberek! Emberek javuljatok meg, mert ha nem; úgy a pokolba juttok a másvilágon.” Ennek hatása a legtöbb esetben szánakozó mosoly, vagy gúnyröhej.

A **másik**, a jezsuitáknak tulajdonított felfogást tükrözi vissza: „A cél szentesíti az eszközt.” Itt tehát az erőszak is megengedhető és amint a történelem igazolja „a krisztusi szeretet” nevében éppen elég gyilkosságot követtek el. Továbbá megengedi az esküszegést arra az ótestamentumi, tehát zsidó álláspontra hivatkozva, hogy a hitetlennek tett eskü nem kötelez. „Ha az ember az eskü szövegének elmondása alatt másra

gondol nem arra, amit mond, annyi mintha arra esküdne, amit gondol, nem arra, amit mond.” A történelem tanúsága szerint így nem tartotta meg egyik hősi halált halt királyunk sem a muzulmán törököknek tett esküjét állítólag éppen papjai, sőt a pápa tanácsára, „mert a török hitetlen” a keresztény tanítások szerint. Igaz, hogy a mohamedán szerint a magyar keresztény volt „gyaur,” hitetlen kutya. Nem hagyhatjuk el az ó-testamentumot sem, mely szerint: minden nemzsidó „hitetlen.” Ki dönti el, hogy e vitában kinek van igaza? Bármiként is legyen, — a Becsülettel ilyen esküvések nem egyeztetethetők össze, mert ez éppen olyan kétszínű játék, mint amikor a pacifista szocdem zsidó vezérnek hadianyaggyár részvénye van és ha ezt szemére vetik, azt feleli: „Hja! A részvény üzlet, a szoci elv pedig politika. Előző magánéleti tevékenység és az utóbbi közéleti. Semmi köze egyiknek a másikhoz.” A kisgazdapárt egyik vezéralakja is banktisztviselő. Egy gyűlésen szemére vetette ezt egyik gerinces magyar, mire a kisgazdapárt felkent bajnoka azt válaszolá: Kérem, én mint a kisgazdapárt vezetőembere megvédem a kisgazdák érdekeit ott, ahol kell, ami nem zárja ki azt, hogy a bank érdekét ne védhessem, ahol arra mutatkozik szükség.” Nem tudom már min lepődtem meg jobban, e kijelentésen-e vagy azon, hogy a gyűlés e kijelentést elfogadta. Ez az úr keresztény.

A keresztény vallás tanításából általában mindig kicseng az utasítás: „Aki téged kövel dob meg, dobd vissza kenyérrrel.” „Ha arcul ütnek jobb felől, tartsd oda a bal orcádat is.”

Ezzel szemben egy másik vallás, a zsidók *nemzeti* vallása szerint (1. ó-testamentum és talmud): „Szemet szemért, fogat fogért.” „Szerezd meg a gójtól (hitetlentől, nemzsidótól) amit lehet, mert azt a Te Istened, Izrael Istene neked adta.” *)

Akkor, amikor az egyik, a zsidók nemzeti vallását követő nép, a másik, a keresztény vallást követő nép között egyenjóságútlva él, mi sem természetesebb ezek után, mint, hogy az egyik vallású nép a másik vallású népnek mindenét elveszi, ha mind-egyik szószerint meg is tartja vallását. Ez a negatív keresztény vallástaniás eredménye, amely tanítás még vigasztalja is a kifosztottat mondván: „Tűrőké és szenvedőké a mennyeknek országa.”

Vannak bárgyúak, akik a kérdést úgy gondolják megoldani, hogy a zsidókat „meg kell téríteni.” No és mi történik, ha a zsidó történetesen nem hajlandó a negatív keresztény el-

*) L. ó-testamentum Mózes II. könyve 28 rész 4. vers.

veket magáévá tenni? Talán erőszakkal, a jezsuitáknak tulajdonított módszerekkel: inkvizíció, gályarabsággal térítsük meg? Ez nem ellenkezik a keresztény tanítással? Eltekintve attól, hogy ez a módszer éppen a zsidó ótestamentumot hívja segítségül, menteni cselekedeteit. Micsoda ész az, amely feltételezi, hogy valaki érzés- és gondolatvilágát parancsszóra megváltoztatja? Valljuk be, hogy ez merő képtelenség! Legfeljebb a képmutatók és hazugok száma szaporodik „Krisztus követői” között, ami a „hívók” összességének erkölcsi értékét aligha gyarapítja.

Egyetlen mód volna csupán a negatív kereszténységet magáévá tett népet megmenteni a pusztulástól és ez az lenne, hogy a másik vallású népet olyan messze rakni ettől, hogy még ál-mába se tudjon közzé jönni. (Bár már ez is elkésett.)

Közel 2000 év óta hirdetik a kereszténységet és ezzel párhuzamosan szaporodott maga a zsidóság is. A következmény napnál világosabb: a világ gazdasági hatalma a zsidóság kezébe került, az erkölcs minden pogány Istenszemlélet koránál mélyebbre zuhant. Az egyházak helyben, tehetetlenül topognak. Ágaskodik a kérdés: Miért? Hát lehetséges hogy ne látnák a fertőző baktériumok anyatelepét? Ha nem látják, annak oka csak az lehet, hogy az egyház maga is világuralomra törekszik. Nem vonom kétségbe azok jóakarátát, akik Krisztus országát akarnák megvalósítani már e földön, buzgalmukban testvérüknek fogadják a négereken túl a busmanokat is, de lássák be végre 2000 év után, hogy még az egydogmájú keresztény világ sem lehet megvalósítani, mégkevésbé a politikai, társadalmi élet alapjává tenni, Azon egyszerű oknál fogva, mert más „természetű” a kínai, más a néger, más a zsidó, más a cigány és más a fehérfajú nép és legyen az a tanítás bármilyen jó és bármilyen szép, ha ellenkezik a tanítvány „természetével”, nem veszi azt be, csak külső máz marad rajta. Még ha egy valakit nem is oktattak a keresztény tanításokra, akkor is keresztényként kezelik, ha keresztény szülőktől származik, sőt az egyháznak még ez se fontos, — fő, hogy meg legyen keresztelve az illető. Az, hogy higye azt, amit Krisztus hitt, szóba se kerül. Annál inkább kerül szóba, sőt az az első, amire a keresztény gyereket tanítják, hogy „a zsidó az Isten kiválasztott népe.” Beleöltik a fehér ember gyerekébe azt a tudatot, hogy az Isten őt csak azért teremtette, hogy a kiválasztott népet szolgálja. Holott ha a kultúra a Tökéletes, az Isten felé való haladást jelenti, e haladást nem a zsidó népnek lehet köszönni. A zsidó

csak a civilizáció népe lehet legjobb esetben, de nem kultúr-nép. Nem is lehet más kevert vérénél fogva. Sőt ha a zsidóság faji tulajdonságait szem előtt tartjuk, melyek 5000 év óta lényegesen nem változtak, joggal merülhet föl kétely még az iránt is, hogy Krisztus zsidószármazású volt. Hogy így van és még sem így tanítják, nem csodálkozunk, ha arra gondolunk, hogy azt, ami az ó-testamentumban nem a zsidók fajvédelmi törvénye, így pld a 10 parancsolatot és Mózes gyékénykosárhistoriáját is a magyarok vérrokonánál a sumiroknál jóval Mózes születése előtt cseréptáblákba vésték már!

Krisztus „természete” nem zsidó természet, amely természet a különféle ösztönök összességének megnyilvánulása.

Az egyházak a szegények gyámolítását, a békeszeretetet, türelmet hirdetik, de nem mindég ezt cselekszik. Különösen nem egyik ker. egyház a másik, a testvér egyházzal szemben. A türelmességet inkább a zsidók nemzeti egyházával szemben gyakorolják, amelynek tanítása a biblia szerint is homlokegyenest ellentéte a keresztény egyházak krisztusi tanításának.

Látjuk pl. az „Akción katolikat” mint igyekezne a nagy katolikus világban a különféle népeket elhelyezni. Halljuk a pogányokat szidni, holott pl. az ősmagyarok legalább a saját vérüket nem tartották rabszolgasorban, míg a keresztény középkort maga a kereszténység is a „sötét középkorinak titulálja. A kereszténység alatt fejlődött polippá a kamatrabszolgáság intézménye is. Ha a kereszténység akarná ezt megszüntetni, akkor magának a kereszténységnek kellene elsősorban megváltozni.

A pogányok erkölcsi érzéke is messze fölötte áll a keresztény jobbágy- és a keresztény kamatrabszolga korának erkölcsi érzékénél.

A kultúra alig tud valami haladást felmutatni a pogány görögök óta, ami nem tévesztendő össze a civilizáció, a technika fejlődésével.

Ez nem jelenti azt, hogy ne legyünk keresztények, vagy hogy éppenséggel üldözzük a kereszténységet, ellenben jelenti azt, hogy az egyházak maradjanak egyházak és ne politizáljanak. A pap hirdesse az Isten ígését és ne ugráljon a piactéri hordókra. A politikai küzdőtér nem illik a templomi ájtatosság mellé, de ártalmára is van az ájtatosságnak. Mind emellett a keresztény pap nem lehet a zsidóuralom előkészítője a templomban sem.

Ha 2000 év óta nem tudta az egyház megvalósítani e föl-

dön Krisztus országát, ne kísérletezzék továbbra is negatív elméletekkel, hanem bízza a megvalósítást azokra, akiknek szeme előtt az a Krisztus lebeg, aki a **kufárokat sajátkezüleg font korbáccsal, sajátkezüleg verte ki a templomból.)*** Ezek a tettekben Krisztust követők, tettekben Istenimádók. Ezek pozitív keresztény Istenszempléteket hirdetnek és gyakorlati keresztények, mert munkálkodnak, teremtenek Isten akarata szerint, mint az Isten maga.

A teremtő lélekből fakadó szellemi és testi munka viszi előre az emberiséget és ha az emberek érzik, hogy ebben az előbbre vivő munkában munkatársak lesznek, nem pedig herék és dolgozók osztálya, *a szeretet* majd önmagától, illetőleg ebből *az együttdolgozásból fakad*. Bármilyen teremtő vagy termelő munkát is végezzek, azal az egész emberiség haladását biztosítom. Minél többet dolgozom, minél magasabbrendű munkát végzek, annál inkább. Ebből az következik, hogy az a legkiválóbb ember, aki az emberközösségért a legtöbb eredménnyel munkálkodik és így ez van legközelebb az Istenhez. Az a nép tehát, amely kevés ilyen fiat tud adni Istennek, nem lehet Isten választott népe. Hol veszi ki a részét a zsidóság a teremtő és termelő munkából? A seftelés nem termelő munka. Ezért mi dolgozó embertársainkban is elsősorban a munkakészséget szeretjük, az emberiség fejlődését előrevivő, az emberi közösségért való alkotó munka utáni törekvést: szeretetet. Hiszen ha csak egy kicsit is gondolkozunk, belátjuk, hogy nem is lehet másként. Ha Istenben a teremtő, alkotó Istent tiszteljük és imádjuk, akkor csakis az a szeretet lehet ezzel a felfogással összhangban, amely az embertársban is az alkotó munka iránti szeretetet tiszteli és szereti. Isten nemcsak teremtő, hanem megtartó is, éppen ezért nem szeretheti a rombolót és így mi sem szerethetjük azt, de szeretjük a megtartót, ami mindég több-kevesebb áldozatot is kíván éppen a rombolóval szemben. Végeredményben tehát azt, aki áldozatot tud és akar is hozni azokért az emberekért, akik alkotnak, dolgoznak, hogy fajtájuk jobb és tökéletesebb legyen. A rombolás és alkotás örök harcban állanak egymással. A jónak és rossznak ez az örök harca maga az örök élet, tehát nekünk nemcsak hogy nem szabad szeretnünk a rombolást, hanem harcolnunk is kell ellene az örök Életért, mint Krisztus a korbáccsal és Krisztus ezért *a harcért* az életét áldozta. Az Krisztus követője tettekben s így igazi keresztény, aki hasonlóképpen tud is és akar

*) János evangéliuma II. rész 14—17. vers. pl.

is áldozatot hozni azért, hogy fajtája erősebb és tökéletesebb legyen. A kereszténység legnagyobb része azt tartja, hogy Krisztus Isten fia volt, a Teremtő fia, semmikép se lenne megérthető, hogy a fiú ellentmondjon az ő atyjának, akinek előttünk, a Teremtészetben nyilvánul meg az akarata.

A Természetben azt látjuk, hogy az Isten fajtákat teremtett úgy a növény- és állatvilágban, mint az emberek világában. Teremtett rombolókat, élősködőket a növény- és állatvilágban, valamint az embereknél is. Teremtette ezeket azért, hogy a nemesebb fajták el ne satnyuljanak, hogy harcot kelljen vívniük a létért, a faj fennmaradásáért, a faj tökéletesebbé tételéért. Az ő rendelkezése, hogy amely nemesebb faj nem tud megvívni az élősködővel, el kell hogy pusztuljon. De ugyanakkor az élősdi-nek is el kell pusztulnia, mert önmagát nem képes fönntartani. Ezek után fölvetjük a kérdést: Krisztus nem-e ennek a harcnak esett áldozatául? Nem-e Idealismusa, a jobb és Tökéletesebb, az alkotó és megtartó Istenhez való hasonlóságáért halt meg a keresztfán? Végül melyik nép fiai feszítették a keresztre? Ugyanazok, akik ma is legfőbb ellenségei az alkotó Isten igazságainak. Ezek után újabb kérdés: alamizsnát kell-e adni a szűkölködőnek, mint azt a negatív kereszténység teszi, vagy munkát kell-e annak adni, hogy fajtáját erősebbé, tökéletesebbé teghesse és fajtájának emelése által tettekben lehessen közelebb a Teremtőhöz, tettekben imádkozhassék.*)

Ezeket kell szem előtt tartani, nem pedig a miseruha és kálvinpalást, avagy luthergallér közötti különbségeket és ha az Eletet úgy látjuk, ahogy van, ami a gyakorlati kereszténység alapja, akkor azt vesszük észre, hogy sokkal közelebb jutunk a görög, a germán mitológiához, az ősmagyarokhoz, a lenézett, kigúnnyolt „pogányok”-hoz, mint a zsidós ó-testamentumhoz.

A negatív kereszténység „egyenlősít”, mint a marxizmus. Érthető, mert az előbbi a zsidó ótestamentumból indul ki, az utóbbi a zsidó Marxtól. A forrás közös: zsidó. Krisztus különbséget tett a jó és rossz között, ha nem így lett volna, nem feszítették volna kérészre pont az egyenlősítés nagymesterei: a zsidók.

A Teremtő a Természetben harcot és harmóniát teremtett, de nem egyenlőséget. Fajokat teremtett és teremt és a rokon fajtákon belől, melyek mint fajták maguk is alkotók, az egyesnek különös képességeket adott, hogy azokat fajtája javára ér-

*)Jegyzet: dr.OláhEmő könyve.

vényesítse. Tehát kötelességet teljesítsen s így mennél tehetségesebb valaki, annál többet, annál inkább kell kötelességét teljesíteni. Kötelességet teljesíteni a fajtával szemben, melynek az egyes ember is tagja. Ha a faj nagy, nagy annak fia is. Az örök béke az enyészet birodalma. Aki az örök békére vágyik, az enyészetet akarja; fajtájának pusztulását. Az Élet a fajták örök harca és e harcban az marad alul, amely tökéletlenebb és fajtájáért áldozatot hozni nem tud. Ez az áldozathozatal azonban sohasem az alamizsnaosztogatásban nyilvánul meg, amely a faj kárára van, hanem **munkaalkalom teremtésében egyfelől, elvégzett munkában másfelől**, majd az azon való örkődésben, hogy a munka anyagi értéke is a dolgozó nemzet tagjai között az igazság, a munka értékének szem előtt tartásával osztódjék el és ne juthasson más fajták birtokába.

Összevetve: A kereszténység mai tanítása inkább látszik valami diktatórikus cél alátámasztásának. E tanítás mellett a diktatúrát el is értük, ha nem is annyira a keresztény egyházak, mint inkább a zsidó faj uralmában. Voltak és talán ma is vannak világosabb koponyák a papok között is, de ezek vagy szóhoz sem juthattak, vagy üldöztetésnek voltak kitéve éppen az Egyházak részéről.

Hit nélkül alkotó ember nem élhet még akkor sem, ha hitét mások előtt tagadja. A legegyszerűbb példa: ha a szántóvető paraszt nem hinné, hogy munkáját a Teremtő megáldja, dolgoznék-e hittel, bizalommal? Ha nem hinné hogy terem, nem vetne.

Visszaél azonban e hittel az, aki meghagyja a parasztot hitében, de engedi, hogy munkája gyümölcsét más arassa le. Visszaél e hittel az is, aki e hiten keresztül akarja világoralmát biztosítani, még akkor is, ha ez az Egyház lenne és legjobban visszaél, aki hitétől fosztja meg a dolgozó embert. Aki hitétől fosztja meg a dolgozó emberiséget, az lerombolja az építő, alkotókészséget az Emberben. Nem mondjuk ezzel azt, hogy minden marhaságot elhigyen. A zsidók *nemzeti* vallása élesen megkülönbözteti a másfajúakat a zsidóktól, tehát vallásuk vérükben gyökeredzik, fajvédő vallás. Ez az oka szilárdságának, ez az oka, hogy a zsidóságot vallása jobban össze tudja tartani, mint a keresztényeket a kereszténység. Ezért nincs a neológ és ortodox izraeliták között olyan torzsalkodás, mint a keresztény felekezetek között, annak ellenére, hogy a materializmusában gyökerező önzés egy népnél sincs annyira kifejlődve, mint éppen a zsidónál. Ha ez

nem így lenne, civakodóbb népség lenne a zsidó a cigánynál. *A kereszténység mai tanítása igyekszik elmosni az emberfajok közötti különbségeket. Ez pedig ellenkezik a Teremtő Isten cselekedetével. A Teremtő különbözőknek teremtette az emberfajokat és aki ezt tagadja vagy megszüntetni igyekszik, az az Istent tagadja, az istene ellen vét, legyen az akár katolikus, akár protestáns.*

Ha a keresztény egyház nem tud alkalmazkodni a teremtő Istennek a Természetben megírt törvényeihez, elfogja seperni az idők szele magát a kereszténységet. Ezért azok az egyházi vezetők felelősek, akik szembehelyezkednek a fajt *teremtő* Istennel és a fajt *védő* Emberrel.

A nemzeti irányzatok.

A nemzetközi irányok tárgyalásánál azt mondtuk, hogy a nemzetköziség ellen csakis a nemzetiséggel lehet a harcot fölvenni. Igen ám, de itt fölvetődhet a kérdés, hogy miként volt hát lehetséges, hogy a nemzeteken úrrá tudott lenni a nemzetköziség, hiszen a nemzeti érzés előbb volt meg mint a nemzetközi? Ennek oka nem lehet más, mint az, hogy a régi nemzetieskedés vagy idegen szóval, de érthetőbben: nacionalizmus, nem állta meg a helyét, rossz volt. Ez a régi nacionalizmus: vak sovinszta. Mint régire jellemző, hogy még ma is van ilyen vak sovinszta és ezek csinálják a pángermán, pánszláv, pánmagyar megmozdulásokat, melyek haszon helyett csak ártanak annak a fajnak, melynek hasznára igyekeznének lenni.

A **sovinszta** nemzetiek minden más nemzetbelit alacsonyabb rendűnek tartanak. Nincs önbírálatuk és éppen ezért nem ismerik el, hogy bennük hiba is lehet, míg a másik fajában le'hétnek erények is. Ostoba vakságuk oly nagy, hogy még a rajtuk élösködő idegen fajt is honfinak ismerik el, csak azt mondja magáról, hogy pl. magyar. A *góg* mindig butasággal párosul, ennek tudható be, hogy a sovinszta minden rendű, rangút bele igyekszik olvasztani a saját fajtájába, nálunk pl. a magyar fajtába, hogy a magyar nemzet „nagy” legyen. Minden, a magyar szent korona határán belől lakót mindenáron magyarrá akar tenni, dacára annak, hogy az oláht, a tótot, a németet alacsonyabb rendűnek tartja. Tehát végeredményben a saját „magas” fajtáját lealacsonyítja. Hol itt az ész? A magasabbrendűség, amire hivatkozik? A zsidót nem háborgatja, mert hiszen az a galicianer szívesen vallja magát magyarnak, csak nyugodtan gsef-

telhessen. A cigány meg csókolja a „kezsit-lábát”, így az sem baj, ha az nyakrafőre keveredik a magyar vérrrel és az utódokra átviszi a cigány tolvaj természetét. A sovinsztának csak az a fontos, hogy sok millió vallja magát magyarnak. Hogy honnan kerül, mi az értéke ennek a sok milliúnak? Az neki mellékes. A zsidó veszedelemre már több nyitott szemű magyar felhívta a köz figyelmét.

Azt azonban tudtommal még nem vették észre ezek sem, hogy a magyar falvak lassan, de biztosan elcigányosodnak. Mind több és több kis kerekarcú, füstösképű magyar jön a világra minden, a cigányt jellemző tulajdonsággal együtt. Nem számítva azokat a fajtiszta cigányokat, akik falkástul járnak a falut. A cigány asszony szoknyájába kapaszkodik egy rajkó, másik karon, a harmadik útban a nagyobbak külön falkában. Magyarán szaporodik a cigány, mint a csicsóka és a számbelileg fogyó fajmagyarok egyre több, részben kéregető, részben tolvajkodó cigányt tartanak el. Ha arra gondolunk: miért nem esik erről szó? Rájövünk, hogy a falu problémáját intéző uraink nem ismerik magát a vidéki életet, vagy nem is törődnek vele. Hogy a cigány „magyarrá nevelése” milyen eredménnyel jár, arról József főherceg tanúskodhat, aki igazán minden tőle telhetőt megtett, hogy kisjenői uradalmában és környékén a csavargó cigányokat letelepítse és munkához szoktassa. Persze eredménytelenül.

Az önző szovinista gondolkodását ahhoz az emberhez hasonlíthatjuk, aki búzáját konkollyal, gyommagvakkal keveri, hogy sok legyen a vetőmagja s közben elfelejti, hogy a konkolyból nem lesz búza soha és hogy a konkoly elnyomja a búzát, így a nemesebbet elnyomja a gaz. A sovinszta lenézi a másik fajtájút és mégis azzal akarja szaporítani fajtáját. Minél értéktelenebb, rongyabb valamely nép, annál könnyebben megtagadja a fajtáját. Sem a zsidó, sem a cigány nem államalkotó nép és így azt a nemzetet vallják a maguk nemzetének, amely között élnek és természetesen csak addig, míg az, pillanatnyi előnyükre szolgál. Ezek tehát önként behódnak külső leg, de belsőleg soha sem lesznek azonosak, mert az Isten olyanok teremtette őket, amilyenek. Azokat a nemzetiségeket, amelyek ilyen könnyen nem hódnak be, erőszakosan igyekeznek beolvasztani, persze elfelejtik, hogy minden akció reakciót szül és a már beerőszakolt expansív erő is az összeség erejét gyengíti. Ha ez nem így lenne, a 400 éves átkos emlékü Habsburguralom a magyarságot letörölhette volna Európá néprajzi tér-

képéről. A magyarság fönmaradását az elnyomatás idején keresztül nagyrészt éppen annak az **elvakult** pángermánizmusnak köszönheti, amely a faji öntudatot, a magyarság fajfenntartó ösztöneit minden egyes beolvasztó paranccsal, csak még jobban felébresztette.

A sovinizmus a népek közötti gyűlölet melegágya, minden ostobasága mellett. Ostobasága, mert egyrészt belső, sokszor Öntudatlanul ható ellenséget szerez magának a beolvasztott idegen elemek révén, másrészt külső, elkeseredett ellenséget szerez azokban a nemzetekben, melyeknek fiait erőszakosan akarja magáévá tenni. Ugyanezt a sovinizmust láthatjuk a különféle vallásoknál is. A mohamedán szerint, minden nem mohamedán „gyaur kutya.” A negatív kereszténységnek Krisztus követői között felekezeti torzsalkodást szül, amit az eretnek szóban juttatnak kifejezésre. A zsidó ótestamentumban és talmudban a nemzsidó állatnak van nyilvánítva, de a zsidók nemzeti vallása — a többivel ellentétben — nem is igyekszik más vallást „megtéríteni.” Úgy látszik, több eszük van. Vallásuk maga is a fajt szolgálja.

A sovinizmust diktálhatja a *góg*, de ugyanígy a félelem is, hogy fajtája kipusztul. A *góg* született butaság, a félelem lehet megokolt, de viszont avval a ténnyel, hogy a fajtáját félti a sovinizsita, arra kellene készítenie, hogy a maga fajtáját *önmagából* szaporítsa és ne „hígítsa” azt fel. *Ha pedig fogyatékos-ságot észlel fajtájában, úgy olyan elemeket igyekezzék felszívni, melyekkel való kereszteződés a fogyatékos-ságot enyhíti, vagy megszünteti.* Ez azonban erőszakos beolvasztással sikerre nem vezethet. Nagyon szép példával szolgált erre a Duce, amikor az olasz és déltiroli vegyes házasságot jutalmazza. Ez történik Németországban is, ahol az északi faj (magasnövécsű, kékszemű, szőke, stb. ismertetőjelű) minél erősebb átültetését szorgalmaz-zák. Az igaz, hogy úgy a fasizmus, mint a Hitlerizmus már nem is *régi*, hanem *új* nacionalizmus, bár a fasizmus zsidókér-dést nem akar ismerni.

Egy nép értékét sohasem annak lélekszáma adja meg, hanem annak belső értéke. Nem lesz azzal a magyarság értékesebb, nagyobb, ha minden valutasíber, csaló zsidót, minden tyúktolvaj cigányt „magyar testvér”-nek fogad, sőt ellenkezőleg érték-telenebb lesz, számbeli növekedése ellenére. Ha a magyarság nem fogad be minden kétes elemet, hanem ehelyett még a saját vérét is megtisztítja és kikiközösíti, megsemmisíti azt a részt, mely értékét rontja és a megmaradott részt igyekszik minden

rendelkezésre álló eszközzel nagyobb számú gyermek nevelésére bírni, maga a magyarság válik értékesebbé és mint értékesebb fajba, más értékesebb fajrétegek is szívesebben beleolvadnak.

Szamar beszéd az, hogy egyik vagy másik faj a legértékesebb. Éppen az elbizakodottság jelzi az értéktelenséget nagyon sokszor. Egyik egyben, másik másban kiváló. Természetesen e megállapítás csak az alkotó népekre, fajokra vonatkozhat, mert pl. a valutacsempészésben „kiváló” zsidót figyelembe nem vehetjük. Épenígy a cigányt v. négert se.

Igazi értéket csak az a nép képviselhet, amely erényei mellett meglátja a maga fogyatékoságát is és igyekszik azt enyhébbé tenni. Nem vitázni kell azon, hogy melyik az értékesebb nép, vagy faj, hanem cselekedni kell az értékesebbé tétel érdekében, mert az értékeshez, tökéleteshez még mindegyik messze van. Így a notorikus bűnösöket, veleszületett gyógyíthatatlan betegeket, ha nem is irtjuk ki, de azt meg kell akadályozni a faj- és emberszeretet, a teremtő Isten nevében és **tényében**, hogy azok tovább szaporodjanak a faj- és emberiség kárára, az Isten törvényei ellenére. A Teremtő a Természetben mindig a jobb és tökéletesebb létrehozását biztosítja. Ezért kell az értéktelen, satnya, korcs egyedeknek elpusztulni az egész vonalon, ahol az „Ember” bele nem kontárkodott a teremtés munkájába. Nem képtelenség az, hogy míg az iszákosok, hülyék, degeneráltak, korcsok szaporodnak, addig az életerős **dolgozók**, teremtők és termelők a szaporodástól tartózkodnak? Ugyanakkor természetesen a termelő adófilléreiből tartják fenn a börtönöket, örültek házást stb. Ez a huszadik század „modern” humanismusa! Németországban pl. **eddig** évi 1000 millió márkát költöttek évente az öröklött betegségekre (terheltségben szenvedőkre,) míg az egész állami, városi stb, adminisztráció csak évi 700 millió márkát igényelt. Egy bebörtönözött 80 márkába került havonta, míg a munkanélküli egészséges férfire csak havi 14 márka jutott. (N. L. L adata.)

Magától értetődő, hogy ha egy népben a legkisebb a bűnözők száma, azt nem annak a népnek kell először meglátni, hanem egy másik népnek. Ha ez csak oly kevéssé feltűnő, hogy egy másik nép nem veszi észre, akkor kár vele hencegni. Az nem beszélhet erkölcsi fölényről. Már pedig csak az erkölcsi fölény jöhet elsősorban szóba, mint vonzóerő, a megszállt területen is. A gondtalan, kardcsörtető, duhaj magyar gentritípus játszotta el Erdélyt. Trianon csak jóváhagyta, ráütötte a pecsétet. Ugyanazzal az eszközzel újra magyarrá tenni nem lehet.

Egy bátor, munkaszerető, becsületes nép hasonló barátokra tehet szert, mert: „Hasonló, hasonlóknak örül.”

Ne felejtjük el: *nem lehet jó magyar ez, akit kényszerítenek arra, hogy magyar legyen.* Éppenúgy, mint az sem lehet jó keresztény, akit arra kényszerítenek. Viszont a magyar sem lesz jó oláh, vagy jó német, ha arra kényszerítik. Éppen ezért ne legyünk azon, hogy sok „rossz” magyar legyen.

Az igazi fajvédelem az önző, vak sovínismust mint átkozott hülyeséget elveti és ehelyett minden törekvése odairányul, hogy a fajban levő legmagasabb rendű, testileg és lelkileg a legkiválóbb arisztokratikus emberek mennél nagyobb számú utódot hagyjanak hátra, hogy a faj minél arisztokratikusabbá váljék. És itt ismét kénytelen vagyok az annyira kigúnyolt Hitlerizmus példájára hivatkozni. Persze a hazugságból élő zsidó sajtónak nem kellemes az igazság és így nagy garral hirdeti még most is: „Idegen eszme a nemzeti szocializmus” vagy „pángermán mozgalom;” azért, nehogy megtanulja a magyarság, hogy kell a saját fajtáját megvédeni a belopakodott galiciánerek befolyásától.

Hitler nem egyszer hangsúlyozta: „Lemond a német nép Elzász-Lotharingiáról, mert nem éri meg az a terület azt a verés verejtékáldozatot, melybe annak megtartása, illetve visszaszerzése kerülne. Eddig is sok vér folyt el érte és elsősorban mindig az a vér, mely a legértékesebbje volt a német népnek. Azok pusztultak el, akik a német népközösségért szívesen és lelkesedéssel ontották véréket.” Egy háború után mindig a gyávák maradnak meg többségben, akik az életüket nem merik kockára tenni és azok, akik e lelki fogyatékoság mellett még testi fogyatékosággal is rendelkeznek, (nem alkalmas katonának.) Hazájukért, fajtájukért áldozatot hozni is kész ép testű férfiakat csak a véletlen hagyja meg! Nagyon természetes, hogy akik egy háborúban elpusztulnak, kevés utódot hagynak hátra, szemben a nép salakjával.

Ez az igazság azonban a zsidó sajtó szerint idegen eszme, pángermánizmus. Úgy tűnik fel, mintha örültségében még a germán malomra hajtana a vizet és azt akarná, hogy minden nép maradjon le újjászületéséről az újjászülető német mellett és az elerőtlenedett, kivénült, kipusztult népek egykori területeit akadály nélkül tulajdonába vehesse, éppen az a német, mely ellen prüszköl, mert csak nem képzeleli a zsidó, hogy a német néptestre megegyeszer ráragaszthat? Vagy úgy gondolja, hogy pusztuljon legalább a többi nép, ha már a zsidó jármot nem

hajlandó túrni. Élesen kitűnik itt a destruktív esztelen csorda-
öszön.

Az bizonyos, hogy a tetveknek sokkal kedvezőbb a helyzete, ha vért adó gazdáik egymással marakodnak és így a vérstopokra nem ügyelhetnek. Ugyanígy a vak sovinizmus is előnyére szolgál a zsidóságnak. Egymás ellen izgatják az alkotó fajtákat és míg ezek egymást pusztítják véres háborúban, addig ő a hadianyaggyáros, ő az élelemkereskedő, ő a bankár, milliókat vág zsebre. Azokat a népeket azonban már nem tudja egymásnak uszítani, amelyek a korlátoltsággal terhelt vak sovinizmust elvetik és minden népet, minden nemzetet és minden fajt annyira becsülnék, amennyit az illető nép, nemzet és faj az egész emberiség kulturális haladása érdekében tesz. Nem elég azonban ezt a kultúrát egy fajnak megteremteni, *meg is kell azt tudni védeni*; ezért van szüksége minden kultúrnépnek önfeláldozó hős fiakra, nem pedig azért, hogy egy másik kultúrnép hős fiaival kölcsönösen kiirtsák egymást és az ezutáni időben a kultúrnépek megmaradóit gyáva söpredéke egy olyan zagyva csöcseléknépet hozzon létre, amely fölött az évezredekken keresztül zárt, tehát most már tiszta fajú zsidóság minden nehézség nélkül uralkodhassék.

A föntiek alapján: nemcsak az egyes ember érdekét előzi meg fajtája érdeke, hanem a fajták érdekét az alkotó emberiség érdeke! Ahogy az egyes értékes embernek teret kell engedni, hogy értékeit *fajtájáért* kitermelhesse, éppen így az egyes értékesebb, tehát alkotóbb népnek is teret kell engedni, hogy értékeit az egész emberiség javára kitermelhesse azoknak a népeknek a rovására, melyek nemhogy kultúrát teremteni lennének képesek, de még át sem tudják a más fajú kultúrát venni és azt megtartani. Ha már most a kultúrnép elpuhul és a **hósi erényeket nem tartja szükségesnek, az első barbár csorda eltiporja**. Így kívánhatja ezt a kultúráló, teremtő Isten?

Mi a Haza? Gyönyörű hazafias frázisokat tud a sovinszta a hordó tetejéről, a napisajtó hasábjain elpuffogatni, *de hogy ezt a magyar Hazát minden magyar számára nélkülözhetetlenné tegyék*, arra nem ér rá a léha üres fecsegés miatt. Ha megkérded tőle: mi a Haza? tanácstalanul áll, vagy jobb esetben azt feleli: „ez a föld.” Igen, ez a föld, amely *fajtidért* szolgál, tehát nem a föld a végcél, hanem fajtád, nemzeted, melynek céljait kell szolgálnia a földnek is. Az Otthon több mint a ház, a Haza több, mint a kenyeret termő föld. **A Haza fajtád Életközössége. Ez az, ami az Amerikába szakadt magyar farmert**

a honvágyon keresztül hazakényszeríti. **Vájjon nem lenne e föld** csak félig Hazád, vagy még addig se, ha magad maradnál a földön és körülötted minden ember néger lenne, valódi hamisítatlan néger életközösséggel?

Így az a gyakorlati hazafi elsősorban, aki minél kevesebbet locsog a dicső ősekről, de annál inkább *cselekszik*, úgy, mint a dicső ősök, aki minél kevesebbet *követeli* a hazaszeretetet, de annál *többet igyekszik* azon, hogy *fajtája, nemzete életközössége olyan legyen, hogy azért szívesen és örömmel haljon meg a közösség mindegyik részese*. Ha ez az életközösség egyezik a nép veleszületett lelkületével, akkor a nép minden tagja érzi, hogy ez az életközösség a Haza, az ő lelkének egy darabja és ezért minden áldozatra képes. A földet is csak akkor tudja egész lelkével szeretni, ha az a lelki, tehát az életközösség céljait szolgálja és nemcsak a gyomor megtöltésére alkalmas kenyeret adja. Az a munkásember, aki nem, vagy csak kevéssé tartozik bele a magyar faj élet-, lelki- közösségébe, mert onnan kizárják, mint a kutyát; elvesztette a Hazáját ezen a magyar földön is. Azt a munkást előbb részesévé kell tenni a magyar Életközösségnek, azután már nem is sokat kell prédikálni neki a Hazaszeretetről, mert érezni fogja azt. Az a munkás pedig, aki a földet csak azért becsüli, mert kenyeret terem, annak örökötig prédikálhatják a Hazaszeretetet, annak „ott van a hazája, ahol a megélhetése.” Az materialista marxista. Ugyanez áll minden alacsonyabb társadalmi osztályra, gazdára, kisiparosra és a nagyjövedelmű társadalmi osztályra is. Mikor ez hangoztatja a hazafiságot, önmagának is úgy értelmezi, hogy a többiek, akiknek vele harmonikus Életközösséget kellene élniök, védjék meg az ő jövedelmét, mert szerinte is a gyárvállalat és a 10.000 hold képezi a Hazát.

Tehát nem a lelki közösség, hanem az anyag.

Éppen ezért állampolgár lehet ugyan az, aki a magyar állam szolgálatában katonát, adót ad és a magyar állam szolgálatában áll, de honpolgár (a hon polgára) csakis az lehet, aki a magyar Életközösségnek mindenben részese kíván lenni. 0 maga is előbb a magyar Életközösségnek szenteli életét és *azután* kapja megélhetését ettől az Életközösségtől olyan mértékben, amilyen mértékben arra rászolgál. De nemcsak él, hanem ha kell, meg is tud érte halni. Ez tettekben Hazafiság, nem frázisokban, éppenúgy, mint tettekben kereszténység is van, mint az az az előző fejezetből is kitűnik. Ez ideális hazafiság, nem anyagi hazafiság. **Az anyag állítandó az Idealismus szolgálatába**

és nem megfordítva. *Nem pusztán a Kárpátokon belőli földterület a Haza, hanem a magyar Életközösség, mely magyar Életközös-séget többek között a földnek is szolgálnia kell.*

Ezt az életközösséget kell kiépíteni, nem a vagyonközös-séget. Ennek az életközösségnek, ennek a Hazának olyannak kell lenni, hogy büszkén vallhassa magát a Haza tagjának minden honpolgár, amely jelleg és kitüntetés legyen az állampolgárok fölött.

A liberalizmus általában*

A liberalizmus hívei jobbadán nemzeti irányú szónoklatokat vágnak ki, csak egy kicsit ostromolják a nemzeti határokat, mikor nem akarják például elismerni, hogy a *Nemzet érdeke ellen nem szabad a külfölddel paktálni.*

Liberalista világban olyan frázist puffogtathat mindenki, amilyet akar és a liberális frázisok alapján pártokat is alakíthat-

A liberális demokrata azt mondja és azt írja, hogy népuralmat akar elérni. Ez is hígvelejű fecsegés. Népuralom sohase volt, ha csak a felforgató forradalmakat nem vesszük annak, mert a forradalmak alatt azután igazán uralkodott a nép. A „felséges nép!” Egyik frázis: „A nép szava: Isten szava.” Mi ezt olyanformán mondjuk: „A nép szava: Isten haragja.” Hozzá-téve: a bosszú a rombolás istenée. Természetes, hogy „nép” alatt a frázispuffogtató a tömeget érti. A tömeg vezető nélkül csak pusztíthat, vagy semmit sem csinál. Semmiesetre sem uralkodhat és vezethet. Hanem igenis uralkodhat vagy vezethet a tömegeből kiemelkedett egyesek csoportja. A kérdés csak az, hogy *milyenek ezek a kiemelkedettek? Melyik ösztönsoport jellemzi őket* a bevezetőben részletezett ösztönök közül? Mert az azután természetes, hogy olyan lesz az uralom, mint amilyen ösztönű, (érmű) a vezető réteg.

Úgy halljuk úton-útfélen, hogy ma még a csonka Hazában félig-meddig liberalizmus van. Azt tapasztaljuk, hogy a dolgos, becsületes embernek ez nem jó uralom. Ha pedig ez az uralom nem jó, akkor a vezetőrétegnél valami hibának kell lenni. Ha utánanézzünk azt látjuk, hogy a tényleges vezetőréteg nem a „díszgójok”, akik posciókat töltenek be, mert ezeket úgy tologat valami titokzatos, sötétben bujkáló hatalom, mint a sakkozó a sakkfigurákat. Ilyen a demokrácia nálunk a gyakorlatban. Ez a „népuralom.” Vagy nem népképviselő van? Es ha nincs, kin múlt ez? Nem a népen? De így van ez ott is, ahol a demokrácia, a liberalizmus virágjában van. Pl. az amerikai Unióban,

ahol a munkanélküliek milliói csatangolnak az uccán, a milliárdosok felhőkarcólói alatt. Ez a népuralomnak csúfolt, de alapjában egyes csoportokból alakult klikkuralom nem kedvez az alkotó szellemnek, amiből az következik, hogy magát a rendszert olyan emberek csoportja tartja fenn, amely nem akarhat az alkotó szellemnek szolgálni, mert *más ösztönökkel jött a világra, nem alkotó ösztönrel* Más ösztönök **más érületben nyilvánulnak meg, ebből az érületből más gondolat fakad, ami más tettek rugója lesz, (más rendszert alkot.)**

A liberalismus tehát olyan népuralomnak nevezett klikkuralom, amely a becsülettel dolgozó nép kárára van. Kinek van hát hasznára?

Ha elővesszük a statisztikai évkönyveket, azt látjuk, hogy azok akik dolgoztak, szegények maradtak, vagy elszegényedtek. Ezzel szemben akik sefteltek, meggazdagodtak. De nem is kell a statisztikát nézni, megmutatja maga az élet. Sok „előkelő” kereskedő-, vagy bankházat látunk, melynek alapítója pár évtized előtt még rongyszedő handlé volt. (Nézzen mindenki utána a saját községében.) Ezek gazdagodtak, míg a dolgozó nép szegényedett. Persze, ha az ember ilyeneket mond, siet néhány hülye megjegyezni: „mert eszük volt, azért gazdagodtak meg munka nélkül.” Az ilyeneknek kár, hogy el nem fagyott a lábuk künn a harctéren, abban a papírbakancsban, melyet egy „eszés” hadseregszállító küldött ki, mert ha legalább a foga vacogott volna a szétázott bakancsban, most befogná a száját. Az eszes gazdagoknak a kezében van a Pénz és ma még „pénzrel kormányozzák a világot,” Olasz- és Németországot kivéve, ahol a becsületen és munkán van a hangsúly, nem a pénzen és profiton.

Ennek a liberalismusnak köszönhető, hogy a zsidóság úgyszólván minden vezető állást megszállt, vagy hozzá hasonlókkal szállításra kényszerítette meg. Ezen keresztül a maga anyagiasságát vitte bele a köz- és magánéletbe egyaránt. Ez a liberalismus volt szükséges ahhoz, hogy a vendéglátó népeknek az a rétege kerülhessen a zsidóság mellé a vezetésben, amely rétegben az anyagiasság, gyáva, talpnyaló ösztönök sikert hoztak a felszínre. Az elanyagiasodott világ szabad versenyében természetesen győztesként a zsidó kerül ki, azon egyszerű oknál fogva, mert benne az anyagiasság ösztönök már születésétől felszínen vannak, míg a nemzsidó népek fiainak egy részében az anyagiasság ösztönökét csak kifejlésztetik. Más szavakkal: a zsidónál ez termé-

szetes, a nemzsidónál mesterséges. Nem lehet kétség aziránt, hogy a mesterséges a természetes mellett háttérbe szorul.

Az egyenlőség kimondására is legeslegesősorban a zsidónak volt, van és lesz szüksége; mert hiszen az emancipáció előtt a zsidónak sehol sem volt olyan joga, mint a vendéglátó nép fiainak. A zsidó maga, nem szeret nyíltan harcolni, még jogai ért sem. A harcot mindig mással végezteti, mert szerinte az „veszélyes” is lehet és így kapóra jött neki pl. nálunk 1848-ban a jobbágyfelszabadítás. Világért se hangoztatta, hogy ő akar teljes jogú állampolgár lenni. Meghúzódik hátul, mint mindig, ha elől baj érheti, (I. világháborúban) de erősen támogatta a „forradalmárok”-at tanácsal, pénzzel, ami a forradalom után igen jó befektetésnek bizonyult. Behízelt, sima modorával beférkőzött az elnyomottak bizalmába, erősen hangoztatva az elnyomatást és azt az áldozatkészséget (?) melyet ő, a zsidó tanúsít minden elnyomottért. Jól tudta, „hol szorít a csizma,” mert ő is benn volt ebben a csizmában. Persze, mikor a szabadság meg volt, ő volt elől, a zsidó. (Nézzetek szét olvasóim szerte az országban, mennyi frontharcos jelvényű zsidót láttok! Csak a fronton láttatok keveset.) A kivívott szabadság megszentelítője, persze a zsidó volt, mert a felszababítottakat ő csalogatta a kamatrabszolgaság jármába. Azokat, akik neki, a zsidónak, vérük hullásával vívták ki az egyenlőséget és szabadságot. A zsidó ebbeli zsenialitása érthető. Hiszen a sokezeréves elnyomásban — hiányozván belőle a hősi erények — a fajnak pótolnia kellett a hiányzó ösztönt, egy másik ösztönnel, hogy fennmaradhasson, mint faj. Ez az ösztön a „mimikri,” magyarul alkalmazkodni tudó képesség. Az alkotó fajoknak erre nem volt szükségük a faj fejlődése folyamán, mert alkotók, aktívek, cselekvők voltak és így alkotásuk védelmére is alkotó, cselekvő ösztönök fejlődtek ki bennük (hősiesség), hogy létüket, fajukat fönntartsák. A nemalkotó, nemcselekvő tehát passzív fajtakban, — mint a Természet műhelyében több alakban is megfigyelhetjük — a faj védelmét célzó ösztön is passzív. Ismerünk lepkéket, melyek a fagalyakon lapulva alig vehetők észre, míg, ha röpködnek, vagy helyben szétteregetik szárnyaikat, káprázatos színpompát mutatnak. Van azután élőlény, mely a színét aszerint változtatja, amilyen a környezete, ha kell percenként is. Ennek köszönheti fájának fönntmaradását. E megfigyelések tudatában semmi csudálatos nincs abban, hogy zsidó Németországban németnek vallotta magát, Magyarországon magyarnak a liberalizmus alatt liberalistának, a kommün alatt kommunistá-

nak, mindenütt ösztönösen és tudatosan; zsidó érdeket szolgáltat még másokkal is. Az a zsidó, amelyik nem tudott a környezetéhez alkalmazkodni, elpusztult és így alkalmazkodni nem tudó utódok nem is maradhattak utána. Az alkalmazkodni nem tudók közül több ezer éven keresztül sokat agyon is vertek a meg-megisméltendő pogromok alatt. Ezek az esztelen pogromok voltak jórésben azok, melyek a zsidókban ösztönössé tették az éles megfigyelőképességet. Ez az éles megfigyelőképesség azonban hozzásimult a többi ösztönökhöz és nem azt jelenti, hogy a dolgok mélyére tudna hatolni a zsidó és így e megfigyelésből következtetve, építő, termelő munkát végezhetne, hanem a megfigyelőképesség kizárólag a lét és faj fenntartását szolgálja. (Azt jelenti röviden és érthetően, hogy hogyan lehet meggazdagodni munka nélkül.) Azok a zsidók, akik e tipikusan zsidó jellemvonásokat nem örökölték, (visszaütés, a fajból való kiütés) azok felszívódtak más fajtákba, vagy elpusztultak. Ezzel szemben idegen faj beolvadását nem is túrték. Úgy, hogy a faji kiválasztódás sehol sem volt olyan alapos, mint a zsidóságnál; aminek az a következménye, hogy a zsidó faj ösztönei mindinkább erősebbek és átütőbbek lettek.

A pogromok természetesen a csordaösztön megerősítését is elősegítették, amely csordaösztön a zsidók látszólagos lelki összeforrottságában nyilvánul meg. Ezt a csordaösztönt igazolja a zsidóság viselkedése az Ébredő érával és Hitlerékkal szemben. Mikor Orgoványon az „Ébredők” kitépték egy zsidókölyök pajzsát, a világ minden zsidója összeröffen, de tehetetlenek voltak Hitlerékkal szemben, ahol kínosan ügyeltek a zsidó testi épségére. Kimondták ugyan a zsidók a bojkottot Németországgal szemben, de a zsidó volt az, aki ezt be nem tarthatta erősen fejlett ösztönei miatt. Ugyanezt láttuk Varsóban sableszkor, kicsiben. Tehát *a közös veszély összehajtja őket, de üzleti érdekelletét szétszórja őket.*

Az alkalmazkodási képességnél fogva a bensőjében örök zsidó, külsőjében kapitalista, vagy kommunista, vagy szoci, vagy a jó ég tudja mi esz, ha abból neki haszna van. Ezek után ne csodálkozzunk azon, hogy az „Ébredő éra” alatt tömegesen lettek „magyarok” és „keresztények” csak azért, hogy „a veszély elmúltával” újra zsidók és izraeliták legyenek, mint ezt a statisztikai évkönyvek is igazolják.

A 48-as zsidó ismerte fajtáját. Tudta, hogy az egyenlőség elvének kimondása után előbb-utóbb őket is emancipálják a dolgozó népek tagjaival. Azt is tudta, hogy az emancipáció

után a kevésbé szívós ösztönű vendéglátó fajok nem állhatnak úgy ellent az általános rombolásnak, mint a zsidófaj, szívóssá vált ösztönei miatt. Így tudta azt is, hogy az „egyenjogúsított” szabad versenyben föltétlenül az Ő hatalmuk erősödik meg. Hiszen egy faj sem tud úgy seftelni, mint ők. A sefteléssel pénzt szerez. A pénzen megvásárolja a vendéglátó népek rongy elemeit, akik biztosítják őt a zsidót, ha kell fegyverrel is, hogy a már Mózes által ígért világalmat megszerezze. A másik, a kommunista zsidó meg arról gondoskodik, hogyha ez így nem sikerülne, akkor a kommunizmus révén legyen a világalom elérhető. (L, Ción bölcseinek jegyzőkönyvei.)

Ha a liberalizmus korát távolról, érdektelenül próbáljuk szemlélni, úgy tűnik fel az, mint egy nagy, zűrzavaros vásár. Mindenki ordít, dicséri a maga portékáját, a maga egyesületességét, pártját; közben a legégbekiáltóbb hazugságok **büntetlenül** röpködnek a levegőben. Csalás, tolvajlás nagyban. Hiszen, ha valaki egy tyúkot lop, megbüntetik, mert ez a liberális törvény szerint tilos, de agyondicsérni rongy árút és azt drága pénzen elsózni? Ezt lehet, mert ez megengedett „reklám”, jámbor „hirdetés.” Másik példa: Ha egy pasas kiemel valaki zsebéből tíz pengőt, az zsebmetsző, akinek ezért dutyi jár. Ezzel szemben egy megszervezett banda heteken keresztül megtorlás nélkül hazudhatja minden újságban, hogy annyi búza termett az országban, hogy felét se lehet eladni. Ugyanekkor, ugyanez a banda lassan és olcsón felvásároltatja a készletet. A készlet birtokában azután ismét az újságokon keresztül hangoztatják, hogy éhínség lesz, mert kevés búza termett. Mindenki igyekszik vásárolni, hogy biztosíthassa kenyéréét. Így az ár fölmege. A banda lassan és drágán eladja búzáját, így sokat „keres”, mégpedig azért, mert úgy a termelőt, mint a fogyasztót (úgy az eladót, mint a vevőt) a legpiszkosabb hazugsággal és csalással fosztotta meg egyiket búzájától, másikat pénzétől. De szólj elene, azt felelik: „Csináld te is pajtás,” „Neked is szabad,” mert hát szabadság van. Tessék gondolkozni! Mi ez? Nem más, mint *az egyes ember védelme és a tömeg kiszolgáltatása. A tömeget — a sok embert — a népet, szabad megcsalni, meglopni, félrevezetni, míg az egyes ember szent és sérthetetlen. Így fest a liberális szabadság a gyakorlatban. Mi ezt a következő szavakkal fejezzük ki: „a magánérdek érvényesül a közérdek rovására”, még a törvénykönyvben is.*

A liberális zűrzavarban biztosítva van a szabadság jónak és rossznak. Az építésnek és a rombolásnak. És e nagy zűrza-

varban egyes-egyedül a zsidó népet látjuk biztos léptekkel ma-sírozni azon az úton, melyet Ción bölcseinek jegyzőkönyveiben lefektettek; a felé a cél felé, melyet már Mózes megnevezett az ótestamentumban. Ez a cél: a zsidóság kizárólagos uralma az egész világon. Ha nem elégszünk meg a jelenség megállapításával, hanem annak okozóját is keressük, azt találjuk, hogy a zsidóság ösztönei mások, mint a fehér faj bármelyik fajtájáé, Merőben ellentétesek ezek az ösztönök. A legjellemzőbb ezek között a zsidóság csordaösztöne. Ez készíti a zsidót arra, hogy ő maga ne vegyen fel kétes végű küzdelmet, de *mindig a többivel együtt. A zsidó egyed mindig a zsidó tömegben van.* Ezzel szemben a fehér embert ösztöne arra készíti, hogy *kiálljon a gátra a többi helyett is,* a többiért is. Így természetes, **hogy a kiálló EGY fehér, mindig a SOK zsidóval találja magát szembe.** Igen! Ez így volt eddig, de **nem így lesz!** A sok külön-külön egymagában kiálló egyes fehér összefog acélkapocs-ként, hogy megmentsse kultúráját.

Szabadság, Egyenlőség, Testvériség. Ennek a három szónak a szentségét úgy beleverték gyerekkorunk óta a fejünkbe, hogy nem is kerestük, mi is annak az értelme, mit takar az, micsoda képtelen ellentmondást. Valóban pokoli koponya rakhatta egymás mellé és avatta szentté e szemfényvesztő frázist. Hogy ezt eddig nem vettük észre, illetőleg, hogy apáink nem vették észre, annak oka csak az lehet, hogy eddig nem törődünk a politikával, csak a munkával; de minthogy most már a munkából kikoptunk s keressük a kopás okát, rá kell jönnünk, hogy az eddigi politika tényleg huncutság volt, ha mindjárt, nem is mindig „úri huncutság.” A „felső körök” szikkadt előkelőségükben, még ha kellemetlen is volt nekik ez a politika, „méltóságukon alóli”-nak tartották, hogy bonckés alá vegyék e „szent” jelszó csoportot és a boncolás eredményéről értesítsék a saját fajtájuk alacsonyabb sorban élő tagjait. Így nem jöhetünk rá arra az egyszerű igazságra, hogy ahol egyenlőség van, nem lehet szabadság. Ahol a szabadság teljes, nem lehet egyenlőség. Ellentmondás, mint a marxizmusban, a negatív kereszténységben, a régi nacionalizmusban egyaránt. Bár nehezen tételezhető fel a liberalizmus atyamestereiről, hogy lélektani szempontokra lennének figyelemmel, mégis vegyük sorjára az ellentmondást.

Lélektani, szellemi szempontból. Azt mondja a liberálszte: „*Szabad szárnyalást a lelkeknek,*” Minthogy alkotóelkek is vannak, meg rombolók is, így ha szabad szárnyalást adunk

mindkét csoportnak, akkor amit az alkotó lélek alkot, a romboló lerombolja. Ha pedig a lelkek egyformák, „egyenlők”, akkor mi célja van a „szárnyalásának? A lelkek szabad versenyének? Az egyforma lelkekből egy sem emelkedhetne ki, mert egyformák. Egyforma lelkűvé „nevelni” az embereket nem lehet. Hiszen még fát sem tud, csak kettőt is, egyformává nevelni a híres, liberális nagy „Ember.”

Szellemi téren szabadság és egyenlőség nem lehet, mert csak az a szellem lehet szabad, mely az alkotást szolgálja. Ha pedig egyenlőség lenne szellemi téren, akkor a szabadságnak vajmi kevés értelme lenne. Legfeljebb az történhetne, hogy az „egyenlő lelkek és egyenlő szellemek” kórusba kiálthatnák egyforma érzésüket, egyforma gondolatukat. De hiszen a liberalistának kell éppen a legellentétebb véleményeket hallani, hogy mondhatja akkor, hogy egyforma gondolkozásúak az emberek. Hogy van akkor az, hogy a rádiót nem találták fel az 50-es évek elején, mikor már meg volt a nagy és szent szabadság? Milyen jó hasznát vették volna az egymás pusztítására indult alkotó népek a világháború alatt. Ha szellemileg egyformák az emberek, miért nem találta fel a rádiót Weisz Fülöp, vagy Buchinger elvtárs? Vagy miért kellett éppen annak a nyurga ánglusnak feltalálni azt a sok mindent? *Azért, mert az emberek nem egyformák.* Nincs egyenlőség sem lelki, sem szellemi téren, bármilyen kellemetlen is ez, a lelki- és szellemi-szegény liberalistának. De még egyforma lelkű- és szelleművé se lehet tenni az embereket. Hogy hülyéből lángelmét lehet csinálni, nevelni, ezt csak olyan mondhatja, aki maga is hülye. Egyenlőség van a halál birodalmában az enyészetben, de mi élők vagyunk. Az életben pedig folytonos szelekció (kiválasztódás) van a tökéletesebb javára. Harmonikus együttműködés. Így: az emberi test egyes részei külön-külön és meghatározott szerepet töltenek be és e szerepek összehangolása, harmóniája biztosítja az életet. Harmonikus együttműködés az örök Alkotó akarata szerint. Lehet-e Testvériség ott, ahol a kimagasló alkotót lerántják az egyenlőségbe, a halálba? Ki menjen elől, ha a liberalista senkit ki nem enged az egyenlőség korlátai közül? Ezzel szemben mi új nacionalisták az alkotó léleknek szabad megnyilvánulását akarjuk, **de a rombolónak örök lakatot.** Tudjuk, hogy vannak kiválóak az alkotás terén. Éppen ezért azoknak elől kell menni s a kevésbé kiválóknak támogatni kell őket. Így azután kifejlődhet a Testvériség is, mert az alkotóbb is tudatában van annak, hogy ő az ő képességeit őseitől, **vérében örökölte és így faj-**

táján keresztül kapta a nagy Ismeretlenről, az örök Alkotótól. Fajtáján keresztül kell tehát visszaadnia a nagy Ismeretlennek, a teremtő Erőnek, aki éppen őt szemelte ki arra, hogy rajta keresztül teljesedjen ki az alkotó Erő, fajtája javára, így az alkotó lelkű embernek **kötelessége van** fajtán keresztül az Alkotó Istennel szemben; alkotó erejét alkotásokban kell visszaadnia. Ha úgy az egyik, mint a másik dolgozó erre az álláspontra helyezkedik, akkor a testvériséget nem kell prédikálni, de a valóságosságot sem, *mert az már adva van*. Ez azonban a liberálisnál nem következhet be, mert ő kötelességet csak *önmagával szemben* ismer, hiszen önző materialista. Ez az **önmagával szembeni kötelesség: a jog. A jogát félti, a jogáért harcol a** liberalista mindig; tehát az önös érdekéért s nem a köz érdekéért.

A gyáva, haszonleső és önző liberalista azt tartja: „ki-ki magának”, mégis részesedni kíván a lángelmék szellemi termékéből. Nem volna szabad vonatra ülnie, mert ő annak *egy* alkatrészét se találta fel! Menjen gyalog, ami az ő saját „tudománya.” Hogy mer pl. a liberális zsidó házban lakni, melynek előállításához az ő fajtája a legkevésbé járul hozzá, ha már az az elv, hogy „ki-ki magának.” De lássuk a „szentháromságot”

Anyagi szempontból. Hátha itt találunk összhangot. Ha gazdaságilag szabadság van, akkor az „élelmesebb”-je többet szerez és így gazdaságilag egyenlőség nem lehet. Ez az élelmesebb társaság azután ránő a többire és lesz kizsákmányoló és kizsákmányolt Gazdag és szegény. Ha pedig megfordítjuk és arra igyekszünk, hogy egyenlőség legyen gazdaságilag, akkor semmiesetre se lehet szabadságában senkinek se többet „szerezni,” mint a másoknak. Sőt! Még, ha valakinek véletlenül több bűzjája teremne, el kellene azt tőle venni az egyenlőség elvének betartása miatt. Csak gondoljuk el, hogy micsoda félkegyelmű „elv”-et vertek itt a fejünkbe évtizedeken keresztül. Vájjon ilyen előzmények után lehet-e testvériségről álmodni. Van azonban egy másik fajta egyenlőség is, mikor nem kell arra ügyelni, hogy valakinek többje ne legyen a másikénál. Ez az egyenlőség az, mikor senkinek sincs semmije: illetőleg minden mindenkié, de ez már nem liberalizmus, hanem kommunizmus, a liberális főelv: a „szabadság” teljes elsikkasztásával.

Ezeknél az elveknél hirtelen szembeötlik valami, mégpedig *a kapcsolat a marxizmussal A liberalista: demokrata, a marxista jobbszárny: szociál-demokrata.* A liberalista (szabadelvű) még nemzeti, mint a fejezet elején mondtam, de átkacsintgat a határokon más nemzetekhez, hirdetvén a nemzetek közötti

szabadforgalmat stb. (már az ő módjukon értve.) A marxista már teljesen eltörölné az országhatárokat. Az már teljesen nemzetközi. A liberalista még a szabadharácsolás híve, míg a szoc. dem. az összeharácsolt vagyonekat „szocializálná,” egyenlősíté- né, közössé tenni szeretné, mert szerinte ez a szociálizmus: az emberséges cselekedet; a kommunista pedig már közössé is teszi. Ugyebár szép társaság így együtt? Liberal-szoci-kommunista! A liberális demokrata zsidó (Vázsonyi) felállítja az elvet a „fejlődésire, (A zsidó Marx az elvet levezeti a „fejlődéstan”-ban.) A szociáldemokrata zsidó Buchinger Manó sietteti a fejlődést, a kommunista zsidó Kun Béla befejezi azt. Mondhatnánk így is: a szabadság a liberálistáé; az egyenlőség a szociáldemokrataé; a testvériség a kommunistáé. Mindegyiknek meg van a maga betöltendő szerepe a zsidó világmentés előkészítésében. Ha a dolgokat így látjuk, csöppet se csudálkozunk azon, hogy itt is zsidó, ott is zsidó. Amott is zsidó az elvek szószólója és a buta gój az elvek végrehajtója, a saját alkotó fajtájának sírásója. Persze megkönnyítette a zsidóságnak e folyamat megindítását és fönntartását az a körülmény, hogy

Erkölsi téren a szabadság, egyenlőség, testvériséget sulykolták az emberekbe. Azt szuggerálták a dolgozó népekbe, hogy minden ember egyforma és minthogy egyik ember nem lát a másik belsejébe, ezt el is hitte. Ha érezte is mondjuk János, hogy ő mégse olyan, mint amilyen — hír szerint — mindenki, akkor ez a szerencsétlen János azt hitte, hogy ő az egyedüli, a kivétel. Ha netalán ebbeli nézetének kifejezést mert adni, rögtön akadt, aki letorkolta egy mondattal: „Egy fecske nem csinál nyarat.” Szemtől-szembe megmondták a Jánosoknak: „Bolond az, aki becsületes.” „Mindenki úgy él, ahogy tud.” „Kaparj kurta, neked is lesz.” Mindez még csak nem is ésszerű, mert vájjon kit csapnánk be, ha mindenki család lenne? Hogy élénk meg, ha mindenki seftelne és termelő munkával senki sem foglalkoznék. Mindez tehát nem más, mint a becsület vakítása. Népcsalás! Tévednek a népcsaló fráterek, mert a sok „kivétel” nem hagyja magát tovább az orránál fogva vezetni és szétcsap becsületes öklével, hogy minden bolondgomba szétporlik, legyen az liberal, szoci vagy bolsi. Nem! Mi már nem leszünk olyan balgák, hogy olyan bolondgombát bevegyünk, miszerint csak egy becsületes van egy megyében és ez is bolond. Gondunk lesz rá, hogy bolondgombáit az egye meg, aki azt termelte és ha mindenképpen nekünk kell pusztulni, elpusztulunk hősiezen, mint fajtánkhoz illik.

A szabadság nem lehet általános. Azoknak, akik meglop-
nak bennünket, kizsarolják a munkát, nem adhatunk csak fegy-
házat. Nincs egyenlőség, mert egyik ember becsületes, másik
csaló. Testvériség csak becsületes emberek között lehet. A va-
lutasíber akkor sem lehet testvére egy becsületes munkásnak,
ha milliomos. Testvére lehet a grófnak a napszámos is, ha
mindkettő becsületes és a munkát becsüli.

A liberális pártrendszer

a „szabadság, egyenlőség, testvériség”, azaz a liberális demok-
rácia legnagyobb vívmánya. Akinek tetszik pártot alakít és a
„tisztelt ház”-ban (a parlamentben hosszú lére eresztett locso-
gással hozzájárul ahhoz, hogy a demokrácia védőbástyája az
„országgyűlés” semmit se csináljon és mindent a Marx Károly
által megállapított mederben engedjen folyni. A liberális párt-
rendszer lényege: Hályogot húzni a nép szemére, hogy ne
lássa mi történik, míg története be nem teljesül a vagyon és nő-
közösségben.

Nem lenne munkánk teljes, ha nem foglalkoznánk részle-
teiben a liberális pártokkal magukkal, mert látnia kell minden
dolgozó és dolgozni akaró magyarnak, hogy a mai zűrzavar-
ból — melyben ma kell életét tengetnie — a régi liberális pár-
tok ki nem vezethetik — még ha akarják se — mert egyrészt
elvük alapja rossz, másrészt nincs világnézetük. Annál inkább
van azonban világnézete a különféle pártokban, egyesületekben
elhelyezkedett zsidóságnak, amely világnézetet, mint az eredmé-
nyek is mutatják, sikerült is minden vonalon diadalra juttatni.

Lib. ellenzéki pártot a legkönnyebb csinálni. Ezt úgy
szokták: elővesznek egy ív papírt s felírják, Követeljük: Elő-
ször ... másodszer ... tizedszer stb. Az a kis klikk, amelyik ezt
csinálja, ügyel arra, hogy mindig olyan legyen a követelés, ami
a közóhajnak megfelel. Okoskodásuk: hízelegni kell a tömeg-
nek, hogy az minél hamarabb, minél nagyobb számban „be-
düljön.” Ha a klikk valamelyik tagja hall valamit, hogy „mi kéne
még a népnek,” sietve javasolja, hogy a „programot”-ot bővít-
sék még egy ponttal, mert nekik a követelés is: program. A
következő lépés a „nagygyűlés.” Itt feláll az egyik, akiről úgy
vélik, hogy „jól tud a nép szájaíze szerint” beszélni és az elő-
adja a tákolmányban foglalt pontokat. Az „istenáldott nép” he-
lyesel — hiszen olyan pontot nem vesznek fel, amit nem helye-
selhetne, így megindul a szervezkedés, ami abban áll, hogy ke-

resik a „tekintély”-eket, egy-egy embert, aki mögött emberek vannak, azokkal egyezkednek egy sort, ennek eredményeként: egy pont kimarad, „mert nem jó” s jön helyette esetleg kettő. Most azután a pozícióelosztás jön. Szépen (néha veszekedve) megegyeznek, ki lesz az elnök, alelnök stb. Mikor ez is megvan, összehívznak egy újabb gyűlést. Most már „alakulót,” felolvassák a „vezetőség” névsorát. Minden név és „rang” után megkérdik a közönséget: „Elfogadják?” A felelet: „Igen,” mert hiszen gondolkozni se lehet rajta. Kimondják a szentenciát: „Megalakultunk.” Persze, amilyen az alakulás, olyan az egész „munka,” amit később végez a nagyreményű lib. egyesület, vagy lib. párt. Így alakult meg a

Független Kisgazdapárt is Mezőberényben annak idején. Hat hónapig magam is tagja voltam, néhány jóhiszemű kisgazda kérésére, akik még akkor hittek abban, hogy a pártot meg lehet „reformálni” anélkül, hogy fölrobbanjon. Próbálgatásunk eredménytelensége többet arról győzött meg, hogy egy olyan társaságot, amely direkt azért jött össze, hogy az ő saját anyagi érdekéért harcoljon, más belátásra bírni, megreformálni nem lehet, annak átka az örökös tanácskozás, paklítás jobbra-balra aszerint, ahogy alantas anyagi érdeke kívánja. Most azon siránkozik, aki még bennmaradt, hogy őket hogy becsapták a központban. Hát csak siránkozzék. „Ki minek születik, annak hal meg.”

A független kisgazdapárt tagja elsősorban a függetlenségért harcol. Ő az, aki „független” akar lenni mindenkitől és mindentől. Bontani mennél kisebb részekre a nemzetet, hogy a kis részek cselekvőképességüket az egymás elleni harcban öröljék fel s ne maradjon erejük a nemzet egyetemének megvédésére, melynek elvégre a függetlenségre igyekvő kisgazda is tagja. Vájjon van még olyan ostoba, aki azt hiszi, hogy az egyes ember külön-külön megvédheti magát is, a közösséget is? Vagy annyira züllött volna már a magyar paraszt, hogy elárulja nemzetét, fajtáját a maga kis peccsenyjéért? A világháború csataterei nem ezt mutatták, tehát nem is lehet igaz, csak meg kell értetni vele, hogy miről van szó. De lássuk csak, mitől akarsz kisgazdatestvérv független lenni? Az államtól? Nincs szükséged a vasútra, a postára, az állami kövesútra, a rendre, mely biztosítja legalább némileg, hogy míg Te nappali fáradalmaid pihened, ne vigyék el szegénységedet az éjjeli tolvajok? Vagy a nemzetedtől akarsz független lenni, a magyar sorsközösségtől, azoktól, akikkel egy nyelvet beszélsz, akik veled egy-

formán éreznek? Vagy: független akarsz lenni a kovácsmestertől, aki eke vasadat élezi, hogy szánthass? A szabómestertől, aki neked ruhát csinál, hogy meg ne vegyen az Isten hidege? A csizmadiától, aki csizmával lát el, hogy ne jáj meztláb? A kőművestől, mert nincs szükséged lakásra? A tanítótól akarsz független lenni, mert nincs szükséged az ABC-re? Az orvostól akarsz független lenni, aki nyavajádból Isten után kigyógyít? A mérnöktől, aki a vasutat építi és üzemben tartja, hogy terményed még Londonba is eljusson? A gyári munkástól, aki búzádat, jószágotat fogyasztja és olyan munkát végez a gyárban, amelynek eredményét immár nem is nélkülözheted? Vagy a mezőgazdasági munkástól akarsz független lenni, aki még negyedébe is megkapálja tengeridet, vagy a kubikostól, aki védgátat épít, hogy az ár el ne vigye termésedet? Nem szégyelled még csak hangoztatni is függetlenségedet akkor, amikor 1000 és 1000 szállal függsz a többitől dolgozó testvéredtől? Ám légy független, ne mozdulj tanyádról, élj meg embertársaid munkája nélkül, ha tudsz. Ezekről nem akarsz függeni! De a nemzetközi nagytőkének akarsz adófizető robotosa lenni, amelyik nem dolgozik, mint te is barom módra, de viszi a sok „független” kiscgazdától pióca módra a maga rebachját. Világért se fogj össze dolgozó testvéreddel, mert akkor megszabadulsz ugyan a kamatrabszolgaság jármából, de nem lehetsz független más munkakörben dolgozó testvéredtől. Már pedig ugye te szívesebben szolgálod minden verejtékeddel a nemzetközi zsebvágókat, csak attól légy független, aki véredből való vér, húsoból való hús, a saját fajtádtól? Mert azt utárod. Nem hiába szuggerálja beléd évtizedek óta a zsidó sajtó, hogy turáni átok alatt nyögsz. Igen, igen ő azt írja, hogy a széthúzásod: „turáni átok” és nem zsidó spekuláció.

Valahányszor egy független kiscgazdapárti élharcossal beszélünk, mindig a gazdaérdeket hangsúlyozza. A saját anyagi érdekéért harcol. Mindent a kiscgazdaosztály érdekének szemüvegén keresztül bírál meg. A többi osztállyal nem törődik, legfeljebb a választások előtt és idején, akkor is azt hangoztatja: „a kiscgazdák tartják el az országot.” „A kiscgazdák vannak többségben, tehát a döntő szó őket illeti. Nekik dukál a legnagyobb párt — a „kormánygyeplő!” A szerényebbje: „a kiscgazdák vannak többségben, tehát olyan arányban kell a csizmásoknak az országházba kerülni.” „Ha a kiscgazdának jól megy, mindenkinek jól megy, mert agrárország vagyunk” és így tovább a végtelenségig. Nézzünk csak egy pillantásra a szavak

mögé, mit fejeznek azok ki! Először is vegyük elő a statisztikát, hogy állunk a többséggel? Az ország lakóinak 56 százaléka a mezőgazdaságból él. Ebben a százalékban tehát benne van: a kovács, kerégyártó is; a nagybirtokos, napszámos is; a kisközgazda is. Mikor korteskedni kell, ez mind kisközgazda lesz a kortes szájában. Bár a számok azt mutatják, hogy a tényleg kisközgazda sajnos alig üti meg a 15 — 20 százalékot. Tehát a többség messze van. No, de ne menjünk a papír után. Csak Budapest lakosaiból 240 falút lehetne telepíteni a 5000 lakossal, ott pedig vajmi kevés a kisközgazda. Mennyi ember van még ezenkívül egy-egy vidéki városban beszuszakolva, akik még csak földműveléssel se foglalkoznak. Ami a csizmát illeti, láttuk az országházban, egy időben elég szép számban és én magam is örültem neki — paraszti mi voltomban, — hogy őszinte legyenek, de! — az a társaság, amely kihagyta magát onnan tuszkolni, nem is érdemli meg, hogy mint olyan, ott legyen. Vagy gyáva volt a csizmás, vagy ostoba, mert másként ezt nem tudták volna megtenni vele. Már pedig sem a gyávák, sem az ostobák kezébe nem lehet a nemzet sorsát letenni. Így még jó, hogy kiröpültek onnan. Most meg azon kesereg, hogy becsapták, pedig, akit olyan könnyen be lehet csapni, az maradjon csak szépen otthon, ahol nem csapják be. Ilyen emberek kezébe a döntő szót? Nem a csizma teszi az embert, hanem a becsületes szív és ész. Ez pedig nem a csizmában van, *hanem ha van*, abban van, aki a csizmát hordja. Ez az *Emberben* levő szív, becsületérzés, ha becsapják, öklével válaszol és nem siránkozik. Ne higgye senki, hogy az erényeket a barázdából lehet felszedni. Vérben írott törvények azok, melyek a barázdában csak élesek maradhatnak meg, mint a gépteremben. Így erényekben lehet gazdag a „pantalós”, sőt még a gróf is. Vagy az nem örökölheti ősei erényeit, ha ősei erényesek voltak?

Szeretnek hivatkozni a „függetlenek” a konjunktúrára, amikor a kisközgazdának „jól ment” és mert neki jól ment, mindenkinek jól ment. Igaz, hogy a kisközgazda vásárolt, tehát foglalkozást adott más osztálybeli embernek, de vajjon ugyanakkor a nagygazdát is a kisközgazda foglalkoztatta? Vagy azokat, akik pl. hízalással iparszerűleg foglalkoztak? De lássuk csak vajjon miért ment jól a kisközgazdának, nagygazdának, hízalónak stb. Nem azért-e, mert a bankok pénzzel tömtek mindenkit. Ha nem lett volna a fogyasztónak pénze, adott volna-e 30 pengőt egy mázsa búzáért? Vajjon ha a gazda nem tudja jól értékesí-

teni terményeit, nem kap kölcsönt, kap-e kedvet a „beruházásra? Költ-e többet, mint amennyi a napi jövedelme, csinál-e adósságot? Különben is gondoljunk csak vissza a kiscgazda „jól menésre”, a kiscgazdajólétre, pusztán a napi jövedelem nagysága okozta-e azt? Hát nem abból költött jobban és többet, amit a bank adott földjére? Tehát meglévő vagyonát zálogosította el. Ami azt jelenti, hogy a kiscgazda földvagyona már akkor fogyott és így végeredményben annak ment jól, aki a gazdavagyon fölött a rendelkezési jogot megszerezte. Itt kezdődik a gazdabaj! *A tulajdonjog megszerzése már csak következménye a rendelkezési jog megszerzésének.* Olyanformának tűnik fel a konjunktúrára hivatkozó gazda, mint a hektikás legény, aki duhajkodására hivatkozik, mondván: „akkor volt jó világ . . .” (mikor a hektikát szerezte, a halállal való eljegyzése volt.)

Mindezek a hivatkozások a hatalomra való jogosultságot igyekeznek — elég naivan — alátámasztani. A hatalomra való jog azt jelenti náluk, hogy a kiscgazdaosztályt kell a több osztály fölé ültetni. Az nem tetszik a független kiscgazdának, hogy az intellektuel uralkodjon fölötte és mégis elkíváná, hogy minden osztály nyugodjon bele a kiscgazdaosztály uralmába. Emellett még a nemzetközi pénztőkének, a kartelnek is odadobja a kesztyűt. Persze a bankzsidó jól tudja, hogy veszélytelen ellenféllel van dolga, sőt azzal, hogy a független kiscgazda a többi társadalmi osztály ellen agitál, eltereli róla, a bankzsidóról a figyelmet. Így a bankzsidó még támogatja is a független kiscgazdapártot „nemes” törekvésében.

A zsidó sajtó azt dumálja, hogy „a paraszt ravasz,” talán ezt a ránkfogott tulajdonságot akarod érvényesíteni Paraszttestvér?! Hát ha tényleg ravasz volnál, hogy történhetik meg, hogy *munkád mellett* folyton szegényedél és a faludba jött galiciáner munka nélkül, seftelésből gazdagszik? Inkább szolgalelkű és úrhatnám vagy, ha jobban megy sorod.

De ha olyan nagyon ragaszkodik a független kiscgazda a maga osztálypártjához, mit keres akkor abban a pártban pld. a festőművész képviselő? A legitimista mágnás mellett, ott látjuk a szabadkirályválasztót a pártban. De ott van a fajvédő mellett a „Páneurópa” bizalmija is. Maga a pártvezér összevesz Bethlennel, lehordja a sárga földig, ugyanekkor kibékül Gömbössel és megosztokodik a választási kerületeken. A választás után kibékül Bethlennel és szidja Gömböst. Szinte úgy tűnik fel, mintha előzetes megbeszélés után csak a nyilván-

nosság előtt békülnek, haragusznak a pártvezérek, mialatt egymással igen szépen megegyeznek.

Végeredményben *a kisgazdapárt egy osztály anyagi érdekeinek kiharcolására alapított osztálpárt, melynek képviselői nagyobb részt nem is a kisgazda osztályból kerültek ki.* Ezek aligha ették még a nehéz kisgazdakenyeret, hogyan mondhatják meg annak ízét, annak az osztálynak a baját? Még ha mondjuk, a saját osztályukat alá is akarnák rendelni a kisgazdaosztálynak. Ejnye! hát mégis, — ha már osztálpárt, az lenne a logikus, hogy legalább a saját osztályabelije vezesse; — ha már maga az osztálpárt létesítése nem volna esztelenség.

A legitimista párt írásai és szónoklatai éppen olyan demagógok, mint a marxistákéi. Jelmondataikból mutatóba: „Azért van rossz világ, mert nincs király.” Mintha a királytól függne a gazdasági válság, pl. Mintha a király egy parancsszavára manna hullna az égből. Vagy: mintha a király egy intésére vége lenne az erkölcsi válságnak, kettévágná a világ folyását, mint Mózes a vörös tengert. Először is Magyarország alkotmányos királyság. A királynak megkoronázásakor esküt kell tennie az alkotmány betartására és betartatására. Ha ahhoz nem ragaszkodik, esküszegő és az alkotmány rendelkezése szerint: el is csapható. Az alkotmányon csak a parlament változtathat. A király legfeljebb kétszer utasíthatja el a parlamenti határozatot is, harmadszor annak ellenére is törvény lesz belőle. Tehát nem a királytól függ még csak a törvények hozatala sem, mégkevésbé az alkotmány megváltoztatása, hanem a parlamenttől. Ez pedig ma is virul és módjában van a törvényeket szekérszámra gyártani. Arra pedig gondolni se lehet, hogy a legitimisták — vagy mint néhai Gálócsy Árpád nevezte el őket nagyon találón, illegitimisták — a parlament szétkergetése után királyi rendeletekkel óhajtanának az országban rendet teremteni. Hiszen ők maguk lármáznak valamennyi liberális párt közül a legjobban az alkotmány védelméért, a Gömbös-kormányval szemben.

Egyik érvük Ottó mellett: „Ha Ottó bejön, feltámad a monarchia, visszajön az a gazdasági jólét, ami 1914. előtt volt.” A drágák elfelejtik, vagy el akarják felejtetni másokkal, hogy, ahol a királyok megmaradtak, a válság éppen úgy pusztít, mint ahol köztársaság van. A „Ballplatzot” szeretnék visszahozni egész kegyelmes és félkegyelmes Uraim talán? Ez inkább hihető. Hiányzik az udvari levegő. Elhisszük, hogy kellemes dolog lehetett Bécsben a magyar föld hozadékát elkölteni, mialatt pl. Erdélyben a magyar paraszt kivándorolt, mert helyét az ura-

ságnál az igénytelenebb, de kisebb munkaértékű oláh töltötte be, aki azután az oláh bankok segítségével az eladósodott grófi csemete birtokát is megszerezte, hogy Trianont hozhassa. Arra való azonban a liberális világ, hogy ezek az illegitimisták is csinalhassanak pártot a titkolt, de nyilvánvaló anyagi élvezetek kihasználására.

Hivatkoznak még jogfolytonosságra, milyen kár, hogy az „Is-ten kegyelméből uralkodó” jogainak folytonossága mellett nem követelik a földesúri jogok folytonosságát is: a jobbágyvilág visszaállítását, hogy a parasztot deresre húzathassák. Hiszen ehhez őseiknek joguk volt, mint Habsburg Ottó úr őseinek a magyar koronához. Ha a jog folytonos, követelhetnék e címen őseik jogát is, legalább minden paraszt rájuk szavazna, vagy elkergetnék őket a parasztok oda, ahova valók, császárjuk mellé lakájnak, grófi koronástul, reverendástul.

Nemzeti Egység Pártja alias „Egységes párt” más köntösben. Még egy kormányzópárt sem tartott állandó párt-szervezetet, mint a Nemzeti Egység pártja (Nep.) Ennek munkája a távolról szemlélődőben *azt a benyomást kelti*, mintha ide minden jobboldali érzelmű embert be akarnának szervezni és ezekkel a baloldaliakat kiszorítani. Legalább is erre mutatnak a szónoklatok. A liberalismus elleni kirohanások napirenden írásban és szóban is, csak egy marad el, *a tett*, a szószérinti cselekedet. Furcsa! Gömbös maga mondta, hogy a Tébé (bankok) öncélú politikát folytat, mégis bekerültek a Tébé emberei a parlamentbe annak ellenére, hogy mint a kormány lapjai írták, Gömbös maga nézte át a Nep képviselőjelöltjeinek listáját, így tudtával és beleegyezésével kerültek be a parlamentbe, illetőleg a Nep-be azok is, akiknek kötelezettségeik vannak a Tébével szemben. Azzal a testülettel szemben, amely Gömbös szerint is: „öncélú politikát folytat.” Ugyanez áll az ipari kar-telekre vonatkozólag is. Ezzel szemben kimaradtak és maradnak azok, akik hivatva lennének ezeket az öncéljukat követő egyéneket a közéletből kiszorítani és a sokat hangoztatott „nemzeti szolidaritást” szociális tartalommal meg is valósítani. De nemcsak ezek a másutt is érdekelték foglalják el a főhelyeket a Népben, hanem azok is, akikről kiderült, hogy a közelmúltban élénk szabadkőműves tevékenységet fejtettek ki. Úgy látszik a Nep vezetősége arra az álláspontra helyezkedik, hogy „a megtérő bűnös üdvözüln.” Viszont azt elfelejti, hogy „kutyából nem lesz szalonna.” Ez pedig azt teszi, hogy aki egyszer a hazaáruló szabadkőműves bandához tartozott és ott jól érezte magát, az

mindig is olyan marad, mint volt. Ha akkor Összeegyeztethetőnek tartotta a Becsülettel és fajtája szeretetével a szabadkőművességet, úgy most is összeegyeztethetőnek tartja. Ha akad közöttük, aki arra hivatkozik, hogy annyira félre volt vezetve, azt mint könnyen félrevezethetőt, újra félre lehet vezetni, tehát mint ilyen nem lehet alkalmas arra, hogy a közéletben szerepeljen. Itt csak megingathatatlan és talpig férfiak vezethetnek. Ilyen tények után könnyen érthető az a bizalmatlanság, mely a Nep-pel szemben a nép lelkében ösztönösen megnyilvánul. Természetes, hogy ilyen összetételű szervezet vezetésre sem alkalmas, csak uralkodásra, diktálásra. Egészséges vezetés ugyanis csak ott állhat elő, ahol lelki kapcsolatok állanak fenn a vezető és vezetett között. A lelki kapcsolat pedig az egyformán érzők között lehetséges. Uralkodni lehet egy tömeg fölött lelki kapcsolat nélkül, terrorral, de ez a fejlődést gátolja minden téren. Ha azután az érzésbeli ellentét fokozódik az uralt és uralkodó között, robbanás, forradalom következik, ha mindjárt évtizedek múltán is. A természetes, egészséges vezetésre példa a mai Németország, a természetellenes, beteges vezetésre, tehát uralkodásra, Oroszország.

A magyarországi választási módszerek közismertek. A pártfegyelem pedig olyképpen is érvényesülhet, hogy a „rendetlenkedő”-nek megmondják: „Ha nem jól viseled magad, nyilvánosságra hozzuk múltadat és politikailag lehetetlenné vagy téve.” Ez, az ilyen eszközökkel való uralkodási tevékenység a jezsuitáknak tulajdonított felfogást tükrözi vissza, (a cél szentesíti az eszközt), ha — a Nep tényleg a hirdetett „nemzeti szolidaritást” akarja megvalósítani. Elfelejtí azonban a Nep, hogy éppen ezekből az eszközökből következtet ösztönösen, vagy tudatosan maga a nép az eszközt használó emberre, mert azt tartja: „Olyan az ember, mint amilyen az eszközei.” Ettől függetlenül: a szabadkőműves és más nemzetközi körök képezik a Nep-ben ugyanazokat az expanzív (széthúzó, robbantó) erőket, mint a régi nacionalizmusban a „beolvasztott”, de magyar érzelművé nem lett; a kereszténységben a megkeresztelt, de kereszténnyé sohasem lett elemek képviselnek. Ezekből bár az Isten fogalmát gúnytárgyává teszik, mégis a „nagyobb hitelesség” kedvéért kiveszik az esküt.

Ilyen körülmények között hol lehet az „Egység”? Hol lehet a szolidaritás? Hol lehet az a világnézet, melyet hirdet a Nep? Lehet-e ilyen körülmények között sarkonforduló politikát csinálni? Régi emberekkel új világnézetből fakadó, új rendszert

felépíteni? Egység lehet akkor pl. ha egy táborban van az, aki a pénzt adja a választáshoz, azzal, aki a pénzt kapja. **Egyszóval, akik vásárt csinálnak a politikából.** Egyformán a pénz, az anyagi javak, vagy lehetőségek irányítják akkor is és azt is, aki és akinek állást ígérnek a szavazataért, vagy más emberek szavazatának megszerzéséért. Ugyancsak áll arra is, akít a végrehajtástól való félelem hajt be a közös és anyagi táborba.

A liberalizmus anyagi alapokra van építve, az anyagi világnézetre. A liberalizmus megszüntetésének alapfeltétele az anyagi világnézetű emberek félretolása és az idealisztikus világnézetűek uralomra juttatása. Idealisztikus világnézetet anyagi eszközökkel, anyagi, régi emberekkel lehet ugyan hirdetni, de megvalósítani aligha. Mert hiszen, ha ezek a régi emberek akarták volna és tudták volna, miért nem csinálták meg az új világot régen? Hogyan nézhették el eddig is a nemzet pusztulását? Azokat, akik a politikát mesterségnek tekintik, ki kell túrni a posztóból és helyükbe azokat kell tenni, akik eddig is a **munka** emberei voltak és nem léhűtő szájhős fráterek. A dolgozó munkás ember — legyen az fizikai vagy szellemi munka — a politikában is érzi a munka, a becsület szükségességét ösztönszerűleg, míg a nyegle, üresfejű ficsúrok a politikában is azok maradnak.

A kormányzópárt hivatkozik sikerekre is. Legtöbbet a római paktumra, de azt elhallgatja, hogy Mussolininek nagyobb érdeke volt: egyrészt rothadó déli gyümölcsének piacot teremteni, másrészt hátvédet biztosítani a már előre tervbe vett afrikai terjeszkedéshez. Egyáltalán nem ajándékoztak meg bennünket az olaszok, kormányunk ügyességét jutalmazandó. Kitűnik ez különösképp, ha a külkereskedelmi mérlegre vetünk egy-két pillantást. Folyamatosan kevesebb értékűt vihettünk ki, mint amit behoztunk. Ez nem jelenti azt, mintha az olaszoknak ellenségei akarnánk lenni. Nem vehetjük külpolitikájukat rossz néven, mert ők olaszok, inkább azt vehetjük rossz néven, hogy mi nem tudtunk eddig ugyanúgy magyarok lenni.

Hivatkozik a NEP a bankbetétek növekedésére. Joggal hivatkozhat. Csakhogy nemcsak azt kell nézni, hogy több pengő betét van, mint volt, hanem azt is, hogy kik és miből rakták azt be. Hogy a kartelek pénzt rakhattak be a bankba, abban senki nem kételkedik, de ez még nem jelenti a Nemzet jólétét. Sőt talán inkább a szegényedését; mert az a pénz, ami betétként szerepel 1. hiányzik a gazdasági vérkeringésből, 2. Idegen

elemek kezén van. Vájjon, ha azokat a betéteket mind kivennék és az egészért munkát végeztetnének, szegényebb lenne a Nemzet? A betét kimutatása mellett ki kellene mutatni azt is, mennyivel szaporodott a közületek és magánosok adóssága.

Senki sem vonja kétségbe ép ésszel, hogy akkor, amikor Olaszország búzát vesz át tőlünk, tehermentesíti az itteni piacot némiképp, de ugyanakkor az is figyelembe veendő, hogy azzal, amit Olaszország ad búzáink ellenében, szaporítja-e a Nemzet vagyonát. A narancs aligha. Az lehet, hogy egyik-másik téren, papíron javulás mutatkozik, sőt a javulás részben a kormány működésének is tudható be, de e javulást nem a *papíron kell látni*, hanem a **népnek érezni**. Az, hogy Pesten többen járnak színházba, még nem jelenti azt, hogy az egész magyar népnek jól megy sora. Sőt! Mégha az ország minden kocsmája, nagyobb forgalmat mutatna, az is csak azt jelentené, hogy többet isznak az emberek, de hogy örömeükben-e, bánatukban-e? Az még az ivásból nem tűnik ki.

A kormány szónokai és sajtója mindig az anyagi javulásra hivatkozik és csak néha az erkölcsire, amire néminemű téren inkább hivatkozhatna, pl. több valutásibert poroltatott el, mint az előző kormány, több városi panamát lepleztek le. Ez már inkább jellemezné az új világnézetet, mely nem a **Pénz**, hanem a **Becsület** alapján ítél. Nem azt nézi, mi a haszon, hanem mi a tisztesség.

A kormányzópárt jelen összetételével nagyon is tisztában van a materialismust örök átokként hordozó zsidó faj. Éppen ezért támogatja. Hiszen akkor fúrja meg a Gömbös-kormányt, amikor akarja. Nincs biztos támasza a népben, mert **nem a nép erkölcsi erején nyugszik hatalma, hanem a kapzsiságán**. Ahogyan Pál megtudja vásárolni a kapzsi embert, ugyan úgy megtudja Péter is. Nem egy választótól hallottam: „Odaszavazok, ahol fizetnek, úgymint mindegy. Régi emberek régi eszközökkel csak a régi rendszert tarthatják fenn.” Ezért kell 3—4 éljenti lelkesedéssé, 5—6 éljenti tomboló lelkesedéssé felfújni. Mikor a csabai ember olvassa a debreceni lelkesedést, azt mondja: „Tudom milyen lehegett *ott*, mert a csabairól is azt írták és ezt láttam *itt*,”

Amiben a lélek hisz, azért át-„lelkesedik” a test. A lélek megmozgatja a testet. Ha hiszünk egy cél elérésében, akkor a lélek — az akaraton keresztül — hajtja a cél felé a testet. A lelkesedés rendkívüli módon fokozhatja a test teljesítményeit. A lelkesedés teremti a halált megvető hő-

söket. Aki ezeket nem tudja, nem értheti meg az olasz és német lelkesedést és így az ottanit irigylve, korrigálja az ittenit.

Friedrich a magyarországi szabadkőművesek feje az egész világ fülehallatára tette fel a kérdést: „Mi lesz, ha Weisz Fülöp elseje előtt elfelejtené a kincstári utalványokat beváltani? Nem kapná meg Töreky bíró úr a fizetését!” Így felelt rá ő maga. Tehát a kormány nem fizetheti hivatalnokait, rendfenntartó közegeit (!!!) ha a Weisz Fülöpök nem adnak pénzt. Tudják tehát a szabadkőművesek, hogy *a mai rendszer anyagiakra van építve és ez anyagiak felett a Weisz Fülöpök rendelkeznek. Végeredményben tehát magával a rendszerrel is. Ha tehát a Weisz Fülöpök hatalmát akarjuk megtörni, akkor magától értetődőleg, olyan alapú rendszert kell kiépíteni, mely fölött a Weiszok nem rendelkezhetnek és ez az alap a Becsület.* A becsületnek azonban elsősorban, (ha már parlamentarizmus van) a parlamentben kellene az egész vonalon érvényre jutnia. De vájjon nem-e becstelenség, alávalóság az, amit pl. a múlt parlamentnél tapasztaltunk? Nem tudok róla, hogy akadt volna egy képviselő, aki kiállt volna a választói elé és azt mondta volna: „En a karteletket nem bánthatom, mert igazgatósági tagja vagyok.” A választók előtt szidták a kartelt, mint a bokrot és a választók mögött **240 képviselőből 190-nél több** bent ült a kartelnél. És akkor csudálkozz jámbor választópolgár, hogy „a karteletek legyőzhetetlenek” és „minden ostromnak ellenállnak.” Ne hidd, hogy az a 190 mind kormánypárti. Ilyen nagy pártja nem volt a kormánynak — az Ellenzék, a nagyrabecsült liberális Ellenzék is benn van a pakliban, A legutóbbi választáson is pl. úgy osztogatták a lib. pártvezérek és a kormányzat a kerületeket egymás között, mint az urasági dинnyeföldet szokás. Megállapodtak abban, hogy ez, kormánypárti jelölté lesz, amaz Tibikéé, a főszołgabíróból lett lakkcipős kiszgazdáé, illetőleg az ő emberéé. Kevés kivétellel paklizás, bratyizás jellemzi a múlt és ma képviselőinek nagyobb részét, hogy biztosíthassák a mandátumot és nem egyszer a miniszteri bársonyszéket. Ha a szónoklatokat a tettekkel hasonlítjuk össze, mint tettet, csak a paklizást láthatjuk. A jelenlegi kormányzópart szónokai, mindjobban hangsúlyozzák a köz érdekét a magánérdek előtt. Ha valaki azt veti a szemükre, hogy ezt az elvet még nem juttatták kézzel foghatólag érvényre, akkor türelemre intenek és nehézségekre hivatkoznak. E nehézséget senki nem vonja kétségbe, *de viszont, ha a NEP ugyanazt a célt tűzte ki, mint a Magyar*

Nemzeti Szocialisták, akkor, hogyan lehetséges az, hogy a nemzeti szocialisták ellen foglalt állást, nem egy esetben, a hivatalos hatalom?

Ha az igazságot azzal a szemmel nézzük, mely feltételezi, hogy az emberiség minden tagja egyforma, akkor az igazság a hivatalos hatalom mellett van, mert a „rég bennülők” jártasabbak az adminisztrációban és ezt megfelelő tökélyre is emelték, így a velük egyenlő, de kívülállókkal szemben előnyben részesítendő.

Ha azonban az igazság megállapításánál arra az álláspontra helyezkedünk, hogy az emberek még fajtánként, nemzetenként sem egyenlők, akkor az igazság az, hogy a bennülőknek egykettő kivételével ki kell repülniök irgalom és alku nélkül, mei t csak a **szigorúan szelektált** (kiválogatott) emberek kezébe tehető le a nemzet sorsa. Az csak természetes, hogy a szelekciót nem az iskolai végzettség, a születés, a foglalkozás szerint kpll végrehajtani, hanem az **alkotó munka iránti érzék, a becsület és tudás szerint**. A mi nemzeti szocialista igazságunk tehát az Alkotónk, az Ideálunk, az istenünk szerinti igazság. Ezeket a lelki igazságokat nem találja meg az alkotó lelkű ember a mai liberális pártrendszerben, a mai törvényekben és a törvények végrehajtásában. A születés körülménye nem határoz a szelekció szempontjából, de *határoz a származás*. Az Alkotó szerinti rendszert csak az alkotó népek alkothatják meg. Így az a nép, melynek fiai közül a legtöbb romboló kerül ki, az alkotó népek alkotó munkájából kizárandó, annál a természetben gyökerező oknál fogva, mert vérében az őseitől, fajtájától nem az alkotó ösztönöket örökölte, hanem a rombolót. Mondhatjuk így is: egyiknél a tökéletesítő: a legmagasabbrendű ösztön, a másiknál a létfenntartó, jut túlsúlyba, (aki csak a „lét”-ért él, az nem épít, csak a megépítettet fogyasztja, rombolja.)

Ha majd az alkotás szerinti igazságok érvényesülnek a Nep-nél, ha majd látjuk, hogy a zsidókat, zsidóbarátokat kidobálja soraiból, akkor érünk el ahhoz az első lépéshez, hogy az alkotó magyarság szemében felébredjen a *hit* az iránt, hogy a Nep akarja is, amit hirdet. Azután következhetik csak el a **második** lépés, hogy *bízzon* is ennek az akaratnak a végrehajtásában. Ez lenne az aktivitás. A passzivitásnak is ennek megfelelőnek kellene lennie, amikor a Nep politikai ellenfeleit is ilyenképen szelektálná és nem rontana neki annak a nemzeti szocialista csoportnak, amely a szelekciót a fajták között az első helyre teszi és a legjobb úton van ahhoz, hogy a magyarság soraiból is tekintet nélkül a foglalkozásra és a többi külsősé-

gekre, azokat szedi ki, akikben a legerősebben domborodnak ki a 3-ik csoport ösztönből fakadó vérbeli, arisztokratikus jellemvonások.

A nemzeti szocialistáknál a program egy szóban: a Becsület. (Ahol nem ez az első, az *nem* nemzeti szocialista.) Minden becstelenség ellen egyedüli fegyver a becsület. Minél több becsületes embert piszkál meg a hatóság, annál inkább lejáratja saját magát. Lejáratását fokozza, ha menteni cselekedeteit a fennálló „jogrend”-re hivatkozik, mert a jogrend nem állhat ellentétben a becsülettel. Ezt tartja az alkotó népek vérben írott törvénye. Aki a becsületet üti, jelét adja annak, hogy a gazdaságot védi.

A tanulság. Ha ezeket a mai pártélet körüli apróságokat így megvilágítjuk, azt látjuk, hogy mindenütt ellentmondás van. Már maga a liberalizmus is ellentmond önmagának, mert ellentmondanak a főelvek és főtényezők egymásnak s így természetesen ellentmondanak egymásnak az ellentétes főtényezők körül elhelyezkedett tényezők is. Mindez a különféle érdekekre vezethető vissza, melyek többé-kevésbé anyagi vonatkozásúak. Az anyagiasság, mint cél dirigálja a mai érdekvédő rendszert. Ha az anyagiak megszerzése a végcél, akkor csak ellentmondás, civakodás lehet és ezt a civakodást csak úgy lehet elkerülni, ha az anyag nem cél, hanem csak eszköz a cél elérésében. *Cél: a becsület*, a tökéletesebbre való törekvés. Ez esetben az anyagelosztás is a cél érdekében történik és így ellentmondás azok között, akik a tökéletes felé törekszenek anyagiak miatt nem is lehet, mert azok a célnak megfelelően harmóniába hozzák, a cél érdekében az eszközöket, így az anyagot is.

Anyagi érdekek védelmére össze-vissza van szervezve minden. Ezek az anyagiakra alapított szervezkedések a forrásai minden bajnak. Ha ezeket az anyagiakból fakadó bajokat orvosolni akarjuk és *alkotmányos úton*, nem romboló forradalmi úton, akkor olyan pártot kell megszervezni, mely minden anyagi vonatkozás sutbadobásával, *a Becsületre van alapítva*. Tehát már a párttagok felvételénél is nem azt kell nézni, hogy a tagjelölt gazdag-e vagy szegény? Gróf-e vagy zsellér? „Úr”-e vagy „paraszt”? Iskolázott-e vagy iskolázatlan? Hanem azt, hogy becsületes-e és hogy a becsületért akar-e áldozni szellemi munkát és testi munkát, valamint anyagiakat. Röviden: alkalmas-e arra a harcra, melyet a becstelenség, az erkölcstelenség, a kapzsi harácsolás ellen indított a nemzeti szocializmus a becsület és munka védelmére, a kultúráért. Bátorság, szívósság, kitarás a biztos győzelem tudatában!

Képviselési rendszerek.

A parlamentarizmus.

A liberális pártrendszer a parlamentarizmusban jut kifejezésre, a parlamentarizmusban kristályosodik, csúcsozódik ki.

A parlamentarizmus a többségi elv alapján áll. Ha ennek az elvnek lélektani eredetét keressük, ráakadunk a csordaösz-tönre. „Bebújni a csordába, hogy baj ne érjen.” A passzív zsidó nép passzív ösztöne nyilvánul meg a többségi elvben. Aki a felelősség alul ki akar bújni, az az ő akaratát a „többség[#]”-gel viteti keresztül, mert az egyest felelősségre lehet vonni, de a „többség”-et nem lehet.

A fővezérek, a cionista zsidók és tisztikaruk, a szabadkőművesek nagyon jól ismerik a tömeg lélektanát. Mindig úgy mondják, vagy mondatják el a jelentéktelen dolgot, hogy a nép igazat adjon nekik és így az, a lényeges dolgokban elfoglalt helytelen álláspontjukat is szentesíti. Sőt, ha uralmon vannak, teljesen lényegtelen dolgot meg is oldanak csak azért, hogy a lényegest ne kelljen elintéznük, vagy ne bízzon meg a nép azok elintézésével másokat.

Mihelyt valamely klikk *felelősség nélkül* akar elintézni valamit, rögtön hangoztatja: „a többség dönt.” A „többség” pedig igen megtisztelve érzi magát, hogy az ő nagybecsű véleményét kéri ki s természetesen annak ad igazat, aki reá apellál. Ezt megelőzően azonban megfelelő hízelgés közben ráerőszakolja, belesulykolja a klikk az ő egyéni véleményét a tömegre, a „többségibe”. Ezeknek a nagyképű ficsúroknak az a fontos, hogy a tömeg minél butább legyen, vagy legalább is minél laikusabb legyen a felvetett kérdés megítélésében. Ezért fáradhatatlanul azon igyekeznek, hogy a tömeg, melynek többségére szükségük van, minél nagyobb számú, minél felhígítottabb legyen, sokszor dégénérait hülyével is, akinek a szavazata éppen úgy érvényesül, mint egy okos emberé. Ezért harcol olyan nagy „meggyőződés”-sel a liberal-marxista a mennél szélesebbkörű választójogért is; nem pedig azért, hogy a dolgozó a maga sorsának legyen a kovácsa. Míg a másik oldalon a feudalisták maradványa és a klerikálisok nagyobb részének vaksága, önzése és tehetetlensége miatt, kézzel-lábbal rugdalózzott ellene. Persze, mert nagyon sok 7 és 9 ágú koronás mágnásnak csak az volt a fontos, hogy minél többet elkártyázhasson Monte-Carlóban a magyar föld jövedelméből; ahelyett, hogy felvilágosította volna a

„buta” parasztoakat. Meg is tették volna Arisztidjeink, ha ez is olyan előkelő foglalkozás lett volna, mint a kártya, lóverseny, lovaspóló és a többi. . . . Meg aztán hogy mondták volna a parasztnak: „alásan megkérlek . . .”

Ha valaki felvet egy kérdést és azt mondja, hogy abban a többség dönt, ez semmi más, mint a felelőség alóli kibúvás. *A gyáva fráter nem meri a felelőséget vállalni* és így a többségre háritja azt. A többség igyekszik titkosan szavazni, hogy o is letagadhassa azt, amit rosszul csinált.

Magyarországon csak 1848 óta van felelős kormány, per-se ez is csak papiroson, mert még egyszer sem hallottunk arról, hogy az egyik vagy másik minisztert lecsukták volna, mert rosszul dolgozott. Pedig hát azt senki se tagadhatja, hogy a nemzet koldusbotra jutott és a nemzetközi tőke járszalagján tengődik. Ezért ki a felelős? Azt mondják, Trianon és Trianonért? Az összeomlás? Az összeomlásért? A legpimaszabb hazugság lenne, ha azt mondanák, hogy a volt katonák felelősek, akik mindenütt ellenséges földön álltunk. Valahol valakit csak meg kellene fogni. Hiszen képtelenség, hogy senki ne legyen felelőd semmiért se. A kormányok mindenesetre hivatkozhatnak a parlamentre. A parlament szavazza meg a törvényjavaslatokat, vagy elveti, aszerint milyen többség van: jobb vagy baloldali. Könnyen megeshet a parlamentáris képviseleti rendszer mellett, hogy egy kormány éppen azért bukik meg, mert egy üdvös javaslattal jött, melyet egy csomó sületlen дума után a t. ház elvet, mert „nem látja jónak a javaslatot.” A mindenkori kormánynak tehát vigyázni kell arra, hogy a „többség” gyengéd szeretetét el ne játssa. Ennek a többségnek kell hízelgnie, mert ha ezt nem teszi, akkor leszavazza és mehet. Egy megbízható szavú *pap-képviselő* állapította meg (és ha nem is volna megbízható, akkor is nem cáfolta meg senki, tehát igazat mondott, mikor azt mondta,) hogy a Bethlen-féle 2-ik ciklusú parlamentben nem is a kormánynak volt többsége, hanem a karteleknek. Őszintén megmondotta, hogy a képviselőháznak 240 tagja közül 190 egynéhányról tudva van, hogy igazgatósági tagja valamelyik kartelnek, (tehát a valóságban inkább több volt érdekelve.) Ezzel szemben a kormánypárti képviselők száma jóval kevesebb. Ezek után jámbor „választópógár” várhatad türelmesen, hogy ez a parlament a kartel nyakára tapos. A honatyák nem felejtik el a nehéz ezresek, amelyeket a kartelek pénztárából felvettek. Sokkal egyszerűbb a kormányt meg

buktatni és a kartelben bennmaradni. Meg kell még említenem: e dicső ciklus egyik alakja nevezett forrás szerint „csak” 45 (!) vállalatnál volt érdekelve. Tehát a parlament kiválóan alkalmas a nemzet érdekében végzendő munka *elgáncsolására*.

A többségi elv a maga meztelen valóságában különben is a butaság elve. Mondhatjuk így is: *a butaság, a többség határozatában testesül meg.* **Mert:** Az emberek 3 félek. Egy kis csoport okos, egy kis csoport nagyon ostoba és a nagy csoport se nem a legokosabb, se nem a legbutább. Többségben tehát nem a legokosabbak vannak. Egy-két sehonnai bitang mindig akad ilyen helyen a szabadság nagyobb dicsőségére és ezek gondoskodnak arról, hogy az okos dolgot a többség elvesse. Tessék ilyen körülmények között egy nemzetet kivezetni a bajból! Ennélfogva bármennyire is nem tetszik a bitangoknak és a többségnek, nem vagyunk a „többség” elve mellett. Minthogy okos dolgot csak okos emberek csinálhatnak, tessék az okosokat kiválasztani és azokra bízni, hogy a dolgokat saját okos fejük után, de felelősség mellett intézzék el. Ez egyéni felelősség, amit a többségre áthárítani nem lehet. Ha valaki nem érez magában tehetséget, ne vállalkozzon, mert **felelnie kell** cselekedeteiért megbízóinak, ha pedig a felelősséget nem meri vállalni, akkor húzódjon édes anyja szoknyája mögé és ne lépjen közéleti pályára, mert **a köz élete nem lehet** játékszer *éretlen gyáva fajankók kezében*, de éppen így nem lehet annak irányítását a mindig ingadozó tömeghisztériára bízni. Tessék a jellemes, talpig férfiakat kikeresni és azokat föltétel nélkül megbízni a kérdések megoldásával, ha pedig ilyen férfiak nincsenek, akkor kár a végpusztulást halogatni.

A parlamentben úgyszólván mindig az történik, amit a többség elhatároz, minek tartják ott egyáltalán a kisebbséget? „Kritizálni!” mondják a parlamentarizmus hívei. Ugyan? A parlamentarizmusban vajmi kevés példa van arra, hogy ott építő kritikát egyáltalán gyakorolni is lehet és ha ez az eshetőség meg is volt, akkor is meddő szócsaták, izgatások folytak a kritika jegyében. Nincs létjogosultsága. Hiszen úgy is mindig csak egy pár ember ért a felvetődött problémához, a többi beleüti az orrát abba, amihez elsősorban nem is ért, így, ha hozzászól, sem mondhat okosat. A leghelyesebb tehát az, hogy minden kérdéshez csak azok szólhatnak hozzá, akik ahhoz értenek is. Ezek azután *szavukért, tettükért felelnek*. Így alakul ki a szakértők vezető csoportja. *A szakértők* a maguk szakmáját *a nemzet egyetemes érdeke* szerint képviselik, tehát nem a szakma érdeke szerint.

Nem lehet az a cél, hogy a különféle érdekek védelmében szónokoljanak a megbízottak, hanem az a cél, hogy *a különféle érdekeket, a nemzet egyetemes érdeke alá helyezve összeegyeztessék*, harmóniába hozzák. Hiszen az iparnak úgy mehet jól, ha a mezőgazdaság minél jobban megy és megfordítva. A szellemi munkás életnívója annál magasabb lehet, minél nagyobb a fizikai munkás termelése és megfordítva. Mert: miből tartsa el egy koldus ország a hivatalnokait? Nem jobban el tudja tartani egy kiegyensúlyozott gazdag ország?

A liberális „demokratikus” fejlődés odajuttatta a nemzetet, hogy addig, míg 48 előtt a megyei követeket a vármegye utasításokkal látta el, visszahívhatta, tehát **felelniök kellett** azért, amit csinálnak, addig az országgyűlés tagjai már nem felelnek senkinek. Addig, míg az ősmagyarok vezérek alatt éltek, ha ma a vezéri eszme mellett szót emel valaki, az „pángermán,” vagy legalább „germán utánzó.” Addig, míg II. Rákóczy Ferenc fejedelem azt mondotta: „Mindent a Hazáért, (magyar Életközösségért,) semmit a privátumért;” addig ma, aki a köz érdekét a magánérdek elé helyezi, arra azt mondják: „idegen eszmét hirdet.” De ha százszor és ezerszer lenne is idegen eszme; akkor is, hirdetni kell és keresztül kell vinni azt, hogy mindenütt és mindenkor **első a nemzet egyetemes érdeke, azután jöhet a többi.** A nemzeti szocialistáknak a feladata e jelmondatot a gyakorlatban érvényre juttatni és azt érvényre is juttatják ezer ördög és pokol ellenére is.

Az „Érdekképviseleti” rendszer.

kiépítése a kormányzópárt programjában is szerepel.

Mint hogy minden munka olyan mint aki azt végzi, így a kiépítendő érdekképviseleti rendszer is csak olyan lehet, mint aki azt csinálja: a Nep. A Népet ismerjük. Már maga a szó „érdekképviselet” azt jelenti, hogy abban a rendszerben a különféle érdekeket képviselik, nem a nemzet egyetemét. Jobb híján érdekegyeztető-nek kellene nevezni azt a testületet, mely a parlamentet lesz hivatva fölváltani.

Ha valami meglevőt egy jobbal akarunk kicserélni, akkor előbb a meglevő hibáit kell megkeresnünk, meglátnunk és csak azután láthatunk hozzá egy új és jobb létesítéséhez a tapasztalt hibák nélkül

Látjuk, hogy a parlament hozza a törvényeket, melyek az emberek egymáshoz való viszonyát szabályozzák. Látjuk, hogy

a parlamentben is a többség dönt olyan kérdésekben, melyekhez nem ért. Pl. a kisiparosra vonatkozó törvényt az ügyvéd, festőművész, földbirtokos képviselők „véleményezik.” Mit értenek ezek a kisiparhoz? A mezőgazdasági munkás létkérdésében törvényt hoz földbirtokos, ügyvéd és orvos-képviselő. Át tudja az érezni a mezőgazdasági munkás helyzetét? Es mégis a parlamentbe szónoklat útján bejutott „képviselő” ítél elevenek és holtak fölött. Az ítélethez ért, de szakkérdést csak szakember ért. Az „érdekképviseleti”, helyesebben érdekegyeztető testület tehát szakemberek testülete lesz a nemzeti szocialista munkaalamban. Ezeknek a szakembereknek a tanácsára van szüksége egy kormánynak, melynek hivatása az ország ügyeit úgy intézni, hogy az országban élő nemzet minden dolgozó tagja munkájának megfelelően érvényesüljön a nemzet javára és munkájának megfelelő ellenszolgáltatást kapjon. Így a parlament teljesen fölöslegessé válik.

Az tehát már bizonyos, hogy a szakkérdések szakemberek elé kerülnek az érdekegyeztető rendszerben. De hiszen a különféle szakmák, foglalkozások ma is be vannak egy-egy táborba szervezve, többé-kevésbé. Akik még nincsenek beszervezve, azokat is be lehet, mindegyiket a maga foglalkozásának megfelelő csoportba, a maga szakszervezetébe. Igen ám, de kik lettek az eddigi, már meglevő érdekképviseltek vezetői? Akik a legjobban tudtak hangoskodni, akik a legtöbbet *követeltek*, részben egy másik érdekképvisellettől, részben a kormánytól. Igen gyakran csak azért jut vezetői állásba az érdekképviseltnél egy-egy ember, mert jól be tudja csapni a másik érdekképviselertet és így a saját testületének több előnyt, „több jogot verekszik ki.” Az már azután természetes, hogy erre a különféle „kiverekedés”-re végeredményben a zsidóságon kívül mindenki ráfizet. Ez ugyanis akkor sem marad alul, ha minden összeomlik. Hiszen a kommunizmusban is ő az úr. Nem érthetetlen ez, ha arra gondolunk, hogy minden fajtájához rossz zsidó beleolvad más népekbe. Ennek a folytonos kiválasztódásnak eredményeként csak a minden ízében zsidó marad együtt, de ez együttmarad még akkor is, ha minden kavarog körülöttük.

Az egyik foglalkozási ágak, a másik foglalkozási ág ad munkát és azon keresztül kenyeret. Így, ha a mezőgazdaságnak nincs jövedelme, nem vásárol iparcikket s megfordítva is így van. Hogy a mezőgazdaságnak jól menjen, szüksége van vásárlóra, fogyasztóra. Ez az, ami új, ami nem liberális. Ez az, amit a régi rendszer nem tudott, vagy nem akart felismerni. Ki ad

a mezőgazdasági munkásnak munkát? A gazda. Ki dolgozik a gazdának, hogy a maga szükségletén felül az adót stb. is fizethesse? A munkás. Mi történne pl., ha egy városban senki sem vállalná a szeméthordást, a piszok eltakarítását? Megenne mindenkit a piszok, a tetű. Tehát tisztelni kell még az úgynevezett legutolsó foglalkozást is, mert ha nem volna ember, aki azt elvégezné, a nagyságos és méltóságos úrnak magának kellene azt elvégezni. Ha a napszámosnak történetesen az ország másik részén akad munkája s munkája után kenyerre, vonatra ül. *Hát nem kell tisztelnie azt a hivatalnokot, azt az „urat” aki azon örködik, hogy a vonat baj nélkül érjen rendeltetési helyére?* Hogy mennyire nélkülözhetetlen a „proletár”nak is a szellemi munka, mutatja az orosz példa. Leöldösték a mérnököket a „proletárdiktatúra érdekében,” helyesen zsidó diktatúra érdekében, de mikor látták, hogy mérnök nélkül nem boldogulnak, külföldiekkel pótolták őket. Mennyivel jobb a proletárnak ez az idegen, akivel még beszélni se tud?

Ma már a dolgozó társadalom minden egyede rá van utalva a másik egvedre s így szerves egészet alkot a legtermészetesebb módon. Aki azt be nem ismeri, természetellenesen akarja látni a világot. Minden megmozdulás, mely ezt az egymásrautaltságot cáfolni és megbontani igyekszik, rendszertelenséget, rendtelenséget, zűrzavart idéz elő. Zűrzavart, melynek megvannak a maga halászhálói a nemzetközi zsidóságban.

Eddig pl: az asztalos munkás meg volt szervezve, az asztalos mester külön, szintén. Ezek a bérharccal egymást verték, miközben az asztalosiparban szükséges kellékeket szállító, másik foglalkozási ág egyáltalán nem volt tekintettel arra, hogy úgy az asztalos segéd, mint a mester nyomorog. Az asztalos munkás a mesterrel együtt harcolt, a kerékgyártó, ács ellen, hogy több munka jusson az asztalosiparnak. Még arra sem voltak tekintettel, hogy a „kontárkodó” ács éhező családjának éppen az az egy székcsinálás hozott egy darab kenyeret, melyet az asztalosnak „kellett volna” megcsinálni. A famunkások és mesterek együtt *újra* csak a jogukat igyekeznek a másik foglalkozási ág terhére bővíteni és így tovább. Mindegyik a jogért harcol, az anyagiak védelméért. Az egész vonalon a jogért folyik a harc. Ez valóban a létért való küzdelem, törni, marni egymást a koncért, az anyagi előnyökért, mint az állat. Hát ez az a magasabbrendű Ember, akít a Teremtő „a maga képére és hasonlatosságára teremtett? Így nem közeledhetünk a Teremtőhöz, sőt távolodunk lefelé az állatokhoz. Hogy közeledhessünk

a Tökéletes felé, teremtenünk, alkotnunk, dolgoznunk kell. Új értékeket kell létrehozunk és nem a meglévőn marakodnunk. Ez pedig másként nem lehetséges, csak úgy, hogy a termelésben rendet teremtünk. Rendet teremteni pedig úgy lehet, hogy egyik ember azt a másikat, akire rá van utalva, figyelembe veszi. Kötelességet érez a másikkal szemben, *mert jól tudja, hogy ő maga is csak úgy boldogulhat, ha a másik, akire rá van utalva, jól áll a talpán.* Ez az egyik embernek kötelességteljesítése a másikkal szemben. A kötelességteljesítés a marxoliberális ember agyában meg se fordul. Az egyén a maga egyéni érdekét, a család a maga családi érdekét és előnyét, az osztály a maga osztályának érdekét és előnyét, az egyház a maga egyházi érdekét és előnyét a nemzet a maga nemzeti érdekét helyezi mindenek fölé. Ennek köszönhető, hogy az egymásra utaltak egymást verik. Ez a felfogás a liberalizmus egyéni szabadsága alatt jutott diadalra. Így következhetett be, hogy az alkotó népek hős fiai egymást pusztítják és gyilkolják *a faji szolidaritást előidéző ösztön visszaszorításával*, mialatt a nem alkotó, kiszelek-tált zsidóságot a csordaösztone megvédi a pusztulástól. Ha nem ébrednek Európa kultúrnépei ennek tudatára, el fogja seperni őket *kultúrájukkal együtt* a civilizált színesek áradata.

A jognak, mint célnak kitűzése hajtotta egymás ellen az egymásra utaltakat, akik így egymás erejét gyöngítik ahelyett, hogy érdekeiket összeegyeztetnék, összehangolnák, miáltal mindannyian erősödnenek. Harmóniát kell tehát teremteni. Ennek eléréséhez pedig az szükséges, hogy a példának vett asztalosmunkás és mester érdekeiket összeegyeztetve, az asztalos szakma érdeke alá helyezték. Ne a privát érdekéért harcoljon egyik a másik ellen, hanem a *közös érdekért*. Az asztalos szakma ne a kerékgyártó szakmával civődjön, hanem egymás érdekeit egyeztessék össze és azokat a közös faipari érdek alá helyezték. A faipar ne a maga előnyét igyekezzen a kőművesiparral szemben érvényesíteni, hanem érdekeiket harmóniába hozva egymással, az építőipar alá rendelik azokat. Az építőipar az egész ipar érdeke alá rendeli a maga érdekét. A mezőgazdaságnál ugyanígy, alulról fölfelé, míg úgy a mezőgazdaság, mint az ipar a maguk külön érdekét a *közös érdek* alá helyezik. Ez azt jelenti, hogy az iparnak érdeke, hogy a mezőgazdaság erős legyen, mert az, az iparnak fogyasztója. A mezőgazdaságnak érdeke, hogy az ipar erős legyen, mert az az ő fogyasztója. Ennek folytatása, mikor minden érdek, a nemzet érdekét szolgálja és minden nemzet a maga nemzeti érdekét az alkotás, teremtés, kul-

turális haladás, az Ideál, a Tökéletes felé vezető út szolgálatába állítja.

Eddig mindenki a maga érdekéért harcolt. Itt azonban pont az ellenkezőről van szó. **Közérdek a magánérdek előtt**, amiből nyilvánvaló, hogy az új nemzeti irányzatoknál a kötelességteljesítés kerül előtérbe és a jog háttérbe szorul. Más szavakkal: **a közösségnek van joga az egyessel szemben és ezt érvényre is juttatja az egyessel szemben, míg eddig az egyes juttatta jogát a közösséggel szemben érvényre. Nem** a jogaimat igyekszem tehát bővíteni, hanem kötelességem igyekszem a közzel szemben teljesíteni. Ma az a helyzet, hogy mindenki az államtól követeli, hogy gondoskodjék róla, de „az állam ne követeljen semmit.” Különösen áll ez az állástalan diplomások nagy részére. Elfelejtí e diplomás, hogy az állam tulajdonképpen csak **egy szerkezet**, melyben embersokaság él. Ezt a szerkezetet a benne élő emberek összesége, vagy és leginkább annak egy része csinálja, építi ki. (V. ö. Német állam és Orosz állam.) Történik ez sokszor külső segítséggel. Az államnak tehát már csak ezért sem lehet kötelessége. Ha az államszerkezet olyan, vagy olyanná válik, hogy az nem alkalmas arra, hogy abban a dolgozni akaró, munkához jusson, akkor is az államot alkotó népek kötelessége olyan államot alkotni, hogy abban a nép minden fia dolgozhassák. Es mert a népnek Te is — állástalan diplomás — tagja vagy, neked is első kötelességed **a munka** államát **megalkotni**. Hogy azután a *munka* államában, minden egyes **értékének megfelelő** helyre kerüljön, a munkaállamnak *szociálisnak* kell lenni. Minthogy a szocializmus, csak egy-egy *nemzet* keretén belül oldható meg, úgy is **kell** azt megoldani. A mi esetünkben ez a nemzet a *magyar*, így először: magyar, másodsor: nemzeti, harmadsor: szocialistának kell lenni annak a munkaállamnak, melynek keretén belül teljesítheti a diplomás is második kötelességét nemzetével szemben. Ez a *második* kötelesség: **a munka**. A munka jutalma pedig nem lehet több, mint amennyit az, a nemzet közösségének megér. Ha célod nem a munka, hanem az élet élvezése, melyet a jövedelem tesz lehetővé, akkor minden erőddel küzdj ellenünk, akik kötelességteljesítést követelünk, de nem az államtól, hanem az államot alkotó nép tagjaitól, így Tőled is, mert erre késztet 1. Az alkotó lélek, 2. A józan ész is. A nemzetközösség az, melytől nemcsak a diplomás kapja, hanem a nemzetközösség minden tagja, 1. az ő egyénének védelmét, 2. részt a nemzet kultúrájából, 3. részt az anyagi javakból, mindháro-

mért, a nemzetközösség hozott eddig is vér- és verejtékáldozatot. A nemzetközösség tehát csak úgy tud tagjainak juttatni, ha annak minden tagja teljesíti a nemzettel szembeni kötelességét. Tehát elsősorban kötelességet kell teljesíteni. El kell ismerni, hogy a nemzet minden egyes tagja érték, *ha kötelességét teljesíti*, de csak addig, míg kötelességét teljesíti és a nemzet értékeit gyarapítja. Az értékeket csak munkával lehet gyarapítani. Legyen az kulturális munka, vagy testi munka. Az már természetes, hogy a nemzet maga is csak úgy lehet erős, ha az értéktermelő tényezők aszerint részesednek a termelt értékből, amint azok termeléséhez hozzájárultak, mert. ha csak egy osztály részesedik a nemzet jövedelméből, nagy százalékkal, akkor az a többi osztály rovására történik. Egy osztály jóléte nem a nemzet jóléte. **A nemzet jólétének alapja tehát először a munka, másodsor pedig a becsület.** Mert ahhoz, hogy minden munkás azt kapja meg, ami neki végzett munkája után dukál, becsületézés kell. Csak a cinikus nemzetközi szélhámosok és ostoba, vagy aljas szajkók hirdethetik, hogy a jólét alapja a Pénz. A Pénz, mint tőke és **áru** csak **rablási** eszköz a liberális törvény védelme alatt, megrablója a munkának, a dolgozók és alkotók jólétének.

Ha a mai osztályok egymáshoz való viszonyát vesszük szemügyre, túlzás nélkül hasonlíthatjuk a gazda és tehene viszonyához! A liberális világ nemzetközi pénzes osztálya a gazda szerepét tölti be. Ez feji a nemzet dolgozó osztályait. Ezt látva: nem elégedhetünk meg azzal, hogy mint fejős marha nagyobb porció takarmányt kapjunk (nagyobb részesedést a jövedelméből) hanem, mint Emberek és férfiak azon kell lennünk, hogy munkánk eredménye csak a dolgozóké és azok családjáé maradjon.

Az új nemzeti irányzatok elve: **Minden ember azzal a tudattal dolgozik, hogy munkájával nemzete jólétét emeli és így munkájáért olyan jutalom illeti, mint amennyit a nemzetéért végzett munka a nemzetnek megér.**

A **fasiszmus** elsősorban azt a közösséget tartja szem előtt, mely egy zárt területen összefoglaló, közös háztartásban él. Ez a közös háztartás az államháztartás. Minden magánháztartásnak az állam háztartásához kell igazodni. Más szavakkal: **Minden érdek fölött az állam érdeke.** Az utóbbi években már Olaszországban is kezdenek az államot alkotó népre is tekintettel lenni. (Pl. a vegyesházasságok jutalmazása: tiroli és délolasz há-

zassághoz kiházasítási segély,) de még nem tesz az alkotó és romboló fajták között különbséget.

A nemzeti szocialismus tovább megy s nem az állam érdekét helyezi minden érdek fölé, hanem az államot alkotó nép fejlődésének érdekét. Tehát magát a népet. Államalkotó nép csak dolgozókból állhat, tekintet nélkül munkájuk mineműségére. Éppen ezért nemzeti szocialista munkaállamban olyan fajtáknak nem lehet szavuk, amelyek vérükben nem az alkotó lelkiséget örökölték, mint pl. a cigány, a zsidó és a zsidóval fajrokon néger stb. Még akkor sem lehet szavuk, ha akad közöttük munkaszerető és hős, mert annak a kivételnek az utódai visszaüthetnek az ősök valamelyik tagjára, aki nem volt kivétel, hanem olyan volt, mint a többi. Gettóba velük mindaddig, míg minden nép meg nem csinálja a maga nemzeti szocialista munkaállamát. Ha a dolgozó népek berendezkedtek és nem forog fenn annak veszélye, hogy a dolgozó népeket egymás ellen izgathassák, akkor Madagaszkár szigetén azok a bizonyos kivételek megkísérelhetik népükből hősiess és alkotó népet „nevelni.” (Nagykálnai Levatic László megjegyzése: Ugyanezt a megoldást ajánlja Egon von Winghene holland író „Hová tegyük a zsidókat?” címmel magyar fordításban nemrégien megjelent munkájában.) Addig gettójukban túszként élhetik a maguk életét. Csak azzal kereskedhetnek, amit ők termeltek, csak az szolgálhatja ki őket, akit ők szültek. Világosabban: zsidónak, zsidó szolgálat.

Minden nemzeti szocialista vigyáz a zsidó testi épségére, de még arra is, hogy ne távozhasson el olyan „illetéktelenül” az országból, m'nt amilyen „illetéktelenül” bejött. Ha már a szomszéd népeknek is kinyílt a szemük, akkor az ott élő zsidókkal együtt mehetnek. (Valószínű ugyanolyan batyuval, mint jöttek.) Addig szükségünk van a zsidóságra. Éppenúgy mint nálunk is, minden szomszéd államban a marxista szervezet, a szabadkőművesek szervezete, a sajtó, a hadianyaggyár, a Pénz és Hitel tulnyomólag zsidókézből van. Ha nem így lenne, nem volna a zsidóság világhatalom. **Ezt a világhatalmat kell önmagával szembeállítani.** Ha tudja az oláhországi hadianyaggyáros, hogy minden ágyúgolyó, melyet ideküldet az oláh katonával, egy itteni zsidó életébe kerül, valószínű lemond az üzleti lehetőségről és nem szállít hadianyagot. Az oláhországi zsidó bankár nem ad pénzt a hadviseléshez. A zsidó sajtó agyon fogja hallgatni a magyar nemzeti szocialista munkaállam kiépítését stb. stb. Röviden: a környező államok hadseregei nem fognak felvonulni, ha az az itteni zsidóság életébe kerülhet. Tehát a zsidó életét csak a

nemzet életének védelmében szabad felhasználni. Egyébként mi nem lehetünk bosszúállók, mert teremtő, alkotó Istenünk sem azonos Jehovával, a bosszúállás istenével, de védelmezője a teremtésnek, alkotásnak és munkának, mert ha nem az lenne, nem oltotta volna belénk a legmagasabb ösztönt, az alkotó ösztönt. Az alkotó ösztön olyan alkotásokra is készlet, melyek az alkotó faj] védelmét célozzák. Valahányszor zsidóérdekről volt szó, a kóser lapok mindig az „emberi jogokra” hivatkoztak, arról írtak és beszéltek. Éppen itt az ideje, hogy mi meg a „dolgozók emberi jogai” értelmében **cselekedjünk**.

Ez a cselekedet pedig ott kezdődik, amikor felvilágosítjuk népünket. Folytatódik, mikor minden társadalmi rétegből a **legbecsületesebb, legharciasabb** elemeket toborozzuk egy táborba. Ezekből a kiszelektált férfiakból kerülhetnek ki az érdekegyeztető rendszer vezetői, akik majd gondoskodnak arról is, hogy a köz érdeke érvényesüljön a magánérdek előtt. Arra a megjegyzésre, hogy ezek is olyanok lesznek, mint a többiek: haszonlesők, csak arra utalok, hogy olyan ember, aki áldozatot hozni nem tud, nem is lehet párttag. **Minden nemzeti szocialista pártagnak kötelessége a tőle telhető legnagyobb áldozatot** hozni. Ilyen pártba, aligha mer jelentkezni, a haszonleső, de még ha be is furakodik, mint könnyen felismerhető, egyszerűen kidobja a Becsület és Munka védelmére összegyűlt többi ember.

Az „Ébredő Magyar” mozgalomról is meg kell emlékeznünk néhány szóval, (hogy világossá legyen ott is a világnézet hiánya). Ez az ellenforradalommal egy időben indult meg és éppen ezért több ember akad, aki úgy gondolja, (és gondolatát meg is mondja) hogy „Hitler a magyaroktól tanulta a nemzeti szocialismust.” Még ha úgy lenne, akkor is ránk lenne szégyen: hogy amit a magyar agy ki gondol, nem tudja megvalósítani. Hitler mindamellett megtanulhatta, hogy hogyan *nem* kell egy mozgalmat megalapozni és megszervezni. *Nem a mozgalom léte a dicsőség, hanem a mozgalom eredménye* — és ez az, ami nálunk elmaradt. — Többen azt mondják nem lehetett eredmény, mert a magyarság széthúzó, meg tudja Isten hogy mi. A lényeg minden mondókában az, hogy a magyarság nem alkalmas egy ilyen mozgalombani kitartásra. Bár a germánok általában kitartóbbak, mégis sikerülnie kellett volna, ha más lett volna a propaganda és a szervezés. Nem beszélek azokról az ébredőkről, akiknek eszük ágába se jutott a szocializmus. És — vagy sokan voltak ezek, vagy nagy befolyásuk volt, de min-

denesetre olyan színezete volt, a dolognak így, távolról szemlélve, mintha a cél nem is lett volna más, mint a zsidókat agyonverni és helyüket elfoglalni. Sajnos ez a felfogás igen mély gyökeret ver nagyon sok állástalan magyar diplomásban még ma is. Ezek tudják azt, hogy a zsidó mindenütt ott van, ahova ők szeretnének menni és végtelen boldogok, ha sikerül egy zsidót kipiszkálni és a helyét elfoglalni. Hogy a többi állástalannal és a nyomorgó paraszttal mi lesz? Azzal aztán ők törődnek a legkevesebbet. Fő, hogy a saját hasukat megtölthessék. Ez az embertípus rosszabb a zsidónál, épen úgy, mint minden elzsidósodott fehér ember szokott lenni. — Ezekről ennyi is elég. Van azután egy másik típus, amelyben ösztönösen él a zsidó faj elleni gyűlölet. Ezeknek csak világnézetet kell adni és a zsidó faj elleni gyűlölet nem robban ki Pogromokban hanem levezetődik a magyar nép szeretetében, az ideális világnézetben. — Az antiszemita még nem mindig idealista, „nemzeti szocialista.” Az *antiszemitizmus* nyers ösztön. Mélyen az öntudatalatti fajvédelem. A faj tisztántartására irányul. Ha az állatvilágban kutatunk utána, már ott is megtaláljuk a faj elkorszosodását gátló ösztönt. Ez is egyik bizonyítéka annak, hogy az Isten ellen vét, aki a négert és fehér embert összeszeretné zagyválni, mert azok „egyformán emberek.” Hogy mi a természetes, azt a Természetben látjuk és, amit ott látunk, az a Teremtő munkája, így, látjuk azt, hogy az egymáshoz fajilag közel állók utódai tökéletesebbek lesznek rendszerint (vérfrissítés). A távolállók utódai tökéletlenebbek lesznek a szülőknél s ugyanakkor a keresztetésből származók kevés utódot hagyhatnak hátra. Ha a szülők még távolabb állanak egymástól fajilag, bár lesz utód, de ennek már nem lehet leszármazottja, (számár és ló keveréke az öszvér, már nem tenyésztethető tovább.) Ha egész távol állnak, utód nem is jöhet létre. Az egy családból valók legtöbbször silányabb utódot nevelnek, (degenerálódás, visszafejlődés.) Ugyanezeket a törvényszerűségeket figyelhetjük meg az embereknél is. A fehér és színes ember utóda kevésbé szapora és legtöbbször mindkét szülő rosszabb, destruktív ösztöneit öröklí, (mesztic.) Az évszázadokon át egymásközött házasodóknál is bizonyos degeneráltságot észlelhetünk. Ha mindezek figyelembevételé után egy-egy tipikusan zsidót veszünk szemügyre, egyikben felfedezünk néger (fekete) vonatkozást, másokban kínait (sárga,) harmadikban fehérét. Ezek mint visszaütések az ősökre. Már ebből is láthatjuk, hogy a zsidóság (több ezer évvel ezelőtt) a fekete, sárga és fehér fajok keverékéből keletkezett újabb faj.

Mint hogy ezek a nagy fajcsoportok úgy külső formában, mint ösztöneikben, tehát lelkületükben egymástól meglehetősen távol állanak, a keletkezett zsidófaj magával hozza az eképen keresztetettek átkát Nem maradhat büntetlen a Teremtőnek a Természetben megírt törvényeinek áthágása, a „belefuserálás” a teremtés munkájába.

A keresztkezés eredménye után a folytonos kiválasztódás az első korcsok ösztöneit mindinkább véglegesítette és megszilárdította a fajban. Ezt a kiválasztódást elősegítette, mint már említettük, a más fajúak veleszületett ellenszenv. Egyrészt az a körülmény, hogy az a zsidó, melynek lelkülete nem volt azonos a többiével, mindig kikapcsolódott a zsidófaj továbbbszaporításából, másrészt, mert hosszú évezredekken keresztül más fajúakkal újólág nem keveredett, a fajilag legtisztább vért eredményezte. Mindkét körülményt csak még jobban érvényre segítette a Mózes által hitvallássá tett zsidó fajvédelmi törvény. Megállapíthatjuk tehát, hogy a zsidó „zárt” faj. További keresztkezés nélkül önmagából szaporodott tovább. Mint hogy a kifejlődött faji ösztönöket így egy a beolvadásban más faji ösztön nem zavarta, erősekké lettek az eredetiek. Erősen „átütnek” az utódokban. (Mondhatnánk így is: tömegesen lépnek fel a keresztkezésben hozzájuk kerülő új ösztönnel szemben.) Ezzel ellentétben az árja turáni folyton keveredett egymással, ami a fehér faj tökéletesebbé tételét eredményezte, de felszívta a kiközösített zsidót is, ami már, mint fajilag távolabb álló beolvadás, hátrányosan hatott. A faji ösztönök tehát nem erősödhettek meg annyira, mint a zárt zsidó fajban. Így könnyen megérthetjük, hogy egy zsidó és turáni-árja házasságából származó 5 gyerek közül általában csak egy lesz turáni-árja, 3 tipikus zsidó testileg-lelkileg és egy félzsidó. Ilyen faji átütőerő láttára elmélkedhet az örökösen beolvasztásra gondoló magyar atyafi. Ha jól tudom, Méhely egyetemi tanár állapította meg egy cikkében, hogy Miskolcon már minden törvénytelen gyerek 90 százaléka zsidóvéru.

Egy fajban annál nagyobb a veleszületett ellenszenv egy másik fajjal szemben, minél inkább van veszélyeztetve az egyik faj faji jellege, a másik faj faji jellege által. Ezt a Természetben láthatjuk. Így van ez az embernél is. Soha se lehet olyan gyűlöletet felébreszteni a fehérek egyes fajtái között, mint a fehérek és keresztetettek között. Annál az egyszerű oknál fogva, mert az ellenszenv ösztönös, vérben írott törvény, minden emberi mesterkedés ellenére. Csakhogy nem azért került a világ-

hatalom a zsidóság kezébe, hogy ezt a hatalmát fel ne használja arra, hogy ezt a vérben írott törvényt el ne homályosítsa, a természetes ösztönt, érzést vissza ne szorítsa, illetve föl ne engedje jönni a tudat fölé. Az is természetes azután, hogy ezek a lefojtott ösztönök, mintegy kitornek egy-egy pogrom alakjában. Ezzel azonban, mint már erről szó volt, nincs segítve, sőt rontva van az alkotó népek helyzetén. Ennek az ösztönös antiszemita erőnek ésszerű felhasználásával *lehet*, — tehát **kell** a dolgozó emberiséget megmenteni. Es éppen ez az, amit az „Ébredők”-néi nem láthattunk. Náluk felkorbácsolták az antiszemita ösztönt („Üsd a zsidót”), de ezt ésszerű, *fegyelmezett* mederbe nem terelték. A vége zsidóverés lett és pont. Ettől függetlenül, vájjon, ha az összes izraelita vallású zsidót kiirtották volna, nem maradt volna itt elég keresztény zsidó? Olyanok, akik maguk se tudják, hogy zsidóvér folyik ereikben? Olyan nemzsidók, akikben a zsidós ösztönöket éppen elég magasságba húzták föl, hogy a turáni-árja ne érvényesülhessen? Az izraelita zsidók agyonverésével nincs az ügy elintézve, mert a harc nem az izraeliták ellen folyik. **Mi nem akarhatjuk az izraelitát elűzni és a zsidót megtartani, mert ez nem az alkotó faj megmentése, védelme, hanem egy nagy ok (a materialista világnézet) egy parányán való bosszúállás, anélkül, hogy a legkisebb előnyét szolgálná az alkotásnak, a munkának.** Így is mondhatjuk: anélkül, hogy a teremtésben segítségére lennénk Istenünknek. Vagy: anélkül, hogy ezáltal hasonlóvá lennénk „mennyei Atyánkéhoz. Maga a bosszúállás éppen a zsidók istene: a „Jehova.” Azt akarjuk szolgálni? Ez a cél? Ezzel szemben:

Akarnunk kell, hogy az egész materialista világnézet elsüljedjen és az idealismus legyen úrrá mindenütt, amit csak azok a férfiak vihetnek keresztül megalkuvás nélkül, akik vérükben örökölt alkotó ösztöneiknek megnyilvánulásában: **az alkotó** lélekben állanak közel az Ideálhoz, a nagy, ismeretlen teremtő Erőhöz.

Világnézetek harca.

1933. május végén két egyformán szegény, egyformán iskolázatlan emberrel, egy munkából, egyforma ellátás után ballagtunk hazafelé egy tanyai kert mellett. A kertben levő egyik fán nagyon szép alma volt. A két ember szinte egyszerre szólal meg. Az egyik (H. Ádám) azt mondja: „De gyönyörű alma van azon a fán.” A másik (K. Mihály): „De jól tudnék lakni azon a fán.” Ismétlem: egyik sem volt éhes. Mindkettő egy-

szerre nézett a fára, mégis az alma az egyikben más gondolatot ébresztett föl, mint a másikban. Mást látott Ádám és mást Mihály. Ádám lelkülete *mindig* a szépet, a fejlettséget, a **tökéletest** keresi *ösztönösen* és így azt is látja meg, míg Mihály még akkor is, ha a gyomra telve van, csak a gyomortöltelék, az élvezetet, a hasznot, a profitot keresi ösztönösen, tehát ő nem a szépet látja meg, hanem a gyomortöltelék. Ha történetesen hitvány alma lett volna a fán, Ádám a hitványságot, a csúnyát látja, Mihály az élvezhetetlent. Mindezt anélkül, hogy tudomása lenne róla. Az talán véletlen volt, hogy akkor két ilyen merőben ellentétes lelkületű emberrel kerültem össze, de az nem véletlen, hogy két ember ilyen homlokegyenest másként látja a körülötte levő világot és természetesen azon belől önmagát is. Bárki megfigyelheti e két embertípust minden osztályban, minden régi pártban, a grófok között éppen úgy, mint a napszámosok között. Legfeljebb egyik-másik csoportban egyik típusból több van, mint a másikban. Az Ádámhoz hasonlóak az idealisták, a Mihályhoz hasonlóak a materialisták. Az Ádámok a tökéletest keresik, a tökéletes felé törekszenek, tehát *alkotnak* öntudatlanul is. Öntudatlanul, ösztönösen keresik az örök Ideált, a Tökéletest, a mintaképet, az ismeretlen alkotó Istent. A Mihályok a legszebbet is lerombolják, ha abból hasznuk van. Gondoljunk az almára, letépi, szétrágja, hogy gyomrát megtölthesse, testi ingere kielégülést nyerjen, amely test annál kevésbé elégíthető ki, mert hiszen lényegileg nem a teste, hanem a lelke **olyan örökromboló luciferi lélek.**

A világnézet tehát a lelkiségben gyökeredzik. Ideális lelkű embernek ideális a világnézete, materialista lelkű embernek materialista, magyarul anyagias a világnézete, mert: bár testi szemükkel egyformán (a példánál maradva) almát látnak, de lelkiszemükkel egyik a szépet, másik az élvezhetőt látja. A materialista az élvezhetőt élvezni akarja és hogy ezt elérhesse, rombolnia kell. Ezért romboló a materialista lélek. Míg az idealista, hogy szépet, tökéletest láthasson, összeigyekszik rakni a részeket harmonikus egészbe és éppen ezért épít, alkot ösztönszerűleg is. **Alkotó lelkű.**

Ha ezen a nyomon vizsgáljuk tovább a két ellentétet, azt találjuk, hogy az alkotó főösztönhöz alkalmazkodnak, simulnak a többiek is. A rombolónál szintén így van.

Azt szokták mondani: Más természetű ember más „szempontból” nézi a dolgokat. Ebből következik, hogy bár mindkét típusú ember a gyönyört keresi, az idealista a lelki gyö-

nyört keresi, azt a megnyugtató *érzést*, amit benne a szép látása kelt; míg a materialista a testi gyönyört, az érzékek kielégítését. Az idealista gyönyörúsége nem az anyagban van, hanem az anyagrendezésben, a kész munka harmóniájában, az anyag mind tökéletesebb formába öntésében, míg a materialista gyönyöre az anyag elfogyasztásában, annak érzéki élvezetében van. A materialista célja tehát maga az anyag, mert ebben benne van az az élvezet, melyet keres. Ezért bontja széjjel az egészet, hogy a részhez, az anyaghoz jusson. Mindent elkövet az anyagért, *mert ez az az erő, mely őt vonza*. Míg az idealistára *nem* az anyag hat vonzóerőként, hanem az anyag minél tökéletesebb elrendezése. Tehát: az idealista szerint: az **anyag** csak eszköze a rendező, az alkotó Erőnek az alkotásra, míg a materialista szerint: a mozgató erő maga az anyag.

így az igazság sem lesz egyforma. Más a materialista igazsága, más az idealistáé. A materialista az anyag szempontjából bírál, (szolgáltat igazságot), míg az idealista az Ideál: a Tökéletes: az alkotó Isten szempontjából. Az idealista szerint az az igazság, ami közelebb visz a Tökéleteshez. A materialista szerint, mely közelebb juttat az anyag bírásához.

A világ történelme folyamán még ennyi emberben nem vált tudatossá, hogy egy világszemlélet, világnézet uralmaért küzd, mint ma. A harc örök, széles körben tudatossá azonban csak most lett. Mindig volt a földnek egy bizonyos pontján idealizmus uralmon többé-kevésbé, de ma, a civilizáció elterjedése révén az egész földgömbön egyformán a materializmus lett úrrá, míg az idealizmus gúny tárgya. Hányszor kellett hallanunk: „Az idealisták bolondok.” „Csak az együgyű becsületes.” „Ott a Hazám, ahol a megélhetésem.” „Akinek esze van, az nem áldozza az életét senkiért.” Utóbbi mondást egy zsidó „manipuláns” szakaszvezető olyképp változtatta a fronton: „Jobb élni a Hazáért, mint meghalni, aki akar, csak haljon meg.” (O persze nem is halt meg a fronton, egyelőre még fényes üzlete van.) Ezen mondások mindegyike jellemzi a materialista világnézetet és hogy ennek a világnézetnek kifejezést adhat egy-egy ember, az azt jelenti, hogy materialista világnézetű emberek kezében van a hatalom.

A marxizmus tárgyalásánál láttuk, hogy a marxisták még államformájukat is úgy képzelik el, mint egy, az *anyagi javak* elosztását végző vállalat. A régi nacionalistáknak a „Haza” a földet jelenti, az utakkal, házakkal, gyárakkal stb. Tehát az anyagot, nem az életközösséget. Rámutattunk a pozitív, gyakor-

lati hazafiságra és a negatív, frázis-hazafiságra. Majd a negatív kereszténységre, melynél az egyház, *a külső keret a fontos, nem a vallás*. Később a liberalizmus lényegére, ahol a nagy zűrzavarban is az anyagiak szabad harácsolása érvényesül. A pártoknál, a régi érdekképviseleteknél mindenütt az anyagi érdekekért, az anyagi vonatkozásokért, a külsőségekért folyik a torzsalkodás és civódás. Megállapítottuk, hogy különböző pártokban, csoportokban, *különféle jellemű* emberek kerültek össze, gazdasági érdekük védelmére(?). Kitűnt azonban az is, hogy a nagy össze-visszaságban van egy réteg, amely bárhol legyen is szét-szórva, mindig találkozik céljaiban és ez a zsidóság. Látjuk azt, hogy a nemzetközi tőkések összefogása azért erős, mert a lelkületük egyforma és minden más csoportban *az összefogás jó részt éppen azért marad eredménytelen*, mert ott az emberek *jelleme, tehát világnézete más*, hiába egy az anyagi érdekük.

A világ gazdasági hatalma kb. 300 ember kezében van. Ezek között akad egy-két nemzsidó is, de ezeknek a nemzsidóknak is zsidós a lelkületük, ami az ösztönök összességének megnyilvánulása. Hogy ez a lelkiség mennyire nem betanult, hanem ösztönszerű, azt láthatjuk a tanulatlan gyerekeken. Egy 8—10 éves zsidógyerek, akit a tanulás még nem befolyásolt, kész spekuláns, míg a fehér fajú ember gyerekénél ezt ritkán észlelhetjük. Tehát nyilvánvaló, hogy a zsidóságot *jellemzi* a seftelés és ha egy fehér ember spekuláns, az *zsidós* lelkületű. Többször halljuk, hogy ez vagy az „rosszabb a zsidónál.” Igaza lehet annak, aki ezt mondja, mert ha a seftelő szellem gorbosasággal párosul, tényleg rosszabb a zsidónál, mert a zsidó általában „békeszerető” magyarul gyáva és így gorbosba nem is lehet, pótolja azonban ezt a fogyatékoságát alkalmazkodó, behízelt modora. A zsidó ritkán haragszik meg komolyan s ha igen, akkor is igyekszik azt takargatni. Igyekszik mindenkivel „jóban lenni,” (ösztönösen az üzlet reményében és gyávaságból.) A lényeg mindenesetre az, hogy az a szellem, ami a zsidófajt jellemzi, zsidószellem; még akkor is, ha egyes zsidóban hiányzik is az. Egy fajt, egy népet, sohasem a kivételek után kell megítélni, hanem a faj, vagy nép *zöme* után.

A zsidófajt tekinthetjük a materialista szellem hordozójának, a fehér fajt az idealizmus hordozójának. Amilyen mértékben nőtt a zsidóság befolyása a világon, olyan mértékben került felül a materialista szellem.

A materialista embert az anyagi javak boldogítják, az idealistát a lelki, szellemi javak. A materialista mindenütt a hasz-

not, a nyereséget keresi, az idealistát az alkotnivágyás hajtja. A bevégzett munka után a materialista a **munkabérnek** örül, a munka eredménye nem érdekli. Az idealista *a munka eredményében gyönyörködik*, a munkában ösztönös kielégülést talál. Ha a munka eredménye *nem felet meg* lelkületének, vitatkozik azon, hogy hogy lett volna szebb, vagy jobb. A munkabér csak azután érdekli.

Ha példát hoznak fel a Természetből, a materialista az anyagot, az idealista a fejlődő életet hozza fel. A materialista az állatok *létért* való küzdelmére hivatkozik, az idealista a *tökéletesebbé válás* küzdelmére. A materialista az egyenlőséget hirdeti, „mint ahogy a hegyet is lemossa a víz a völgybe, hogy egyenlőség legyen.” Az idealista az örökös szelekciót hirdeti és a legjobbat, legtökéletesebbet teszi az első helyre. Ugyanazt, amit a materialista lerombol, hogy egyenlőség lehessen. A materialista minden egyén életének végén a megsemmisülést, a holt anyaggá válást látja. Az idealista az Élet folytonosságát látja a fajban. A materialista azt mondja: „Halála után az arisztokratát éppenúgy megeszi a féreg, mint a proletárt, a tudós éppenúgy az enyészeté lesz halála után, mint az ostoba.” Az idealista nem a halált nézi, hanem az életet, az életbeni alkotást, így az idealistának „halhatatlanjai” lesznek a nagy alkotók. Tehát a materialista a testet nézi, az idealista a lelket. A materialistának a civilizáció, (vízszintes) a fontosabb, az idealistának a kultúra, (a kiemelkedő függőleges.) A materialista azt tartja: az Ember rendelkezik a nagy Természettel; az idealista szerint az Emberrel is rendelkezik az örök Alkotó. Az idealista a tisztességről alkotott fogalmát embertársaihoz és a Tökéleteshez viszonyítja, a materialista önmagához. A materialistát az anyagi dirigálja, az idealista az anyagot eszköznek tekint, melyen keresztül, melynek segítségével, alkotó géniuszát kifejezésre juttathatja. Ha az idealista áldozatot hoz másért, az örök Esmére gondol. Ha a materialista hoz áldozatot másért, akkor is a maga hasznára gondol. Mindkét világnézetnek lehetnek fanatikus elszántjai, de az idealista elszántságot *mindig a becsület kíséri*, mert lelkiismerete révén felelősséget érez az örök Élettel szemben. Az idealista ideáért, eszméért, gondolatért áldozza életét, a fanatikus materialista, ha áldozza életét, az anyagi előnyökért, *a bosszúért* áldozza azt.

Mindezekből az következik, hogy a szavaknak is más értelmet tulajdonít a materialista, mint az idealista. Láttuk ezt már a „Haza” meghatározásánál is. A materialista az egyén kö-

rülötti *anyagthalmazt tartja Hazának*, az idealista: magának az embernek az életközösségét a hozzá hasonló alkotó emberrel. Itt is látjuk, mint mindenütt, hogy a materialista önmagába tér vissza, saját magát és érdekét helyezi minden fölé. Megnyilvánul ez írásaiban, mondásaiban, anélkül, hogy külön szavakba öntené gondolatait. Sokszor egész öntudatlanul, észrevétlenül. Egy és ugyanazon szóba az egyik a maga önös szellemét önti bele és juttatja kifejezésre, míg a másik ugyanazon szó mögött mást keres. Ez okozza a legtöbb és legsúlyosabb nézeltéréseket a liberális pártokon, egyesületeken belől anélkül, hogy erre gondolnának. Kiforrott, tudatos világnézetet csak a szélső bal és szélső jobb oldalon találunk. Ahol alkudozás van, ott már nincs tudatos világnézet. Talán legjobban feltűnik a

Humanismus szóban a kétféle világnézet. Mindkettő emberszeretetet ért alatta, de míg a materialista világnézetű az egyes ember, az egyén szeretetét érti alatta, addig az idealista a sok ember, az alkotó emberiség szeretetét fejezi ki vele.

A materialista a notorikus (beteges hajlamú) zsebtolvajt is felmentendőnek tartja, vagy legalább enyhe „büntetést” kér számára, mert szerinte: „az is ember, akit szeretni kell.” A materialista „humanisták” a halálbüntetés, (kiirtás, magtalanítás) ellen harcolnak, az emberszeretetre hivatkozva. Minden erejüket megfeszítik, hogy minél több bűnös természetű embert szabadítsanak rá az emberiség nyakára. Tehát itt is működik a romboló, luciferi szellem. (Kárt okozni, megrövidíteni az alkotást, bizonytalanná tenni az alkotás eredményét.) Ezzel szemben az idealista nem az egyest nézi, nem az egyest védi és különösen **nem** a salakot, hanem a sok embert, a dolgozók összességét védi a salaktól, az egyes gonosz lucifertől. Es a legkegyetlenebb igazságot érvényesíti a humanismus *tényében*. Minél magasabbrangú csirkefogó, annál inkább. Az csak természetes, hogy ezek után minél nagyobb gazember valaki, annál inkább bélyegzi barbárismusnak, ha a nagystílusú szélhámosok kerülnek a legmagasabb fára, intő például a kisebb stílusúak számára. Ki kell irtani minden rákfenéjét a dolgozó társadalomnak kímélet és irgalom nélkül, hogy az írmagja is kivesszen. Ez az út az alkotást, a munkát szolgálja. Ha a teremtő Isten szent, akkor szent a teremtő és termelő munka is, bármilyen legyen az, mert ez vezet az Istenhez. Nem lehet a sok ember munkáját, vagy magát a dolgozó emberiséget, bűnös hajlamú, romboló, luciferi ösztönű egyesnek kiszolgáltatni. Nem lehet az ilyen ösztönű

emberek elszaporodásához hozzájárulni, Aki ehhez hozzájárul nem humanista, hanem bűnpártoló gazember.

Nem véletlenség, hogy a szavak elferdített értelmezést kaptak a mai materialista világban. Fenti példa egy a sok közül. A materialista világnézetéből kifolyólag nézi mindig a kicsinyeséget, a részletet.

Részekre bont, rombol, mert abból haszna van pillanatnyilag. Az idealista a részeket vizsgálja ugyan, de csak azért, mert így találja meg a részek közötti kapcsolatos harmóniát, hogy az, amit a részekből összerak, maga is harmonikus maradjon. Így nem történhetik meg az idealista elveken belül, hogy ellentmondás legyen, vagy ha igen, ez mindig jelentéktelen. Ezzel szemben a liberalista elvek, a liberalista világ, az egész materializmus éles és kiabáló ellentétekkel van tömve. A liberalismus, a történelmi materializmus lerombolta a feudalizmust, a klerikalizmust, (a földesúri és papi uralmat) részekre **bontotta** az akkori társadalmi berendezkedést, de nem is kereste a harmóniát az új társadalmi berendezkedésben, **sőt a** részeket egymás ellen uszította és *uszítja az osztályharcban*, hogy harmónia létre se jöhessen. Mi ez, ha nem rombolás? Milyen szellem ez, ha nem az örök Belzebub szelleme? S kit találunk itt a háttérben? A nemzetközi zsidót.

Itt fölteszem a kérdést a „keresztény világnézet” (?) harcosainak, akik a materialisták humanizmusával, a liberalista „szabadság”-gal stb. azonosítják magukat: Hol van az ő világnézetük? Az idealizmus.

A materialista nem jut el a részek harmonikus összerakásához. Ez jellemzi alacsonyabbrendűségét. Ezért nem tud kultúrát teremteni, csak utánozni, terjeszteni a kultúrát, amit a civilizáció szóban fejezünk ki. A materialista nem tud és nem akar különbséget sem tenni a civilizáció és a kultúra között, mert ha ezt meg tudná tenni, maga is beismerné alacsonyrendűségét. Az anyagnak új formát adni nem tud. A meglévő anyaghoz kötött. Annyira az anyaghoz kötött, hogy azt hiszi: „akinek állást ad az Isten, eszet is ad hozzá.” Azt tartja, hogy a vagyoni állapot határozza meg a nézetvilágot is, azaz a vagyontalan lelkiileg is proletár, a gazdag lelkiileg is „burzsuj.” A materialista szerint: egyformán önzők. Erre építi a materializmus az osztályharcot, amely éppen az idealisták lelki *erején* bukik el elvben — és a kemény, becsületes öklön — a gyakorlatban.

A materialista nem tud az anyag fölé jutni és belehatolni. Nem keresi a lényeket, csak a felületet. Neki ez is „munkát” ad. A materialista a részekre bontás után a részeket csak egymás *mellé* tudja rakni, azt is mindig az összhanggal ellentétben. Egyenlősít, laposít, míg az idealista a részeket harmonikusan rakja egymás fölé: *épít*.

Materialista szerint: az anyag: a lélek formálója. Az idealista megfordítva vallja: a lélek alakítja az anyagot.

Lehet-e tehát alku a két világnézet között? Lehet-e „aranyaközépút”? Az idealistának szüksége van az anyagra, hogy legyen amibe lelkét öntse. De az idealista kezében az anyag csak eszköz, *amin* keresztül vagy *amiben* lelkiségét kifejezésre juttathatja. *Az anyagot aszerint formálja, amilyen a lelkiülete* — és ez a formálás a munka. Így az idealistát „a munka nemesíti”, de a materialistát leigázza. Terhet, robotot jelent neki a munka. Megfigyelhetjük különösen falun, mikor már *idős emberek folyton szöszmötölnek valamit, ha nem is „muszáj” már nekik dolgozni a kenyérért* *Lelki kín, gyötrelmem nekik a tétlenség. Nem a „megszokás hatalma” ez, hanem a vérében megírt törvények ösztönszerű végrehajtása. Így bizonyára kitűnne a statisztikából, (ha ily irányú lenne), hogy pár évvel nyugdíjazás előtt kisebb a halandóság, mint pár évvel utána. Majd mikor a „tétlenség átka” kiszedte áldozatait, a halálzási arányszám ismét kisebb lesz valamivel. Ezeket a materialista nem képes felfogni.*

A materialista jogszolgáltatást keres. Mihez van joga, mit szabad tennie? Mintegy kiszakítja magát a többi közül, A részt az egészből kivieszi és szembeállítja a részt az egészszel. Az idealista igazságot keres. A harmóniát, a beilleszkedést az egészbe és így a részt az egészhez viszonyítja, tehát az egynek kötelessége lesz azzal a sokkal szemben, melynek az egy csupán része. Talán legjellemzőbb a negativista materialistára a jog és a pozitivista idealistára a kötelesség. A negativista materialista az igazságot az egyenlőségben látja, mert a matériában, magyarul anyagban is állandó szétesés, „egyenlősülés,” nivellálódás, enyészet van, míg a pozitivista idealista lelki szeme mindig az Eletet látja, ahol folytonos építés, fejlődés, (a fa nő) szelekció, magyarul kiválasztódás érvényesül. Látja, hogy csak abban az anyagban (testben) marad meg az élet, amely anyagot, testet a benne levő élet, minél tökéletesebb harmóniába, összhangba tudott hozni; minél tökéletesebb az anyagból épített test. A jobb és tökéletesebb fönmarad, a tökéletlenebb elpusztul. Így, ha

egy emberfajtán belől a tökéletesebbet megrövidítik a hitvány-nyal szemben, hovatovább a hitvány kerülhet túlsúlyba, ami az egész faj pusztulását vonja maga után. Különben aki a tökéletesebbet, a kiválót visszaszorítja, a Tökéletest, az alkotó Istent akarja visszaszorítani. Az idealista jogról való felfogása abban domborodik ki, hogy a *kötelességteljesítés arányához* szabja **azt**. A mai törvényeket a felszínre került materialisták csinálták. Így természetesen materialista szellemmel töltötték azokat meg. Ezért van az, hogy az idealista ha nem is tudja, de érzi azt, hogy a törvény idegen neki, „igazságtalan.” Azt tartja igazságnak, ami az ő idealista lelkületének megfelel. Nem egyszer zavarbahozza az idealista bírót magát is, mikor érzi azt, hogy az előtte állónak igaza van, mégis a § szerint el kell ítélnie. Vagy: érzi, hogy az előtte álló gazember, de föl kell mentenie („bizonyíték híján.”) A materialista így is mindig azt keresi, ami a törvényből hiányzik, a lyukakat, ahol kibújhat, (ami nincs tiltva.) Míg az idealista a kacsaringós utat nem ismerve, beleütközik a §-ba, anélkül, hogy szándékában lenne. *Mindez* azért, mert az idealistát a bensejében levő, „vérben írott törvény” dirigálja. Azt követi, amit helyesnek tart és nem azt, amit „szabad.” — Csak úgy lehet építeni, alkotni, ha minden egyes rész a neki megfelelő helyre kerül. Nem építés az, ha a tetőcserép az alapba kerül és az alapanyag a tetőre, de az sem építés, ha egy rosszul épített épületet szétszedünk és a tetőanyagot a falanyag *mellé* rakjuk. Vagy: vegyünk szemügyre egy élő fát. A gyökérnek is, levélnek is meg van a maga a rendeltetése. Egy a céljuk: *az élet fenntartása* a fában. Minél inkább teljesíti a levél és a gyökérzet a kötelességét a fában levő étellel szemben, annál tökéletesebb, annál tartósabb a fa élete, amely életből így annál több jut az egész egy részének is. (Úgy a gyökérnek, mint a levélnek.) A fa levele nem tudja a talajból az élethez szükséges anyagokat felszívni, más képességet *adott neki az örök Teremtő*. Éppen így az emberekbe is más és más mértékű és irányú képességet adott. Semmi esetre se másért, minthogy *mindegyik rész a képességeinek megfelelő helyre* kerülve, az **egész Életet** tökéletesebbé tegyék. Hol látjuk ezt ma? Amikor minden tanult ember azt állítja, hogy az ő fia csakis tanult embernek alkalmas. A miniszter úr fölfedezi pl. az unokaöccs „államtitkári tehetség”-ét. Vagy a gazdag gyáros gazdagságának egy kis részével ad nagyobb nyomatékot, „pótlását” a szellemi fogyatékosnak, mikor atyafiát álláshoz juttatja. Vagy: mikor a nővér szüzi testét dobja oda prédául az érzéki, pocakos

kartelzsidónak, hogy fivérének joga legyen dolgozni (!) a kartelzsidó gyárában, hogy *szaporíthassa annak vagyonát* és az élvezhesse az életet, amit a nyomorúságba taszított, alkotó ember tesz neki gondtalanná, széppé és élvezetessé. Hát nem gyalázat ez? Nem embertelenség? Nem az alkotó Isten megcsúfolása. A nő, akinek szent hivatása a fajt fönntartani, utódot szülni, azt fölnevelni, prédává, élvezeti cikké alacsonyul a materialista világnézet uralma alatt. Az idealista nem tűrheti ezt. Nem a kívülről jött parancs készlet cselekvésre ez ellen, hanem ösztöneiből fakadó lelki kényszer.

Ahogy az élő fánál arányban állanak az egyes részek az általuk végzett életfenntartásban, ugyanúgy arányban kell állania az élő és dolgozó emberiség egyes részeinek. Így **nem lehet több hivatalnok**, mint amennyi szükséges, még akkor sem, ha a hivatalnok úr fia tehetségének megfelelően a gyalupad mellé, vagy az eke szarvához kerülne. A munka nem alacsonyítja le az Embert, csak a pökhendi fráterek szemében. Ugyanígy arányban kell lennie a „fizetés”-nek is a nemzetközösség érdekében végzett munkával. Tehát nem lehet, hogy egyesek 1000 pengőket vágjanak zsebre havonta, mikor ugyanannyi időre mások munkájukért filléreket kapnak, vagy még csak munkát se kapjanak. Egy jól organizált életközösségben mindenkinek **kell** munkához jutni, aki munkára alkalmas és *olyan* munkához, amilyenre a letehetségesebb. Ha netalán aránytalanul sok lenne (?) az egy munkanemre jelentkező tehetségesek száma, úgy azok közül csak a letehetségesebbek maradhatnak ott, a többinek másutt kell elhelyezkednie, amihez szintén van tehetsége. Ez a harmonikus együttműködés. Ez nem jelent hadüzenetet az iskolának. Ellenkezőleg! Minden foglalkozási ágak vannak kiválóságai. Ezeknek a kiválóknak az ugyanolyan foglalkozásukat nevelni kell. A kultúra teremtőinek civilizálni — terjeszteni kell kultúrájukat és ennek egyik eszköze a szakiskola. Itt csak gyakorlati emberek taníthatnak gyakorlatra.

Az eddigiekben főként arra igyekeztem rávilágítani, ami a világnézetben az Ember egymáshoz és az anyaghoz való viszonyát jellemzi. A világnézet azonban az

Istenszemléletben is megnyilvánul.

Roppant nagy tévedés azt hinni, mintha a régi pogányok materialisták lettek volna és így a mai materialismust, mint pogányságot ostorozzák. A materialista Istenszemlélete, (ha ugyan erről beszélni lehet), minden időben materialista volt és lesz, tekintet nélkül arra, hogy muzulmán, vagy keresztény szertar-

táson vesz részt. Az bizonyos, hogy aki nem bigott, azaz a saját fejével gondolkodik és saját érzelmei szerint él, az az Istent is úgy képzeli el, mint ahogy az sajátos egyéniségének megfelelő. A bigott-ban *sohasem alakul ki istenkép*, az csak egy másik ember *kialakított* Istenszemléletét veszi át. Annak — bármennyire is igyekezzen az ellenkezőjét elhithetni, — nincs meggyőződéses hite. Az, amit a bigott mond és cselekszik, majmolása egy másik embernek. Sajnos ma azt tartják vallásosnak, aki bigott, vagy aki mindennap elmegy 10-szer is a templomba és ott mindenre gondol, csak a teremtő Istenre nem. A „keresztények” túlnyomó része nem hiszi, amit a templomban hall. Ezt a pap-ságnak is tudnia kell, mégis úgy tetszik, hogy erről tudomást venni nem akar. Mert hiszen kevés kivétellel nap-nap mellett ugyanazokat a szólamokat hangoztatja, amit már a középkorban is hangoztattak, holott az idő azóta nagyot haladt. Az egyház megkövesedett szólamaihoz úgy ragaszkodik, mint a diplomás az íróasztal sarkához, a materialista az anyaghoz. Folyton csak az okozatot csépelik, a hitelenséget, de ennek okát keresni meg se kísérlik. Van oka és mélyreható oka van. Hiszen nincs okozat ok nélkül. Elsősorban ennek kikutatása az egyház feladata, másodsorban pedig az okok megszüntetése, hogy az okozat megsemmisüljön, de ehelyett igen gyakran politikai térre tévednek emberei.

Világosan láttuk, hogy a „centrum” összefogott Németországban még a legtipikusabban materialista kommunistákkal is, az alkotó munka diadala ellen. Azt mondja egy magyar példabeszéd: „Embert barátjáról ismered meg.” Materialistának kellett lenni a papi centrupártnak, mert ha nem így lett volna, nem fogott volna össze az Istengadókkal a politikai hatalomért.

Magyarországon a nagy papi birtokokat zsidó nagybérlőknek adták és adják ki. Emiatt igen sok keresztény magyar vándorolt ki. A kisbérletek igen sok jó magyar kezéből kivették volna a vándorbotot, de ezek helyett egynéhány galicianert ültettek bele a birtokba, a „keresztény világnézet,” a krisztusi szeretet nagyobb dicsőségére. Mi ez, ha nem negatív kereszténység, amit maguk a keresztény egyházi vezetők cselekednek. Hogy a materialista alapról még inkább megbizonyosodjunk, elég arra a megokolásra gondolnunk, amit maguk az egyházi vezetők hangoztatnak: „Biztosabb fizető a zsidó, mint a kisbérlő magyar.” Hogy a zsidó mit csinál a földdel? Hogy „gazdálkodik,” vagy garázdálkodik a földön? Az mellékes. Fő, hogy

fizet. Ez a „keresztény világnézet” még akkor sem lenne mentesség, ha a zsidó a bérletben nem az üzletet nézné. Az állam bekapcsolódhatott volna, és bekapcsolódhatna még ma is, mint főbérlő, ha már „nem lenne lelke” az egyháznak behajtatni a bért, vagy ha „nem lenne lelke” a kisbérlő magyarnak fizetni. Az állam garantálhatná az egyháznak a bér összegét, mert nincs „szeretetre kötelezve,” mint az egyház. Az egyház, hogy ne kelljen „szeretnie,” kiengedte Amerikába a magyar vért. Azt a magyar vért, melytől a birtokot kapta. Ha föl is merült a terv az állam közbeállásáról, az „autonómia (önkormányzat) veszélyben,” kiáltás végigzúgott az országon. Mi ez, ha nem az egyház önértékének a nemzet érdeke elé helyezése? Első az egyház anyagi érdeke, második az egyház „függetlensége.” (Állam az állam fölött.) Az alkotó munka ösztönével született emberek kikényszerítése Hazájukból, faji életközösségükből. Ez materialista Istentelenség és nem az alkotó Isten vallása.*) Maga a papi pálya is kenyérkereseti lehetőség lett és nem hivatás többé. (Csak kivételes esetben.) Így természetesen csak névleg lelkipásztora a pap híveinek s ez elég gyakran vezet elégedetlenségre a „hívők” között és torzsalkodásra a „lelkek” és pástora között. Diszharmonia jött létre a materializmussal körített tanítás és az ideális lelkületű tanítvány bensője között, másfelől az ideális tartalmú tanítás és a materialista lelkületű „tanító” között. Akkor, amikor az Istentagadók mindig kiválasztották a keresztény *tanok* gyenge oldalát és arról támadtak a *vallás* ellen; vagy nem vettek tudomást erről a keresztény tanok hirdetői, vagy nagyobb részük negatívista lényükhöz híven, az egyszerű tagadás álláspontjára helyezkedett. „Nem igaz, amit a marxisták hirdetnek, ti csak nekünk higgyetek . . . higgyetek.”

A kultúra az előrébbhaladás, a tökéletesedés, tehát a teremtető Istenhez való közeledés. A vallás ezt az utat könyvebbé teszi. Hiszen a túlvilágban való hit is a fokozottabb felelősségérzetből fakad. Az egyháznak az volna a feladata, hogy a vallást mélyítse és csak másodsorban szélesítse, civilizálja, de éppenúgy mint minden téren, itt is a szélesítésen, a civilizáción van a hangsúly, az egyházi keret bővítésén. Ami a kereten kívül esik, az megvetés tárgya, mihelyt belül van a kereten, „üdvözül.” Ha lényegében mit se változott, akkor is. Ez elvakult sovinizmus. Ez a szűk látókör okozza, hogy nem látják meg a

*) Jegyzet. „Hiszem és vallom az Istent.” Úgy élek. Ha nem úgy élek, hogy életem célja az Isten, (a Tökéletes), akkor „vallásom” hazugságot takaró köpeny.

lényeket a lényegtelenről és azok a testvéregházak marakodnak, melyek tanításainak lényege egy és ugyanaz. Hogyan láthatnák meg akkor az ó-görögök Istenszemléletében a *kultúrát teremtő idealismust*. Vagy: a germán mithológiában, vagy: az ősmagyarok Istenszemléletében? Az ősmagyarok a hősiességet istenítették meg a Hadúrban. Tehát az áldozatkésztséget a teremtő fajtáért, (mint Krisztus az emberiségért), de azért az ősmagyarokról, mint pogányokról vajmi kevés dicsérő szót hallani a keresztény papoktól, pedig ők tanítják: „Tiszteld a te atyádat . . .” *Aki őseit megveti, önmagát veti meg, mert ő maga is őseinek leszármazottja*, egy láncszem az előd és utód között. Bár az ó-görögök „több részben” imádták Istenségüket, a nagyobb rész az Istenség teremtő csoportjának jutott. Ez a lényeg. És mert ez így volt, azért volt kultúra. Idealisztikus vallás volt. A vallásuk elanyagiasodott, mint minden és ezért győzte le a kereszténység. Az istenek ábrázolása még nem volt materializmus, bálványimádás éppen úgy nem, mint a mai ol-tárképek sem. Vagy: mondhatnánk az sem, hogy egyes kiváló embert egyik vagy másik egyház szentté avat. A bálványimádás csak ott kezdődik, mikor az imát nem annak küldik, akit az istenkép (szobor) *ábrázol*, hanem magához a képhez, vagy szoborhoz. Ez már anyagimádás. Anyagimádás az is, mikor az anyagi javakat többre becsülik, mint a lelki és szellemi javakat. Ha egy-egy búcsún veszünk részt, vagy a mai köz- és magánéletet nézzük, a görög történelmet látjuk ebben a vonatkozásban megismétlődni. Ez ellen kellene a papságnak harcolni az egyház keretén *belől*, nem pedig *kívül* az egyházon, a politikai küzdőtéren. Észre kellene még vennie, hogy az ótestamentum a „bosszúálló Jehova” dicsőségét hirdeti. Tehát a rombolás, az anyagiasság istenének dicsőségét, ami az alkotó Isten alkotását leromboló tevékenység dicsőítése.

Úgy vélem kitűnik az eddig elmondottakból, hogy nem az egyes ember van bajban, vagy egyes emberek csoportja, vagy egy-egy nemzet, hanem a fehér emberfajok kultúrája van veszélyeztetve. Az a kultúra, mely az alkotó Istenhez vezet. Azért kell minden Nemzetnek a maga lelkére szabott, lelkéből fakadó nemzeti szocializmusát megteremteni, hogy fiaiban az alkotó lélek alkotó munkában kielégülést nyerhessen.

Az alkotó lélek kielégülésének útját állja a mai társadalmi berendezkedés, amely materialista alapra van építve minden vonatkozásban.

A „Magyar Nemzeti Szocialisták” tehát nem egy társadalmi osztály, nem egy párt, nem kormányok ellen és nem egy faj ellen, *hanem az önző materialista szellem ellen harcol*, még akkor is, ha ez a régi nacionalistáknál, vagy az egyházaknál van is. **Az ellenfél tehát mindenütt, mindenben és mindenkor a materialismus.** Így *mennél több materialismus van valahol, annál inkább éri támadásunkat.* Nem mi tehetünk arról, hogy ez a materialismus legnagyobb mértékben a zsidóságban van meg. Ismétlem, amit már hangsúlyoztam, nem azért támadjuk, mert zsidó, vagy éppen izraelita, hanem azért, mert materialista. Az is természetes tehát, hogy nemcsak a zsidót, hanem a zsidós ösztönű embereket is félre kell tolni, hogy az Idealismus diadalra jusson. A támadás célja nem a bosszúállás, hanem a materialisták gyengítése, hogy könnyebben fel lehessen szabadítani uralmuk alól a dolgozó emberiséget. Hatalmuk gazdasági alapon nyugszik, melynek főkélléke a mai pénzrendszer, melyet e tanulmány II. részében ismertetünk.

II. RÉSZ.

A kamatrabszolgaság megtörése.

A rabszolgaság ténye.

Az első részben azt láthattuk, hogy az emberiségnek az a rétege került felül, melynek az anyagi javak bírása és élvezete a fontos. A második részben látni fogjuk, hogy a felülkerekedés a gazdasági hatalom eszközén: a pénzen volt lehetséges.

A második részben ugyanúgy mint az első részben, azon igyekszem, hogy az összefüggő dolgokat egymáshoz közelebb hozzam és a természetest keressem a mesterkélt kapcsolatok tömkelegében. Itt a főtéma, hogy hogyan lett a pénz, az egyszerű csereeszköz, a gazdasági és ezen keresztül a politikai hatalom eszközévé? Továbbá, hogy hogyan szolgálja ez az eszköz a hatalom célját? Tehát a Pénz és az ehhez szorosabban hozzátartozó, vagy mesterségesen hozzákötött dolgokról lesz szó. Mindenekelőtt tisztázzuk a

Szolgaság és rabszolgaság fogalmát. Nálunk 48 előtt a feudalismus, magyarul: hűbéruraság intézménye dívott. A jobbágy fia csak jobbágy lehetett, csekély eltéréstől eltekintve. A főnemes fia főnemes. Hogy azután a jobbágy-utód esetleg jellemes volt, a főnemes utód jellemtelen? Az már nem igen esett a mérleg serpenyőjébe. Ezt az állapotot akarták megszüntetni azok a dicső ismert és ismeretlen Nagyok, akiket a magyar történelem lapjai, mint a magyar nemzet szabadsághőseit tisztelnek. E felszabadítás azonban, mint a mai sok ezer és ezer bajjal bélelt Életből kitűnik, balul végződött. (Igaz, hogy ma már nem sokat számít a grófi korona, de számít a „demokrata vagyon”, az iskolai végzettség. A jellem ma is mellékes.) *Felszabadult az egyén, hogy a felszabadult egyén rabszolgájává sülyedjen le a tömeg.*

Ha összehasonlítjuk a 48 előtti állapotokat a mostanival, a következőket látjuk:

A hűbéruraság idején a jobbágy tizedet fizetett, „robot”-ot

töltött. Volt idő, mikor kilencedet is fizetett a földesúrnak és papságnak. (A földesúr azután gondoskodott a honvédelemről, a papság az iskoláról.) Látjuk, hogy a termésből egy részt adott a jobbágy. Ha kisebb volt a termés kevesebbet, ha nagyobb volt, többet. Ma a jobbágy utód: a telkes gazda, akár terem földje, akár nem, egyformán adózik, eltekintve az utóbbi éveket kisebb mérvű adóelengedésétől. Menjünk egy kissé beljebb: mit fizetett a telkes jobbágy akkor átlag és mit fizet ma? Vethetünk átlag 6 métermázsza búzatermést holdankint. Akkor odaadta a jobbágy ennek mondjuk kereken egy ötödét ($\frac{1}{10} + \frac{1}{9}$), azaz kitesz *120 kg-t*. Ezzel szemben 200 kg. áll a „felszabadított”-nál. Mezőberényben pár éve kiszámította egy iskolázott kisgazda egy 60 holdas gazdaság egy holdra eső közterhet. Alapul volt véve: első osztályú föld és egy, a faluban levő ház. Az eredmény 22 pengő 60 fillér. Az akkori búzaár alapján *200 kg.* búzának felel meg. (Azóta a helyzet valamit változott, mert a búza drágább, de ugyanakkor a jószág olcsóbb és — az adó emelkedett.) E mellett a jobbágy nem ismerte az áthárított adókat, és a dohány, valamint más jövedékeket. De ma nemcsak az adókat hárítja át az ipar és a kereskedelem, hanem a kamatot is.

A jobbágy, ha beszolgáltatta a tizedet, „letudta az úrdolgát,” (robotot) gazdaságilag szabad volt, míg a ma embere a legutolsótól kezdve a legelsőig, állandóan kötve van gazdaságilag a Pénztökéhez. Joggal elmondhatjuk, hogy volt idő, mikor a jobbágy csak szolga volt, hiszen a függőségi viszony *nem volt állandó*. A ma embere azonban születésétől haláláig, tehát *állandó* függőségi viszonyban van a Pénztökével, a kamatszolgáltatás révén.

A régi kiváltságosok helyét új kiváltságosok foglalták el. (A hűbérurak elődeinek) a régi rabszolgatartók helyét az új rabszolgatartók. Az új, „modern” rabszolgaság sok tekintetben lelketlenebb a réginél, mert míg a régi rabszolgát akkor is ellátta a gazdája, amikor nem tudott neki hasznothajtó munkát adni, addig a mai csak addig látja el a munkást, míg annak munkájából neki haszna van. Azután szélnek ereszti, de csak az ellátást szünteti meg, a kamat révén azonban a rabszolga még akkor is adózik a Pénz urainak, mikor haldokló ágyán a fájdalomnyhító oltást kapja, mert abban az oltóanyag árában már benne van egy egész sor ember kamata, amit a fogyasztóra hárítottak át.

Ma az elesettebb rabszolgákat a rabszolgák összességének

államszervezetei és a *társadalom* látják el, hogy azok *újra* dolgozhasanak akkor, amikor munkájukból ismét haszna lehet a rabszolgatartóknak, a pénz urainak.

Kik a kamatrabszolgák? Ma minden élő ember kamatrabszolga kivétel nélkül, hacsak „Robinsonsors”-ra nincs kárhozotatva, mert nemcsak az eladósodott gazda fizeti a kamatot, hanem a bársonyszéken ülő miniszter is. Kamatrabszolga az a nyegle gazda is, aki azzal hanceg, hogy neki nincs adóssága. Kamatrabszolga az a szerencsétlen marxista munkás is, aki kéjeleg, mikor látja, hogy a bank a tönkrement gazdát kiárverezi atyáitól rámaradt hajlékából. Kamatrabszolga a kartel basáskodó vezére is. Kamatrabszolga az a szikkadt előkelőségű mágánás is, aki a „rendíthetetlen” hitbizomány jövedelmét kártyázza el Monte-Carlóban. Kamatrabszolga az a pökhendi és üresfejű hivatalnok is, aki azt hiszi, „ő nem függ a tőkétől” és alig várja, hogy az elsejei fizetésből grasszálhasson. Igen! Kamatrabszolgák vagyunk mindannyian, akik élünk és mert élünk, táplálkozunk és ruházkodunk. Vegyünk egy nagyon egyszerű és világos példát, csak egyszerű és olcsó, kubikosnak való csizmát. A csizma alkatrészekből tevődik össze. Így: felsőbőr, talp, vászon, faszeg, vasszeg, kéreg, csiriz. A bőrfélét a csizmadia a bőrkereskedőtől, az a nagykereskedőtől, a nagykereskedő a bőrgyárostól vásárolja. A gyáros megveszi a nyersbőrnagykereskedőtől, az a kiskereskedőtől; a nyersbőrkereskedő a mészárosától. Egyelőre ne menjünk messzebb. Jól tudjuk, hogy a mészáros adófizető polgár. A mészáros az ő adóját abból az összegből fizeti, amely neki a jószág beszerzési ára és a hús eladási ára közötti különbségből származik, röviden a keresetéből. Tehát a mészárosnak úgy kell „kalkulál”-ni, a hús árát megszabni, hogy megélhetése meglegyen s emellett kiadásait is fedezni tudja. E kiadások egyik tétele az adó. Kiadásainak van azonban egy másik tétele is, ha némi „kölcsonpénzzel dolgozik”, azaz adóssága van. Ez a tétel a kamat. A mészáros a bőrt is úgy adná el — ha a kartel ezt nem akadályozná — hogy már annak az eladási árába beleszámítaná a bőrrre eső kiadást, így az adó és kamatterher egy részét is. A bőr-kiskereskedő, aki a bőrt összeszedi, *már úgy veszi meg* a bőrt, hogy a beszerzési ár és az eladási ár közötti különbségből nemcsak megél, de adóját is megfizethesse. Ez már azt is számolgatja, hogy „befektetett tőkéjének” *kamata is befolyjon*, tekintet nélkül arra, hogy a mészáros keres, vagy nem keres. A nagykereskedő csak annyit ad a nyersbőrért a kiskereskedőnek, hogy megfelelő nyeresége legyen,

melyből fedezheti a *kamatot* és adót. Ez tovább adja a bort a gyárosnak, aki ritkán dolgozik kölcsönpénz nélkül. Ez is hozzácsapja a maga adóját és *kamatát* annak a bőrnek az árához, mely most már, mint (feldolgozott bőr) készbőr kerül a készbőrnagykereskedőhöz, innen a kiskereskedőhöz. Mindegyik hozzászámítja a maga adóját, kamatát az áru beszerzési árához és így adja tovább a csizmadiának. Legtöbbször hitelbe. (Érdekes megfigyelni: a bőrt (és mást is) *fölfele* menő útján készpénzzel fizetik; *lefele* való útján (a fogyasztó fele) a „hitel” dominál. *A termelő felé a pénzt hitelezik, a fogyasztó felé az árut*) Természetesen annyival drágábban adja a kereskedő a bőrt, minél később fizet a csizmadia. Tehát minél nagyobb kamat terheli az árut. A csizmadia helyzete ugyanaz, mint a mészárosé. **Mert:** Ha a mészáros túldrágán adja a húst, a közönség kevesebb húst eszik és több főzeléket. Ha a csizmadia túldrágán adja a csizmát, az emberek többet járnak mezítláb, vagy rossz csizmában és csak akkor vesznek újat, ha már „nagyon muszáj.” Látjuk tehát, hogy ugyanaz a központ dirigálja az árat a bevásárlásnál, mint az eladásnál. A mészáros és a csizmadia is kalkulálhat némiképp, de az, aki fogyaszt, az már az áralakulást közvetlenül nem befolyásolhatja, csak közvetve. Tartózkodik a vásárlástól, miáltal a kisiparos kevesebb munkát végez és így kisebb darab kenyér jut neki. A fogyasztó maga pedig kénytelen fogyasztását redukálni, mert az áthárított adó és kamat megdrágítja az árut. Eddig arról volt szó, hogy kiknek a kezén fordul meg az áru, de míg egyiktől a másikig jut, utat tesz meg valami szállítási eszközön. Legtöbbször a vasúton és szállító vállalatok bérautóin. A vasút tulajdonosa is fizet adót és kamatot, ez is beszámítja a szállítás díjába a kamatot és adót. így érthető, hogy egy nyersbőr 3—4 pengő. Ugyanez kikészítve a másik végállomáson, a csizmadiánál 10—15 pengő. (Sokszor 30 pengő.)

Ez a csizma egyik alkatrésze. A csizmatalpnál ugyanaz a helyzet. Ha a jelentéktelen faszeget követjük a csizmadiához érkező útján, ugyanazt látjuk. Kiskereskedő, nagykereskedő, faszeggyáros, innen a fűrészgyár, mely a rönköket nagyjából feldarabolja. Közbeiktatva természetesen itt is a szállító. A vaszeg, melyet a csizma sarkába vernek, szintén ilyen vándorúton jut oda, ahol felhasználják. Ez a szeggyárból jön, oda a vasolvasztóból, ide a bányából. Minden alkatrész kamattal és adóval terheltlen érkezik a fogyasztóhoz. Lényegében nem 8 fillér az adó és kamat, a 10 fillér értékű szeg árában, de mégis je-

lentékeny, ha azt vesszük figyelembe, Hogy ilyen mindennapi közszükségleti cikkek adják a milliárdos forgalmat. Ezt az utat nagyjából és általánosan minden áru megteszi és így minden áru árában benne van egy csomó adó és kamat. Csak egy kiragadott példa: a cigarettapapír, melyből 12 fillér egy tucat. Ez csak forgalmiadó címén 6 fillérrel van terhelve. Tehát csak ez a csekélység is 50 százalékos adóval van sújtva. Ismétlem, ez csak a nyílt „adószelvényen” feltüntetett adó. Ezen kívül van a többi áthárított adó, papírgyáros, nyomda, rongyszedő adója. Érdekes, hogy sokkal több ember zúgolódik az adó miatt, mint a kamat miatt és legtöbbször csak az egyenes adó miatt. Meg van az oka, (mert hiszen nincsen okozat ok nélkül.) A sajtó elhallgatja azokat az adókat, melyeket közvetve fizetnek az emberek, *pedig ezek az áthárított adók jóval többet tesznek ki, mint az egyenes adók.* Ha szól is ezekről a sajtó, csak akkor szól, amikor „megindokolják” valamilyen árucikk árának emelését. Az áthárított adó összegét *soha sem tehet pontosan megállapítani*, de az egyenes adót *mindig*. Csak az egyenes adót látja az adózó és így a vagyontalan munkás, a vagyontalan hivatalnok vállat rándít, ha az adóról szó esik, mondván: „Mi közöm hozzá?” *Sok köze van*, mert eszik és ruházkodik és így fogyasztó, aki az áthárított adót és *kamatot* fizeti hűségesen, anélkül, hogy a végrehajtó jönne, sőt anélkül, *hogy tudná. A sajtó hasa a végrehajtója*, mert ez készletti arra, hogy élelmet vásároljon és **e ténnyel egyidejűleg fizesse a közvetítők stb. adóját és kamatát** Hogy erről a sajtó nem beszél, az érthető, mert az a sajtó, amely „alkotja” és alakítja a közvéleményt, olyan emberek kezében van, akik vagy nem tudják, vagy cinkosai annak a bandának, melynek az az érdeke, hogy a közhangulat többek között az **államszervezet ellen** is irányuljon. Hogy beszélne akkor arról, hogy az adót mire fordítják a közületek? Lássuk:

Az adót befizeti az adózó a községnél, megyénél, államnál, egyháznál, vízszabályozási társulatnál stb. Az adó egy részét pl. kifizetik útépitésre. Az útra szüksége van mindenkinek. Egy része a hivatalnokok fizetésére megy. Ezt, a gazdáknak és munkásoknak írt sajtó sűrűn emlegeti, mert így a hivatalnok ellen is lehet agitálni. *Tény, hogy hivatalnok több van, mint amennyit az ország elbír.* Soknak **nagyobb fizetése** van, mint megérdemelné, mindemellett a hivatalnok túlnyomórésze itt költi el a fizetését, tehát az visszakerül a gazdasági vérkeringésbe, *de a kamat* tőkésítve lesz. A kamat szaporítja a követelést és

a kamatszedő még csak improduktív munkát sem végez. Erről persze a kóser sajtó hallgat. Arról is kellene beszélnie, hogy a községnek is, megyének is, államnak is adóssága van, amely után kamatot kell fizetnie. Ez a kamat pedig csakis az adókból nyer kielégítést. Minél nagyobb az adóssága egy közületnek, annál több kamatot kell fizetnie és e fizetési kötelezettséggel párhuzamosan a jövedelmet is fokozni kell, *ami az adók emelése révén történik*. Nagyon jellemző, hogy a kamat nem fizetése miatt templomokra tüzték ki az árverést. A vízszabályozási társulatok a folyókat kölcsönpénzzel szabályozták és ennek a kamatait szedik be. Itt már aránylag az adminisztrációs költség jelentéktelen, míg a befolyt és kamatra kiadott járulékok milliókat tesznek ki. Igen, az egyenes adóknak is jelentékeny részét emésztik fel a kamatok. Már most a nagyipar és kereskedelem a maga kamata mellett a már kamattal terhelt adóját is beszámítja az árú árába.

Látjuk tehát, hogy **az adó egy része** olyan kiadásokra megy, mely **munkát ad** és *a községnek is fontos*. **Másrésze munkát nem ad**, de haszna sincs belőle a községnek, mert **annak** csak az az egyes — esetleg külföldön lakó ember — veszi hasznát, aki a pénz tulajdonosa.

Tehát, aki egy doboz gyufát vesz, egy kapcát, egy cylinder kalapot, vagy kubikos csizmát, egy bibliát, vagy egy deci pálinkát; egy fényes luxusautót, vagy egy személtlapátot, — mindenben és mindenkor kamatot fizet, bölcsőtől a koporsóig. Ez alól nincs kibúvó csak úgy, ha mindenről lemondunk. Lemondunk még a kenyérről is, mert azt is őrlési vám, őrlési adó és így kamat terheli. Tájékozásul pár adat: országunk mindeneztől 15—18 milliárdra van becsülve. *Külföldi* adósságunk aranyparitáson több mint 4 milliárd pengő. *Belföldi* adósságteher, kamatozást igénylő részvénytőke, további 4—5 milliárd, összes kamatozást igénylő követelés tehát legalább 8 milliárd pengő, **vagyis a nemzeti vagyon fele**. **Így** az összes kamat igény kb. 500 millió pengő. *Búzában* számítva e kamat (á 15 pengő) **33—34 millió q-t** tesz ki. Amint látjuk, megközelítőleg sem terem annyi búzánk, amennyi az évi kamatszolgáltatásnak megfelelne. Mert hiszen a harminchárom millió mázsás terméshez 5 q átlagot számítva, 6 és fél millió hold vetés lenne szükséges. Másik adat: (Magy. Stat. Évkönyv 1931.) A bankok bevétele 438 millió pengő, mellyel szemben az állam nettó költségvetése (1933) 763 millió P. A bankok kamatjövödelme több, mint az *egész állam* költségvetésének fele. A kóser sajtó úgy véli, ilyesmiről fölösleges tájékoztatni a népet. Persze a szocik szintén hallgatnak erről.

Pénz, a modern rabszolgartató korbácsa. A régi rabszolgákat bikacsökkel hajtották munkára, a jobbágyot deresre húzták, ha nem akart dolgozni. Ma más eszköz áll a pénztökés rendelkezésére és ez a Pénz, melynek szükségessége hajtja az embereket. S amikor az ember a megszerzett pénzt elkölti, árút vásárol, fizeti az árú árában a kamatot. Pénz, mindig a Pénz. Pénzért vágyakat ébresztenek fel, vágyakat elégítenek ki. Pénzért embert ölnek, dolgoznak, szórakoznak. Már ott tartunk, hogy a Pénz a Becsületnél, az Istennél is előbbrevaló. A becsületes ember tehetetlenül megdöbbenve néz körül. Erkölcsi érzéke felháborodik azon az erkölcsi posványon, mely szeme előtt terül el. Es a bűzös mocsár közepén a Pénz. Ez mozgatja a szennyes, piszkos hullámokat a tapasztalatlan, fiatal lelkek körül is.

Látjuk: akinek sok pénze van, az lehet hülye is, mégis „nagy ember.” Fölötte áll társadalmi megbecsülésben mindenkin és mindenben. Akinek sok pénze van, nem dolgozik, mégis fényűzően élhet és ennek ellenére pénze még szaporodik is. Erezzük, hogy ez valahogy nincs rendjén, mert hiszen ugyanakkor milliók dolgoznak, fáradnak, görnyednek mezőn, műhelyben, irodában és ezek a milliók nagyjából éppen csak élnek máról-holnapra. Sőt! Tudjuk pl. hogy a gyufa feltalálója Bécsben egy útszéli árokban halt meg éhen. Viszont azt is tudtuk, hogy a gyufán olyan emberek kerestek milliókat, akik nem-hogy földalálták volna a gyufát, de még egy gyufaszál elkészítésében sem vettek részt. Mehetnének egy soron végig, ahol a kultúra és a civilizáció úttörői nyomorultul pusztultak el és — a pénzemberek ezen úttörők munkájából milliárdokat szereztek. No de lássuk, hogy született meg ez a Pénz nevű sátáni eszköz.

A pénz története.

AZ Őskorban az emberek csereberéltek egymással, csak-úgy, mint még ma is Afrika primitív népei, nálunk a falusi gyerekek és gyakran még felnőttek is. Őseink ezt a csereberélést kitűnően el tudták intézni még abban a későbbi időben is, amikor már rendes termelés folyt. Tehát **termelni tudtak! Pénz nélkül is.** Ma meg azt halljuk és olvassuk, hogy *pénz nélkül nem lehet termelni.* Nem vitás, hogy az ipar megszületése hozta magával az állandósított *csere-értékét* és a kereskedelem magát a pénzt, a *csere-eszközt* Már a kezdetleges ipar kialakulásával is nehézkessé vált a cserebere régi formája, mert pl. az az em-

ber, aki állandóan állatbőrök kikészítésével foglalkozott, a kikészített bőrért kapott ugyan cserébe nyersbőrt, vagy egyebet is, de sokszor nem azt, amire szüksége volt. Vagy: egy valamiből többet kapott, mint amennyire szüksége volt. Így addig kellett cserélgetnie az elcserélt „árú”-t, míg szükségletét mindből fedezhette. A sok járaskelést elkerülendő, egyik népnél ilyen, másikinál olyan *közszükségleti cikk* könnyítette és egyszerűsítette a cserét. Az ásatások azt bizonyítják, hogy a szumirok és babiloniak „csereértéke” az olaj lett. Más népnél pl. a só. Hogy ilyen csereérték mellett még ma is lehet termelni, az bebizonyult az inflációs világban, nem is olyan régen. Nálunk az infláció alatt a csereérték szerepét a búza töltötte be, mikor tudvalevőleg a papírpénz vásárló ereje egyre kisebb lett. A föld népe ösztönösen visszatért, ezen a téren, az őskorba és igen nagy érték cserélt gazdát, az árat métermázsa búzában nemcsak kifejezve, de ki is fizetve. Úgy most, mint őseinknél kissé kényelmetlen volt a közszükségleti cikk (leginkább élelem) tárolása, szállítása s így olyan csereértéket kerestek, amely nem romlik, értékéhez viszonyítva kis helyen elfér. Ezt a tulajdonságot megtalálták a nemes fémekben, leginkább az aranyban. Az aranyat előbb többnyire rudacskákban, esetről-esetre súly szerint *mérve* alkalmazták csereérték gyanánt, de így az elosztás okozott nehézséget. Úgy segítettek a cserélők magukon, hogy a rudacskákat apróbb, egyforma súlyú lapokra osztották és ezekbe belepréseltek valamit (esetleg az uralkodó képmását) hamisítás elkerülése végett. Így született meg az aranypénz. Kis helyen elfért, értékéhez viszonyítva kicsi súlyú, nem romlik és bár nem közszükségleti cikk, nagyon sok ember szerette csillogásáért, *(ami azt jelenti, hogy értéke nem abban nyilvánul meg, hogy vele új érték termelhető, hanem a hiúság kielégítése okozta kereslet adta meg az értékét.)* Így, aki nem is nagyon szerette, nehézség nélkül becsereélhette bármilyen áruért. No, de főleg a közbiztonság hiányára hivatkozva, idővel már nem vitte el magával az aranytulajdonos az aranyat bevásárló útjára, hanem a vásárt úgy csinálta meg, hogy az áruért csak egy cédulát adott cserébe, melyre rá volt írva, hogy azt bármikor becsereéli aranyra. Tehát az arany otthon volt a pincében és helyette egy cédulával fizették ki az árut. Minthogy e cédula az aranypénzt helyettesítette, e cédulákat papírpénznek keresztelték el. (Hallottam már zsidót azzal dicsekedni, hogy az „arany helyett papírral fizetni” az ő találmányuk. Lelkük rajta, legyen az övék e kétes értékű dicsőség.) Bekövetkezett azután az az idő is,

hogy a pincéjében levő aranyat megdézsmálták a tolvajok. Ezen úgy segítettek, hogy az aranytulajdonosok közös pincében tartották aranyukat, többszörösen elzárva azt és őriztetve. Ez a társaság azután megbízott egyet-kettőt azzal, hogy számon tartsa, kinek mennyi aranya van „letétben” és annyi értékre szóló papírt (nyugtát) adott ki az arany tulajdonosának, aki most már mindenütt ezzel a papírral fizetett az áruért és ha netalán valaki beakarta váltani a papírt aranyra, annak mindenkor be is váltották az aranytulajdonosok közös pincéjében. Így jutottunk el az „aranyfedezetű” pénzhez és a jegy kibocsátó bank őskéhez. Ez az első jegybanktípus azután „üzletköré”-be bekapcsolta a kölcsönzési is, amely tevékenységgel azután teljessé lett a ma is uralkodó jegybankrendszer. Melyről bővebben lesz még szó. Ezt megelőzően azonban szükségesnek látom más „pénzrendszerét is ismertetni összehasonlítás kedvéért. Ilyen más pénzrendszer volt

az amerikai első telepesek pénze. Az első amerikai

telepeseknek természetesen, ha volt is pénzüik, kevés volt. Így munkásaiknak nem adhattak aranypénzt, de még csak aranyra szóló utalványt sem. Tehát csak egy-egy cédulát adtak, melynek ellenében a telepen levő boltban beszerezheték áruszükségletüket. Ha azután a telepről távoztak, beváltották céduláikat áruira és ezt vitték magukkal. Azért, hogy ezekért a cédulákért árút kap a munkás, jótállt a telepes egész vagyonával.

A fehérhátú pénz-re még sokan emlékeznek. Rá volt nyomtatva: „Ez az államjegy, amely Magyarország *függő adóságának* része, a törvény határozataihoz képes *mindenki által*, valamint minden közpénztárnál fizetéskép teljes névértékben *elfogadandó*” (1920. jan. 1-én.) Tessék ellenőrizni a sok helyen megmaradt 1 koronás papírpénzen is.

Egyelőre vessük össze a két pénzrendszert, mint a legegyszerűbbet, ebből leszűrve a tapasztalatokat átmehetünk a komplikáltabb pénzrendszerre.

Mi a Pénz? A telepes is és az állam is írásban elismerik, hogy tartoznak és ez az írás a forgalomban levő papírpénz. Tehát a pénz adóslévél. Fölmerül a kérdés, ki vállal adósságot, kinél és hogyan? *A telepespénznél a telepes nem ad értéket a nála dolgozó munkásnak, hanem egy papírt, melyet a boltban áruértékre válthat be. A magyar állam 1920-ban nem ad értéket alkalmazottainak, csak papírokat, melyen elismeri, hogy tartozik alkalmazottainak. Az államnak ezt a tartozását az alkalmazott az áru termelőjénél (vagy közvetítőjénél) váltja*

be árúra. Ha az adóslevelet nem tudjuk beváltani közszükségleti cikkekre, akkor a papír, amit pénznek nevezünk, értéktelen cifra rongy.

Az amerikai telepes munkása munkát végzett, tehát munkaértéket adott a telepesnek. Ugyanez a helyzet a magyar államnál 1920-ban. *A munka érték.* Munkát csak úgy végezhetünk, ha árúértéket fogyasztunk, azaz eszünk és ruházkodunk. Ezért annak, aki munkaértéket ad, *elfogyasztható* árút (árúértéket) kell kapnia. Az a papír, amit l-én kap az alkalmazott, nem elfogyasztható árú, tehát lényegében nem is fizetés. Fizetéssé az az árú válik, melyet a papírért kap, mert hiszen akkor kapja meg a csereértéket, a maga odaadott értéke ellenében.

Az adós tehát az, aki a pénzt kibocsátja és annak az adósa, aki a pénzt munkája, vagy árúja ellenében elfogadja. Ha az alkalmazott a pénz kibocsátójával szemben fennálló követelését átadja János gazdának árú ellenében, akkor a munkás és alkalmazott megkapta munkájának csereértékét árúban, *tehát követelése kiegyenlítést nyert.* Az adóslevél: a pénz azonban nem semmisült meg, csak az alkalmazottól János kezébe került, így most már Jánosnak tartozik az állam azért, mert János **adott az állami helyett értéket az állam alkalmazottjának.**

János gazda azonban nem megy az államhoz értéket követelni azért az értékért, melyet az állam helyett adott, hanem elmegy a szabóhoz pl. akitől ruhát kér és kap, tehát árúértéket a papírpénzért. Most már János is megkapta annak az árúnak a csereértékét, **melyet az állam helyett adott az állam alkalmazottjának.** Az államtóli követelés, azaz a pénz ismét megmaradt, de ezúttal a szabóhoz került. A szabótól ismét megy ahhoz, aki a szabónak ad értéket, kenyeret, szövetet stb. Az adóslevél tehát „forgalomba került.” Egyik kézből a másikba vándorol, *csak addig van egy helyen, míg az értékcseré létrejött, míg a papírpénz nevű adóslevelet újra el nem cserélik, vagy munkaértékkal vagy árúértékkal.* Tehát **a pénz** ma is: **csereeszköz.** Ugyanakkor, mikor munkaértékkal cserélem be a pénzt, azt is mondom: „ez a munka 1 pengőt ér.” Vagy mikor egy asztalért adom oda, azt mondom: „ez az asztal 4 pengőt ér.” Így értéket is mérek a pénzzel, tehát a pénz

hármast szerepet tölt be. 1. követelés, 2. csereeszköz, 3. értékmérő. Amint azonban látjuk, a követelést az állammal szemben nem érvényesítjük, mert nekünk *elfogyasztható* árúra van szükségünk, hogy életünket fenntarthassuk és munkát végezhessünk, így a követelést mindig átruházzuk arra, aki ne-

künk értéket ad. Az állam értéket nekünk nem is adhat, de az állami apparátusra szükségünk van és ezért azt fönnt kell tartanunk. A fönntartás azonban értékeket emészt fel. Egyrészt az alkalmazottak munkaértékét, másrészt anyag (árú) értéket is. Pl. egy állami út építésére követ használnak fel. Az útihenger szenet emészt föl. Ezek az értékfelhasználások mindannyiunk érdekében történnek és így mindannyiunknak hozzá kell azoknak előteremtéséhez járulnunk. Ez a hozzájárulás történik akkor, mikor az állammal szemben fönntálló követelésünk egy részét visszaadjuk, azaz mikor papírpénzzel **fizetjük az adót**. Azt látjuk tehát, hogy az állam egyfelől adóslevelet ad ki, (mikor „kifizeti” az alkalmazottat és anyagiakra költ,) másfelől beszedi az adósleveleket, közadó, vagy más címen. Ha a pénznek nem lenne csak adóslevél szerepe, akkor nem sokat határozná, hogy 50—60 millióval többet vagy kevesebbet adna ki az állam; csakhogy ugyanaz a Pénz egyúttal csereeszköz **is**. Ha pedig több csereeszközt akarnak árúra becserélni, mint amennyi árú becserélésre kínálkozik, akkor a csereeszköznek: a Pénznek kisebb lesz a vásárlóereje és így a pénz harmadik szerepével, az értékméréssel is baj van. Ha a vásárlóerő ingadozik, akkor megbízhatatlan az értékek mérője. Hogy ez mit jelent, lássuk egy példán: János munkaértéket ad az államnak. Ezt az állam 10 pengővel mérte. Igen ám, de mire a 10 pengős papírt áruértékre cserélné be, már nem kapja meg annak a munkaértéknek ellenértékét, melyet ő adott, mert közben a 10 pengős kevesebb érték kifejezője lett. A pénznek mindig egyforma értéket kell kifejeznie, (különösen ahol hitel van,) mert különben a gazdasági rend felborul. Ma fel van borulva. *Hogy a gazdasági rend helyreálljon*, ahhoz az is szükséges (sok más után,) hogy a pénz mindenkor arányban álljon azzal az értékkel, melyet képvisel. *Ha egyforma az értékre való becserélés eshetősége, azaz egyforma a pénz fedezete, akkor a Pénz jól tölti he hármass szerepét.* Figyeljünk csak egy kissé, itt valami új értelme van a fedezetnek, vagy inkább: *igazi* értelme.

A pénz fedezete soha se a pénz kibocsátójának vagyona, hanem mindig az a *keresett (!) érték, mely* cserébe kínálkozik érte. *Ha a pénz és fedezete közötti viszony állandó, akkor a pénz állandóan ugyanannak az értéknek a „kifejezője,”* egyforma vásárlóértékkel bír, idegen szóval: *állandóan „valorizált.”* A gazdasági életben az a fontos, hogy a pénz megbízható értékmérő legyen. Ha egy mérőbe egyszer több érték fér bele, több értéket fejez ki, mint másszor, akkor a (mérő) pénz megbízhatat-

lan, ami a gazdasági élet zavarója. Ha „fedezet” elméletünket összehasonlítjuk a lib. közgazda elmélettel, azt látjuk, hogy homlokegyenest ellenkezik azzal. Az élet által igazolt „fedezet” állandóan mozog, változtatja helyét, alakját és gazdáját. Hol munkaérték, hol áruérték, hol a közvetítőnél, hol a termelőnél, hol a fogyasztónál van. Ha a fogyasztónál elfogy a fedezet, mint áruérték, akkor fedezetül az az új érték szerepel, mely a termelőtől körútra indul. Úgy, hogy a csereeszköznek éppen azért, mert csereeszköz, semmi köze a kibocsátó vagyonához, de annál több állandóan **mozgó** fedezetéhez. Ezzel szemben a lib. közgazda fedezete, az arany állandóan **egy helyen** döglök a pánccéltérmekekben, gazdája mindig ugyanaz a **nemtermelő** rétege az emberiségnek. Alakját nem változtatja, *mindig ugyanaz a látszatérték*, mely a hiúság kielégítésének szükségletéből keletkezik s nem az az érték, mely elfogyasztása következtében munkaértékké is átalakulhat. Így az arany mint áru sem egyenrangú fedezet a búzával, szerszámmal, vagy munkaerővel, mert nem fogyasztható el, azaz nem alakítható át munkaértékké. Az arany, *mint csereeszköz*, mint forgalomban levő pénz — a papírral egyértékű, sőt! — a papír sok tekintetben használhatóbb. A liberális közgazdák fedezetelmélete nem tudja magyarázatát adni a csekély aranyvagyonnal rendelkező márka vásárlóerejének. Mi magyarázza meg pl. a pengő vásárlóerejének növekedését ugyanakkor, amikor a Nemzeti Bank Rt. aranyvagyonra folyton csökken, sőt fizetésektelen lenne, mint vállalat, ha aranyadósságát meg kellene rövid idő alatt fizetni? Ennek a jelenségnek is csak új és az életből leszűrt elméletünk adhat magyarázatot. Aki 1915—16. telét a rokitnói mocsarakban töltötte, tudja, hogy mit jelent az, amikor a pénznek nincsen árufedezete, mikor nem képes 10 napi zsoldját elkölteni, mert nincs áru. Igen! Nem egyszer előfordult, hogy egy beteg embernek negyed komisz kenyérért bajtársa 20 napi zsoldját adta cserébe. Nem kérdezte meg, hogy mennyi „aranyfedezete” van, helyesen megnevezve: mennyi mozdulatlan aranyvagyonra van a pénz kibocsátójának, hanem **kereste** a pénznek azt az árufedezetét, amelyre szüksége volt az élet fenntartásához. Igen! Már ott a mocsarakban hülyének neveztem azt, aki kitalálta, hogy a háborúhoz 3 tényező szükséges: 1. pénz, 2. pénz és 3. pénz. Láttam, hogy a háborúhoz 2 tényező kell: 1. okos hős, 2. hadianyag (élelem, ruha, muníció). A békés fejlődéshez: becsület, munka és anyag. Vájjon, ha azokat az urakat, akik az aranyfedezetért harcolnak, úgy 2 hétre becsuknák egy-egy zsák arannyal, de az

összes aranyat nem cserélhetnék be egy tál lencséért, nem ábrándulnának ki az „aranyfedezet” humbugjából? Az aranypénz maga is csak értékmérő csereeszköz, mert az arany a termelés szempontjából csak akkor érték, ha abból a termeléshez közvetlenül vagy közvetve szükséges szerszám készül. A pénz annyit ér, amennyi áru-, vagy munkaértéket kapok érte. Tökéletesen mellékes, hogy ezeket az értékeket attól kapom-e, aki a pénzt kibocsátotta, vagy mástól.

Sajátságos, ha én mint vagyontalan, váltót írok alá, azt nem fogadja el tőlem a bank, „*mert nincs fedezet,*” Ha ellenben egy jó kezes írja alá, már is jó lesz a váltóm. Pedig a fedezet nem nálam lesz akkor sem, hanem egy harmadik személynél. Miért lenne akkor fontos, hogy pont a pénz kibocsátójánál legyen fedezet, ha az a pénz egy harmadik személynél, az áru közvetítőjénél, a termelőnél bármikor beváltható? Annak a szempontjából nem fontos, aki *a pénzt be tudja váltani* értékre egy harmadiknál, de fontos magánál *az adósságot vállalónál*. Jelen esetben a pénz kibocsátójánál, mert a pénz kibocsátója *abból a tevékenységből, hogy adósságot vállal,* tehát, **hogy ígéretet tesz** értékátadásra, mely *ígéretét sohasem teljesíti,* hasznot húz. A pénz akkor jó, ha azt kapom meg érte, amire szükségem van. Hiába kapok én azért aranyat, ha nem arra van szükségem. A pénzkibocsátó társaságok arra hivatkoznak, hogy ők vagyonukkal garantálják, hogy a pénz beváltható legyen árúra. Ez megállja a helyét a telepesnél, de ha az állam törvényben biztosítja egy pénznemnek árúra való beválthatását, legfőképpen, ha az állam maga is *elfogadja* azt, mint a fizetés eszközt, ezenkívül az állam maga is ezt a pénznemet *használja fel* a fizetés eszközeként, akkor egy magántársaság garanciája 1. fölösleges, 2. mint a háborút követő válság is igazolta, eredménytelen. Az eredménytelenségen nincs is mit csudálkozni, mert hiszen az természetes, hogy egy kis csoport ember nem vállalhat anyagi jótállást eredményesen *egy* egész nemzetért. Ha a törvény nem biztosíthatja eléggé azt, hogy a forgalomba kerülő pénzt mindenki elfogadja csereeszköz gyanánt, egy kis társaság még kevésbé biztosíthatja; mert hiszen, ha a törvény ereje nem tud a pénznek megfelelő támogatást nyújtani, ugyanúgy nem képes a kis csoport vagyonának védelméről gondoskodni, amely nagy kegyesen, mint a nemzet jótállója szerepel és e címen megfelelő hasznot húz.

Az ingatlanfedezetű pénz a skandináv államoktól való elszakadás után Dániában került forgalomba. Magyarországon

többen törik a fejüket ilyen pénznem bevezetésén. Dániában összeálltak annakidején a földbirtokosok és ők bocsátották ki a Dán nemzet pénzét. „fedezetül”, mint a liberális közgazdák mondják, lekötötték birtokukat. Ez azt teszi, hogy abban az esetben, ha a pénz elvesztené vásárlóképességét, a földbirtokosok hajlandók földjeikből annyi értékűt átadni pénz ellenében, amennyi értéket a pénz kibocsátása alkalmával képviselt. Ezért mondják azután „ingatlanfedezetű pénz,” vagy ingatlan valuta. Ha a telepes és a magyar állam 1920-as pénzéből leszűrt tanulmányt itt is alkalmazzuk, akkor itt a következő történik:

Az állam helyett a földbirtokos ad ki adóslevelet — mintha az jobb adós lenne mint az állam, vagy az egész nemzet — és ezt az adóslevelet kapja fizetési eszköz gyanánt az állami alkalmazott, aki azután a fizetés eszköze, azaz a pénz ellenében megkapja az árútermelőtől azt az értéket, ami neki az államtól jár. A pénz azután folytatja útját rendeltetésének megfelelően, míg vissza nem kerül az államhoz. Az állam azután újra kiadja munka és árúérték ellenében, kivéve azokat az adósleveleket, melyeket a pénzkibocsátónak „fizet” kamat címén, aki azután a hozzákerült adóslevélcsereszereeszközt beváltja a termelőnél árú- vagy munkaértékre. Így a földbirtokos földje megtermi a hasznot s emellett, mert be van táblázva, még kamatot is hoz. Ezt úgy mondjuk: „egy rókáról 2 bört.” Különben a földbirtok lekötése nemzetvédelmi szempontból is h ily telén, mert nem lehet közömbös egy nemzetre nézve, hogy kinek a kezébe kerülhet a föld. Már pedig ha a pénz egyéb híjján földre váltható be, akkor a nemzet ellenségei kezére is kerülhet az. Hiszen a pénz útját nem lehet ellenőrizni. Ha pedig a pénzkibocsátónak nem is célja a pénzt földre beváltani, akkor a földvaluta olyan mézes madzag, mint az arany valuta. A pénzre nézve teljesen közömbös, hogy ki írja alá és hogy van-e vagyona a pénzkibocsátójának, de fontos, hogy a pénz mindig egyforma érték kifejezője legyen és fizetési eszközül az államnál is lehessen felhasználni. A pénz birtokosára fontos, hogy pénzéért élete szükségleteit fedezhesse. Ezt pedig eléri azáltal, hogy a pénzkibocsátóval szemben fennálló követelését a termelőnél munkaerőre vagy áruvá válthatja be. Ha pedig ez a célja, akkor **maga az aranypénz is csak csereeszköz. Az arany- és papírpénz** nem annyit ér, amennyi rá van nyomtatva, hanem annyi értéket képvisel, amennyi mozgó, „élő” értéket érte adnak. A kapott érték lehet anyag és lehet munkaerő, (testi, v. szellemi) lehet a kettő együtt árú alakjában. Ilyen értéket a földbirtokos,

mint pénzkibocsátó még kölcsön sem ad. A pénzkibocsátó csak **ígéretet tesz** — ezt az *írásban tett „ígéretet” adja kölcsön* és mint látni fogjuk, neki az ígéret kamatozik. Nézzük, most már hogy folyik be a kamat? Mondjuk, 100 millió értékű papírpénzt az adóslevelet ad át az államnak a földbirtokos bank. Erre 6 millió kamatot kap. 100 millió papírpénz semmiesetre se fiadzik 6.000.000-1, tehát 100-ból 106 milliót nem is lehet visszaadni, de azt lehet, hogy előbb beszéd pl. 6 milliót, ezt becseréli a termelőnél értékre, miáltal újra visszakerül a forgalomba s most már a 100 milliót vissza lehet adni és a kamat is meg van fizetve, így a papír értéket jövedelmez anélkül, hogy ömaga érték volna,

AZ aranyfedezetű pénzrendszerrel ez a kamatszedés még nagyszerűbben működik, A föld akkor is terem, ha mindjárt tűzrevalót is, ha nem művelik, ezzel szemben az arany 100 évi heverés után sem hoz új értéket létre. Az aranyvalutánál a föld helyét arany, a földbirtokos helyét az aranytulajdonos foglalja el, akinek sokkal jobb étvágya van, mint a Dán földbirtokosoknak, mert az arany tulajdonos *már több papírt is ad ki, mint amennyi aranya van* és így fizeteti a kamatot, amit papírban kap ugyan meg, de ő is a termelő árújára, a pénz tényleges fedezetére váltja be. Ma azonban már oda jutott a pénzkibocsátó az aranyfedezetű pénzrendszer nagyobb dicsőségére, hogy már föl se tudja élvezni az ellenszolgáltatás nélkül hozzájutott földi javakat és így az adóslevelekre: a követelésekre állít ki követeléseket, melyeknek tőzsdei neve *értékpapír*. Úgy azok, akik az aranyfedezetű pénzrendszer, valamint a hozzátartozó értékpapírokkal rendelkeznek, egy táborban vannak. Majdnem az egész világon aranyfedezetű pénzrendszer van és így az egész világ gazdasági hatalmával ők rendelkeznek **egyelőre**. Hogy gazdasági hatalmuk könnyen megtörhető ne legyen, erről gondosan kiépített szervezeteik biztosítják őket, melyekről a következő fejezetben lesz szó. Azt megelőzően próbáljunk a komplikált *pénzrendszereken* egyszerűsíteni.

Amint látjuk, a pénz adóslevél. Az adósságot elismeri egy társaság: a pénzkibocsátó társaság. Az állam ennek a társaságnak az adósságot elismerő *papírjaival* egyenlíti ki tartozását, azaz ezt a pénzt használja *fel a fizetés* eszközüül alkalmazottai-val és áruszállítóival szemben. Az állam alkalmazottai munkavértéket adtak az államnak s ezért áruértéket kell kapniok. Ezt az áruértéket azonban sem az államtól, sem a pénz kibocsátó-

jától meg nem kapják, hanem az árúközvetítőn keresztül a termelőtől, a pénzkibocsátók adósságlevele ellenében. Végeredményben tehát az adósságot a termelő váltja be. Ha a termelőnek kell azt beváltani így is, úgy is, akkor a termelő maga is kiadhatja a pénzt. Főlöszleges a papírokat tologatni és minden tologatással a termelő munkán egyet harapni. A termelők összesége a *dolgozó nemzet*. *A pénzt tehát a nemzet bocsáthatja ki és ebből a pénzből annyit adhat az általa alkotott államnak, amennyit szükségesnek tart.* Így kiesik az élösködő „harmadik.” Az vállal adósságot, aki ezt az adósságot eddig is beváltotta, de eddig, *mint a más adósságát*, ellenszolgáltatás nélkül.

„300” a világ ura.

A termelés haszonélvezői, a fő pénzkibocsátók a világ minden részén elszórtan élnek, de egymást ennek ellenére jól ismerik. Számuk mindössze 300 körül mozog. Azt is meglehet állapítani, hogy egy-két kivételtől eltekintve, zsidók.

Hogy mit jelent az, hogy e 300 irányítja mindenütt (Svédország kivételével) a pénz kibocsátását, azt érezzük a bőrünkön. Kormányzásuk eszköze a birtokukban levő arany. Hogy a kormányzás lehetővé váljék az arannyal, az aranyhoz kötik mindenütt a pénzt. Azt kell tehát elhíttetniök a világ minden népével, hogy a pénz fedezete az arany, mely az ő tulajdonukban van. Hogy ez a tulajdonjog fel ne tűnjék, a jegykibocsátó bankok minden országban a „Nemzeti Bank” címet bitorolják. Fő feladatuk e mellett olyan szervezeteket fönntartani, amelyek uralmuk tényéről, eszközéről és növekvő hatalmukról elterelik a figyelmet. E szervezetek:

1. A szabadkőműves szervezet, mely a tanult emberek köréből toborozza tagjait. Feladata: a „gój” nemzeti-, faji-, vallási közösségek lerombolása, egyszóval a **lelkiek tönkretétele**. A legmagasabb pozíciók e szervezetben természetesen a zsidóé. Különös súlyt fektet a szabadkőműves szervezet a *nevelésre* iskolában és iskolán kívül, mert azokat az embereket, akikben az ideális és materiális ösztönök kb. egy magasságban állanak a neveléssel, materialistákká teszik és ezekkel a materialistává tett emberekkel szorították háttérbe a nemzet idealista lelketű elemeit. A szabadkőműves szellem az iskolákban nem „dolgozott” hiába, ezt látjuk. Az iskolán kívüli nevelés leginkább a sajtóban érvényesül. Hogy a sajtónál mennyire „érdekelve volt” a

Szabadjóműves szervezet, azt számokban is ki lehet mutatni, mert pl. egy vezető „Hírlap”-nál a „legtárgyilagosabb” lapnál a munkatársaknak kb. 80—90 százaléká szabadjóműves. Az „Est” jubileumi számában felsorolt munkatársak neveit néhány kivételtől eltekintve megtalálhatjuk a szabadjóművesek névsorában. A „Népszava”-ról nem is kell beszélni. Míg a szabadjóműves szervezet a lelki ellenállást igyekszik megtörni, addig

2. A Marxista szervezet *a nemzet anyagi ellenállásának megtörését célozza*. Hogy a célnak tökéletesen megfelel, azt érzi az egész Nemzet. A marxizmus feladata az osztályharcot szítani *nyíltan*, (a szabadjóművesek titkosan.) *A marxisták feladata a nemzeti tőkét alulról ütni, hogy ők a nemzetközi pénztőkések, felülről üthessék*. Lenn magasabb munkabért követelnek, felül magasabb kamatot. Két tűz között megsemmisülne a nemzeti tőke, ha! — a Nemzeti Szocialista Szervezetek ennek elejét nem vennék.

Gondoskodik a szabadjóműves és marxista szervezet, valamint a kezükben levő sajtó, hogy a dolgozó emberek egymást tegyék felelőssé az erkölcsi és anyagi válságért és eszükbe se jusson a nagy bűnöst megkeresni. Így természetesen nyugodtan folytatja „működését a mai pénzrendszer.

A mai pénzrendszer legfőbb tényezői 1. a jegybankrendszer, 2. a tőzsde és 3. a váltóbankrendszer.

Az aranyfedezetű jegybankrendszerrel sakkban tartják az egyes államokat s emellett ezen keresztül szívják ki a nemzetek jövedelmének nagyrészét. Ugyanezt a két célt szolgálja a tőzsde más formában s emellett a jegybankok által kibocsájtott pénznemeket alátámasztják. Abban az esetben, ha valaki a jegybankok életébe bele mer nyúlni, a tőzsde akcióba lép, ami az ott jegyzett árakban jut kifejezésre. Népiesen szólva: „amelyik pénzhez nincs bizalma a tőzsdének, annak régen rossz.” A kettőhöz csatlakozik ugyanazzal a hármassal a váltó bankrendszer (bankokrácia.) Ez a fő „pénzbeszedő”-je a nemzetközi „pénznagytőké”-nek, mint azt helytelenül nevezik, mert a pénztőke sohasem lehet tőke vagy vagyon, hanem az **mindig csak a vagyonra szóló követelés**. (A vagyon adóssága közgazdasági szempontból.) Hiszen csak névlegesen érték. „*Kifejezője*” a *tényleges értéknek*, amelyre a termelőnél beváltható.

A három szerv egymással 1000 és 1000 szállal van összebogozva, már csak azért is, hogy egymást kiegészítsék, ha egyikükhöz hozzányúlna valaki. Nos! **Majd egyszerre nyúlunk mindháromhoz** hozzá. Az együttműködést legjobban jellemzi, hogy bár többször történt kísérlet arra nézve, hogy egy-

egy nemzet a pénzellátás terén függetlenítse magát, mégis sikerült a nemzetközieknek a versenytársaktól szabadulni. Ma még az Egyesült Államokban folyik elkeseredett harc a központi „Reserve” bank és a vidéki jegybankok között. A központi bank természetesen zsidóvállalkozás és nem kisebbről van szó, mint arról, hogy a jegy kibocsátás jogát a vidéki bankoktól elvegyék és a kizárólagos jogot a „Reserve” kapja meg.

Az arany a „300” szolgálatában.

Előbbi fejezetben láttuk, hogy a nemzetközi Pénzhatalom kiépített szervezetekkel rendelkezik, amelyek ügyelnek arra, hogy a különféle csatornákon át, de mindig az ő páncélszekrényükbe ömöljék a dolgozó milliók véres verejtékének ára. Hogy ez az ömlés lehetővé és zavartalanná váljék, szükség volt olyan eszközre, amely a reáruházott magnetikus erővel szívóhatást gyakorol a nemzetek jövedelmére! Ez az eszköz az arany. Még akkor rájöttek e szerszám kiválóan alkalmas voltára, amikor még csak *kezdték* arannyal fizetni. A termelő látta azt, hogy aranyért megkapja nemcsak azt az árút, melyet más termel, hanem a termeléséhez szükséges eszközöket is. Nem kellett lángész a kereskedelem részén, hogy ezt a jelenséget felismerje és a kívánatosá tette aranyat elzárva **csak ígéretet tegyen** az arany rendelkezésre bocsátására. Nagyobb nyomaték kedvéért az ígéretet papíron tette, akkor, amikor arany helyett cédulákkal fizetett ugyan, de e cédulákra ráírta, hogy azokat „bárki kívánságára” beváltja arannyal. *Jól tudta azt, hogy az embereknek csak egy része az, amely az aranyat csillogása miatt szereti*, míg a nagyobb rész *csak azért törtet* az arany után, mert az aranyért kenyeret és ruhát cserélhet. Mikor az arany helyét a papír foglalta el, *ez után futkosott. Ezért éppen úgy megkapta szükséges árúját, mint azelőtt az aranyért*. No de nem azért harácsolta össze a kereskedelem népe az aranyat, hogy azt most már, mint fölösleges pipereholmit elhajítsa. Ezért kimondta, hogy a papírt csak úgy fogadja el az árúért, ha nemcsak közszükségleti árút kaphat érte, hanem bármikor aranyat is. *Ezt az elvet erőlteti még ma is*. Bármikor pedig csak úgy kaphat aranyat a papírért, ha az arany lététbe van helyezve. Így jutott azután kifejezésre és megoldáshoz az a gondolat, hogy egy-egy csoport azzal a kizárólagos céllal tömörült, hogy aranyat raktározott és erre az aranyra adósságlevelet adott ki. Persze ez nem lett volna „bolt,” ha nem járt volna nyereséggel. A nyereség pedig abból adódott,

hogy papírokat, azaz papírpénzt kölcsönzött és a kölcsönt olybá vette, *mintha aranyat kölcsönzött volna, illetőleg azt az árút, mely aranyért becserélhető.*

Ha áruhoz juthatok anélkül, hogy azért munkát végeznék, előnyhöz jutok azzal szemben, aki munkát végez előbb és csak úgy jut áruhoz. Ez az előny csak pillanatnyi, mert addig áll fenn, míg az előre megkapott árút vissza nem kell adnom, mert ha már vissza akarom adni, meg kell dolgoznom az áruért. A pillanatnyi előny eléréseért és kihasználásáért kölcsön kérem azt a papírt» melyért **árút kaphatok.** Ez az előny akkor is megnyilvánul, ha nem termelőkről van szó, hanem közvetítőről. Ha az áru csereeszközéhez anélkül jutok hozzá, hogy nekem valaha is árum lett volna, vagyis az áru csereeszközét anélkül kaptam, hogy azért árút adtam volna, akkor előnyben vagyok azzal szemben, akinek árút kellett előbb eladnia, hogy az áru csereeszközéhez, a pénzhez hozzájusson. Az aki a csereeszközt, — akár arany az, akár papír — rendelkezésre bocsájtotta, jól tudott erről s éppen ezért az előnyt a maga javára hasznosította, mikor a kölcsönzött adóslevél-csereeszköz időleges átengedéseért kamatot számított fel. Mint fentebb látjuk, *a vesztes fél az, akinek előbb árút keli adni, csak úgy jut az áru csereeszközéhez akár aranyhoz, akár papírhoz. Az igazság tehát az lenne, hogy a pillanatnyi előnyből származó haszon azt illesse kamat alakjában, aki a veszteséget szenvedte.* Ehelyett azt látjuk, hogy az előny élvezői annak adják a hasznot, *aki nem az árút magát, — amely az élet fenntartásához szükséges — bocsátja rendelkezésre, hanem azt a papírt, (vagy aranyat) amelynek csak az a rendeltetése, hogy az árucserét megkönnyítse a termelők között.* Röviden: A jegybank papírt ad kölcsön és azután kamatot szed, mert azt mondja: *annyi, mintha aranyat adott volna, tehát értéket*« A kölcsönt azért veszik fel, hogy munka és áruértékre válthassák be. Értéket tehát a kölcsönkért papírért a termelő adott a kölcsönt felvevőnek, mégis a jegybank szedi a kamatot, nem a termelő.

Hogy ezt a tényt föl ne ismerjék a termelők, erősen foglalkoztatnia kellett a pénz urainak őket más téren. Emellett a dolgozó fajkból kifajzott és „kinevelt” anyagias ösztönű embereket kellett álláshoz juttatni, akiket azután megvesztegetve, olyan törvények létesítésére lehetett felhasználni, amely törvények szentesítették a Pénz urainak *pénzért vásárolt* jogait. Nem kis része volt az iskolának és a sajtónak abban, hogy az em-

berek abban a hitben élnek, hogy a Pénznek értéket nem az az áru ad, melyet érte kapunk, hanem az az „aranyfedezet”, melyet a termelő még csak igénybe se vett, már a háború előtt se. Beleszuggerták a dolgozókba, hogy az aranyfedezet nélkül a pénznek nincs értéke. Ennek a hazugságnak *bebizonyítására szolgált a tőzsde*, ahol a pénztől minden áron szabadulni igyekeztek a görbeorrú tőzsdések, ha az illető pénz mögül hiányzott az arany. Eredetileg több kisebb csoport alakult, amelyek a Pénz hasznára spekuláltak. A versenytársaktól szabadulandó, ki kellett mondani a „szabadság, egyenlőség, testvériség” elvét, aminek eredménye verseny lett, (pénzkínálat kis kamatra,) de amely versenyből magától értetődőleg azok kerültek ki győztesen, akiknek legtöbb arany volt a birtokában és főleg, akik az arannyal legjobban tudtak spekulálni. Ezek pedig azok, akikben már születésüknél fogva seftelő, materialista ösztönök voltak túlsúlyban, így 300 ember lett a kiválasztott, amely 300 természetesen majdnem kivétel nélkül zsidó. Amilyen mértékben gyarapodott, a kamat révén, árúra szóló követelésük, olyan mértékben váltották be a követeléseket aranyra, mely aranyat leraktározták és az arany helyett ismét csak a papírt helyezték forgalomba. Akkor, amikor csak annyi aranyra szóló adóslevelet adnak ki, mint amennyi arany tényleg le van raktározva, „teljes” *aranyvalutáról* beszélünk, amit manapság „már nem is tartanak érdemesnek” fenntartani a Pénz urai, mert hiszen a papírra ügyis fizetnek a buta gójok kamatot, ha csak „aranyvaluta” van, mint erre példa az OMB valutája, vagy csak „aranydevizavaluta” van, melyre példa a MNB Rt. valutája. Hogy már így is uralkodhatnak, azt jórészen a „majoritás” elvének törvénybeiktatásával érték el, melyről később lesz részletesebben szó. Hogy tisztábban lássuk az arany csak vakításnak szánt szerepét a gójok számára, hasznot hozó szerepét a 300 számára, ismertetjük a példaként említett jegybankokat.

Az aranyfedezetű jegybankrendszer

első típusáról, mint állandóan

„Teljes aranyvaluta”-ról nem is igen lehet már beszélni. A francia jegybank valutája lett a háború után egy időre „teljes”. Amennyiben akkor 102% **aranybiztosítéka** volt a franknak. Minden jegybank alapszabályában van azonban egy pont, mely szerint a biztosítékot („fedezetet”) arra a célra fel lehet használni, hogy a pénz állandó vásárló erejét biztosítsák. Ha tehát az aranyat, a biztosítékot ki akarják szedni, nem kell mást

tenni, mint a tőzsdén egy kicsit támadni a valutát (1. tőzsde címszó alatt), erre az arany kibúvik a pincéből és be lehet cserélni papírral. Ennek a manővernek is az árútermelő esik áldozatul, mert pl. ha a frankban „megrendül a bizalom” (persze a tőzsdéseké), akkor a frank biztosítéka, „fedezete” megcsappan. Figyeljük a sorrendet! Nem azért rendül meg a bizalom, mert a fedezet megcsappan, hanem megfordítva, azért csappan meg a fedezet, mert spekulálnak a pénzzel. A „közvélemény”, melyet a sajtó alaposan meggyúr, most már a „fedezet hiánya” miatt bizalmatlan, pedig hát, mint eddig is kitűnt fejtegetéseinkből, a biztosítéknak semmi köze a pénz árú fedezetéhez, sőt magához a pénzhez sem. Újabban már a legnagyobb szemtelenséggel tologatják egyik országból a másikba az aranyat, aminek a levét persze a dolgozó népek isszák meg, azon egyszerű oknál fogva, mert az aranyhoz van kötve a pénz.

Az **aranyvaluta** példája lehet az **OMB** Rt. pénze. Már ennél a bankjegynél világosan látjuk, hogy a papírpénznek *nem* a pincében döglő arany ad értéket, helyesen: nem annak az ott fekvő aranyértéknek a kifejezője, hanem annak a *mozgó* árúnak, melynek a pénz csereeszköze. Az aranyértéknek *is* kifejezője lehet, *de csak akkor*, ha az *is mozgó*, forgalomba került árú. Eredetileg az aranyletét csak jótálló lenne, biztosíték arra nézve, hogy ha a papírt nem lehetne áruvá beváltani, aranyat adnak érte. Ma az állam törvényben áll jót, hogy a pénzt mindenki elfogadja, így ennek a biztosítéknak helye nincs, mert a *jegybank aranyvagyon*a nem lehet több, mint az *egész nemzet* vagyona, s ha mégis, ez azt *jelentené*, hogy a *jegybank* vagyona nem tartozik a *Nemzet* vagyonához; következésképpen a *jegybank* maga *is idegen* és *mint idegen semmiesetre se rendelkezhetik a Nemzet* vagyonának csereeszközével. Hogy azonban az **OMB** Rt-nak eszéágába se volt a forgalomban lévő papírpénzt beváltani, az kitűnik már az alapszabályokból is, ahol a papírpénz „fedezete gyanánt 33% arany van megjelölve. Ez azt jelenti, hogy háromszor annyi vagyonra szóló tartozást vállalt adóslevelein, mint amennyi vagyona volt. Így azután magától értetődő, hogy a ²/_s-ad rész papírpénz után *még akkor is jogtalanul szedi a kamatot*, ha *arra az álláspontra helyezkednénk*, hogy a részvényesek az arany leraktározásával vagyontárgyat készítettek mozdulatlanságra. Ismétljük, még akkor is, mert az értékek **mozdulatlanságra** **készítése bűn** azokkal szemben, akik értéket termelnek, **a mozdulatlanságra** készített értékek jövedelmezősége **a bűn** jutalmazására, **bűn** az alkotás ellen, **bűn** az

Isten ellen, aki az értéktermeítésre való képességet azért adta az emberiségnek, hogy azon keresztül közeledhessen feléje, a Tökéletes felé. Elvünk azonban már leszögezést nyert, mikor azt mondtuk, hogy jegykibocsátó csak ígéri az adóslevelek beváltását, de ígérését még akkor sem tarthatná meg, ha akarná, de nincs *is* szükség annak betartására, mert még ha arany lenne is a csereeszköz, akkor is az arany *csereeszközt is* elfogyasztható áruvá váltjuk be, mert arra van szüksége az emberiségnek, nem pedig aranyra. Minthogy a pénz kibocsátójának az OMB Rt.-nak elfogyasztható árúja nincs, így a pénz mindenkori birtokosa nem is hozzá fordul beváltásért, hanem az áru közvetítőjén keresztül a termelőhöz. Ettől függetlenül: már 1914 végén egy deka aranyat sem adott ki az OMB Rt. annak ellenére, hogy minden bankjegyen rajta volt: „...bárki kívánságára beváltja az OMB törvényes ércpénzre.” Beváltotta a háború előtt, *mert kevés volt, aki be akarta váltani.* És éppen azért, mert látta, hogy az arany helyett szívesebben veszi a nép a papírt, bátor volt háromszor annyi papírt kiadni, mint amennyit be tudott volna váltani. Tehát a 33% nem szolgálta azt a célt, hogy szükség esetén az amúgy is törvényileg védett papírt beváltásuk aranyra. Arról sem beszélhetünk, hogy azért volt rá szükség, hogy az árat egy nívón tartsa! Azt már láttuk, hogy az árak (általánosságban) akkor maradnak egy vonalon, ha mindig annyi csereeszköz áll rendelkezésre, amennyi az elcsereendő áru. Sem több, sem kevesebb. Arról azonban lehet szó, hogy az arany és papír közötti mesterkéltnél kapcsolatot a 33%-kal mesterségesen biztosítsák, vakításával a barom módjára dolgozó népnek. Vakítására! Mert ha a dolgozók látják, hogy a pénznek nem az arannyal, hanem a dolgozók által munkával előállított áruval van természetes kapcsolata, akkor esetleg megtagadja az arany tulajdonos által követelt kamat megfizetését. Szüksége volt az OMB Rt.-nak az aranyra azért, hogy *az arany és papír* között megtartsa az egyensúlyt. (Az alapszabály ugyanis előírta, hogy 1 kg. színaranyhoz mennyi papírkoronát kell érnie.) Szükség volt azért, mert ha a bank a 33 aranykoronát kölcsön adja, csak 198 fillért kap 6% mellett, de amikor ő a 33 aranykoronát „fedezet” gyanánt letétbe helyezi, háromszor annyi, azaz 100 papírkoronát ad kamatra, ami 6 korona kamatot jelent. Ahányszor 100 korona volt forgalomban, annyszor keresett 402 fillérral többet, mintha aranyát pénz alakjában mint közönséges kölcsönt kamatoztatja. Az így beszedett összeg is több millió koronára rúgott **negyedévenként.**

Mint említettem, 1914 végén már nem adtak „bárki kíván-

ságára” az OMB-ban aranyat. Ellenben adtak oly esetben, ha olyan külföldi árúra volt szükség, mely csak arany ellenében volt beszerezhető. Mi történt tehát? Az, hogy az arany mégis szivárgott, de külföldre. Minthogy azonban ott is hasonló intézkedés lépett életbe, az odavalósi termelő sem kapta meg az aranyat, hanem az ottani jegybank. Ha pedig tudjuk azt, hogy valamennyi jegybank, (Svéd kivételével,) egy kalap alá tartozik, akkor világossá lesz, hogy az OMB Rt. pincéjéből kivándorolt arany **csak a lakhelyét változtatta, de gazdája egy és ugyanaz maradt: a nemzetközi zsidó.** Nagyon jellemző: Egy zsidónak egyik *fia* a németországi Frankfurtban lakott, a *másik* az Unióban. A háború alatt egyik is adott „Haza”-jának pénzt, a másik is. Tévedések elkerülése végett egyiknek Németország, másiknak az Unió, tehát a szembenálló háborús fél országa volt a „Haza”-ja. Mindkettő hazafiságára hivatkozott, mikor *üzletet kötött* a „Hazájáéval. Az csak természetes, hogy mindkét Haza válságba került, de a „cég” nem. Nem árt, ha egy kissé emlékezetbe idézzük azt a „hazafias hullámot,” mikor minden aranyat a „Haza oltára”-ra siettünk fölládozni. Sok házaspár cserélte el arany karikagyűrűjét vasért. Csak a háború után derült ki, hogy a „Haza oltára” helyett az arany a jegybankok páncéltermében kötött ki. Vagy ha járt is a Haza oltárán, onnan a nemzetközi zsidók pincéjébe került.

Visszatérve az OMB Rt alapszabályaira. Ha én háromszor annyi adósságot csinállok, mint amennyi vagyonom van, becsuknak. Az OMB Rt ezt csinálta és — a volt vezetők, nagy nyugdíj élvezése mellett pihennek babéraikon. Persze azért, mert a törvény hatalmazta fel őket arra, hogy a valuta ne legyen „teljes,” csak egyszerű „aranyvaluta” és így törvényesen jártak el. „Hogy hiba ne essék,” a kibocsátott papírpénz további 67 százalékára is volt „fedezet,” még pedig kereskedelmi váltó. Nézzük a „fedezetet” közelebbről: A kereskedő aláírt pl. 1000 koronáról szóló váltót, tehát adóslevelet. Ezt beadta az OMB Rt.-nak. A Rt. átadott a kereskedőnek 1000 koronát papírban, melyre rá volt írva az ismert nyilatkozat, mely szerint most már a kereskedő aranyat követelhet a bankon. Lényegében tehát adóslevelet cseréltek. A bank elismerte, hogy arannyal tartozik, a kereskedő pedig elismerte, hogy olyan koronával tartozik, amilyent a bank forgalomba hoz, A bank vagyonszavatolási biztosa, ha úgy tetszik „fedezete,” egyharmadrészben **arany,** kétharmadrészben váltó. A váltó fedezete azonban a kereskedő vagyona! Tehát a kereskedő olyan koronát kapott **kölcsön,**

melynek fedezete kétharmadrészben a saját árúraktárában van. Ilyen körülmények között is a kereskedő hűségesen fizette a kamatot, mert hát ez a szabály és törvény. Nézzük más oldalról. Úgy mondják: „A bank papírt adott ugyan, de annyi mintha aranyat adott volna, mert bármikor becseréli a papírt.” Vájjon hogy cserélhetné be, mikor csak harmada arany van? Igaz, hogy a váltók rövidlejáratúak és ha azokat a bank lejáratja, a 67 százalék arannyal *nem* fedezett koronát kivonhatja a forgalomból, de lehet és szabad ilyet tenni a Nemzettel csak azért, hogy egy Rt. megfelelhessen kötelezettségének!? Hiszen ez nagymérvű defláció lenne!

Meg kell itt még említeni, hogy a fentemlített „Kassza” váltó kamata kisebb volt mindig, mint a földre adott kölcsön kamata. Azt már ugyebár tudjuk, hogy a kereskedő (a hivatalos statisztika szerint) 80 százalékban a görbeorrú fajhoz tartozik, míg az OMB idején a földbirtok elenyésző csekély százalékban volt zsidótulajdon. Az OMB Rt-ot megismerve látjuk, hogy a bajok nem is újkeletűek tulajdonképen.

A Magyar Nemzeti Bank Rt. pénze „*aranydevizavaluta.*” Ez még érdekesebb valuta. Itt már az arany „**korlátlan valuta** mennyiségben helyettesíthető devizával,” az alapszabályok rendelkezései szerint. Előjáróban már ez is elég arra, hogy lássuk milyen kevés köze van az aranyhoz a mi, illetőleg a „Magyar Nemzeti Bank Részvénytársaság” pénzéhez, melynek vezeték- és keresztneve együtt „Arany Pengő.” Kibocsátója egy újabb Rt., tehát nem a magyar nemzet, mint a cég neve sejteti. *A magyar kereskedelmi törvény világosan megmondja: „a cég nevében benne kell lenni a társas viszonyra utaló szónak.”* A Nemzeti Bank Rt. már itt is kivétel. (Az alapszabályok ismertetését a »Függetlenség» 1935-ös naptárában megtaláljuk.) A papír pengősőkön már nincs rajta a beválthatási záradék, mint az OMB pénzén, de — az OMB pénzét becserélték a fehérhátú pénzre, ezen *elismerte* az állam, hogy tartozik. Az államjegyeket *becserélték a M N B Rt. pénzével*, ami azt jelenti, hogy átvette az adósságot, még akkor is, ha a bankjegyen feltüntetve nincs. Az alapszabály egyik pontja utal is arra, hogy majd idővel, ha elég aranyat gyűjtött össze, — persze a kamatokból, melyet az „adós termelők” fizetnek — akkor a papírok aranyra is beválthatók s így kb. olyan lenne, mint az OMB berendezése. Az alapszabály-ismertetés szerint 30 millió aranykorona alaptőkével alakult a Rt. 1924-ben. *A 30 millió* alaptőke ellenére rövidesen *500 millió felüli* volt a bankjegyforgalom. A M. N. B. ugyanis a

pengő fedezetét azokban a devizákban találta meg, amelyeket a magyar állam a népszövetségi kölcsön felvételével szerzett. A magyar nemzet e devizákért súlyos kamatot fizetett — áru alakjában — a külföldnek, míg a M. N. B. a befolyt devizákért az államnak papírbankjegyet adott, úgyhogy voltaképpen a pénz fedezetét nemzeti ajándékként kapta, mely nemzeti ajándék többszöröse után vasalta be ezután a magyar nemzetet a kamatokat. Megtudjuk az alapszabályból, hogy *1 kg. arany — 3800 Pengő*. Tehát a banknak kötelessége volna arról gondoskodni, hogy 3800 papírpengőért *mindig* kaphassunk 1 kg. aranyat, ami persze nem történik meg, mert már 1935. elején *6400 pengőnél magasabb* aranyárat jegyez a tőzsde s a Pénzügyi Központ is 6000 P körüli áron váltotta be. Nyilvánvaló, hogy a bank maga is messze alapszabályellenesen jár el, mikor a 3800 Pengő fölött vásároltatja az aranyat. Ettől eltekiütve már az OMB-nál is említettem, hogy a jegybankok aranyvagyonát azt a célt szolgálja, hogy az arany és a papírpénz között az egyensúlyt fentartsa, azaz hogy az arany kilogrammja mindig ugyanannyi koronáért legyen beszerezhető. Ha ez sikerül, akkor arany alapra van a pénz helyezve és ehhez van viszonyíva a papírpénzen keresztül minden érték. Így természetesen az arany értékéhez van kötve az egész gazdaság minden vonatkozásban. Hiszen szűkebb értelemben *gazdaság: az értékek egymáshoz való viszonya*. Az OMB Rt-nél még láttuk, hogy az aranyalapot fönntartotta a háború előtt. Előfordult a bank „intervenció”-ja, (közbelépés az arany áralakulásába,) de az nagyobb áldozatot nem igényelt. Ezzel a kis áldozattal azonban elérték az aranytulajdonos jegy kibocsátók, hogy a világ gazdasága ahhoz az értékhez lett kötve, mely fölött kizárólag a nemzetközi piac „háromszádba” rendelkezett. Az intervenció még más irányban is igen használható eszköz. Ha ugyanis valamely állam nem táncolna úgy, mint ahogyan a nemzetközi pénzes hatalmak dudáitnak, vagy ha valamelyik nemzet tagjai piszkálgatják a 300 hatalmát, a 300 a jegybankok intervencióját provokáltatja ki a tőzsdén. Ez történt a közelmúltban Franciaországban. Nem tetszett a francia politikai pártok erőviszonyainak eltolódása a nemzetközi pribékek főnökeinek és így a tőzsdén felhajtották az arany árát. A tőzsdén csak az ügynökök hada látszik, de senki sem tudja, kinek a megbízásából vásárolják az aranyat. Senki nem tudja a kívülállók közül, hogy ki a részvényese a francia jegybanknak és így ki tudja ellenőrizni, ha a francia jegybank fő részvényese kíván arról gondoskodni, hogy a fran-

cia dolgozók verejtékének csereeszköze kisebb „aranyfedezettel” bírjon. Vagy: ha a fedezeti arány megmarad ugyan, de kevesebb pénz legyen a forgalomban. Ha az aranyat erősen vásároltatja a titokzatos „erős kéz,” „az aranykereslet nagyobb mint a kínálat,” az arany ára felszökik. Ezt ellensúlyozandó a jegybank annyi aranyat kínál, hogy a keresletet fedje és ezáltal az árszint megmaradjon. Ezt az „intervenciót” nevezik tőzsdenyelven „*valutamentés*”-nek. A következmény az, hogy az aranyfedezet kikerül a pincéből. Franciaországban ily módon 102 százalékról 73-ra szállt a „fedezet,” anélkül, hogy a részvényesnek be kellett volna jelentenie, hogy ő az aranyát más országba viszi, ahol nem fenyegeti veszedelem. Most azután már könnyebb a további „munka.” A sajtó gondoskodik arról, hogy mindenki tudomást szerezzen a „gyenge” frankról, melynek kicsi a „fedezete” és a további menekülés a franktól alig állítható meg, hacsak az aranyat maguk a részvényesek újra piacra nem dobják és a játék fordítottja gyanánt most meg azáltal kell az arany árát tartani, hogy a túlkínálatot a jegybank kereslettel azaz vásárlással enyhíti. Az csak természetes, hogy e játék költségeit a nemzet fizeti meg minden körülmények között. Ha azonban nem látja „indokolt”nak az aranyisten mozgatója a visszatérést a franciaországi pánccélterembe, akkor a jegybank, hogy a régi fedezet százaléka megmaradjon, bevonja a fedezetlen papírt, *mint az a MNB Rt.-nál is történt* így a jegybank fedezet-aránya megmarad, de kevesebb pénz lesz forgalomban, amit deflációs politikának mondunk. Ez a politika juttatta a magyar nemzetet is nem kis részben koldusbotra. Egyébként a sajtó szidja a titokzatos aranyvásárlókat, mert hiszen jól tudja, hogy a szidás nem ártott még meg egy pocakos pénzeszsáknak sem, de viszont nagyra nő annak a sajtónak a tekintélye, amely szidja a „valuta aláásóit.” A piszkos, aljas üzelmek szerzőit és végrehajtóit megnevezni névszerint és házsám szerint, faj szerint — ezt a nagyképű kóser sajtó nem látja szükségesnek. A Magyar Nemzeti Bank Rt. aranyfedezete „*valutamentés*”-re sem elegendő s így az aranyalapot sem tarthatta meg, amely abban áll, hogy 3800 pengőt érjen mindég 1 kg. arany. Nem tarthatta meg azért, mert az egész alaptőkéje 30.000 aranykorona volt és mert 137 millió aranypengő adóssága volt még 1935 végén is, amely adósságnak a kamata természetesen aranyban fizetendő, A valutaadósságot a nemzetközi tőke itteni jegybankja a „Biz”-nél csinálta. A „Biz” magyar neve: Baseli Nemzetközi Fizetések Bankja Rt. Ki lenne ennek a részvényese, ha

nem a világbankok, melyeknek viszont a részvényesei a háromszázak. Ha a „Biz” kerek 200 millió pengő értékű aranyat adott kölcsön s mondjuk (5%-al) 10 millió pengő értékű aranyat szállít ki a MNB Rt. évente, akkor a 200 millió pengő értékű aranyat 20 év alatt visszaszállította, ennek ellenére még fönáll a 200 millió értékű arany tartozás. Honnan szállítsa a NB Rt. ezt a második 200 milliót, ha egyszer már kivitte? Az az arany nem lett több egy grammal sem 20 év alatt, a pincében nem szaporodik magától. A MNB Rt.-nek nincs aranybányája a hegyekben, melyből aranyat bányászna. Ki fizeti meg akkor ezt az aranyat? Az irodában, műhelyben, mezőn dolgozó magyar. Ezek a magyarok termelik ugyanis azt az árút, melyet arany ellenében visznek ki az országból, de amely aranynak színét se látja a dolgozó magyar, miután azt a MNB Rt. aranyadósságába számolják el. Ezért kell a magyarnak 139 filléres cukrot enni, ha még meg tudja fizetni; ugyanakkor, mikor ugyanazt a magyar cukrot *kiszállítva* 58 fillérért eheti az osztrák pl. Meg kell még jegyeznünk, hogy a cukrot a magyarországi cukorgyárak külföldre szállítva mázsánként 10.50 P-ért adják, míg a szállítási költség 3.50 P, úgyhogy nettó 7 (hét) pengőt kapnak annak a cukornak q-jáért, amelyért a magyar háziasszony csaknem *húszszor* annyit fizet.

A MNB Rt. még *így* sem tudott annyi aranyhoz hozzájutni, hogy részben a kamatot fizethesse, részben az aranyalapot fönntartsa. A fedezeti arányt csak úgy tudta biztosítani, hogy a forgalomban levő papíroknak majdnem a felét bevonta. (Defláció.) Ezután következett, hogy kötelezővé tették minden áruért külföldről befolyó arany, deviza és valuta beszoáltatását. Ez is kevésnek bizonyult. Majd nem adtak aranyra zálogkölcsönt, így sem tudta az aranyalapot megtartani. Végül megtiltatta a kormánnyal az arany vásárlását, illetőleg engedélyhez kötötte esetről-esetre. Ugyanakkor azonban, mint már említettük, maga a MNB Rt. átveszi a Pénzintézeti Központ útján 3800 P-nek majd a dupláján a fölkínált aranyat és a pengő — mégis aranypengő? Az OMB Rt. legalább az aranyalapot megtartotta a háborúig. A MNB Rt. még ezt sem tartja meg. Hogy az alapszabályoknak megfelelő aranyat, ill. devizát letétben tartassa, bevont a forgalomban levő 540 millió papírpengőből 220 milliót. Így elérte, hogy a 320 milliós forgalomnak meg van a kb. 24%-os arany és deviza letété 80 millió pengőn felüli értékben. Az 1934. évi zárlat szerint „arany értékű értékpapír” 20 millió P értéket képviselt, az „érckészlet” 79 millió. Ebből kb.

9 milliót képvisel a forgalomban levő váltópénz, (melynek belső értéke alig $\frac{1}{3}$ -át teszi névértékének ezt figyelmen kívül hagyva,) marad 70 millió. Az aranyértékű értékpapír csak addig aranyértékű, míg aranyat adnak érte, ami azoktól függ, akik az aranyat birtokolják. Ez tehát alig vehető számításba komolyabban. A 70 milliós aranykészletről nem tudhatjuk, milyen alapon van számolva, mert ha az arany forgalmi árát vesszük figyelembe, azaz, hogy mit kapna érte az Rt., ha eladná akkor feleannyi métermázsa arany van, mintha az eredeti 3800 pengős alapot vesszük. De még ha az alapszabály szerinti 3800 pengővel is számolunk és feltesszük, hogy így lesz 99 milliós „aranydeviza-fedezet” akkor is az aktívával szemben 137 millió aranypengős passzívra áll fönn. 1935 év végén ez a tartozás valamivel kevesebb, de még mindig felül van a 110 millió. Ennek az értékelése feltétlenül 3800 pengő, mert hiszen régi adósság. Ilyenformán 38 milliós passzívra mutatkozna banknyelven. A Bíznek 38 milliós követelése maradna fönn, mint fedezetlen adósság, gavalérosan számolva. Ennek ellenére azt mondják, azt írják, hogy a pengőnek aranyfedezete van és hogy ez az aranyfedezet adja a pengő vásárló erejét. Hogy a MNB a közel 200 mázsa arany tartozását — ha még kamatot nem is kérnének — kifizethesse, aranyhoz kell jutnia. Erre pedig csak egy mód van, olyan árút vinni ki az országból, melyért aranyat kap a Nemzet. A Nemzet által termelt árú közvetítője az aranyat befizeti a MNB Rt.-nak. Amint a jelek mutatják, mindig nehezebb lesz a Nemzetnek árut kiizzadni és főleg kiszállítani, hogy az érte kapott aranyat beszolgáltathassa, mégis fönn kell tartani a mai „aranyfedezeti” rendszert, mert mihelyt ez megszűnik, nem zsarnokoskodhat olyan mértékben a nemzetközi pénzhatalom a Nemzeten. Csodálatos, hogy a nagyhangú liberális ellenzék és velük egy sorban a szociáldemokraták ezeket a kérdéseket nem bolygatják. Hiszen különösen a szocik azt hirdetik, hogy a „nemzetközi tőke” ellen harcolnak. Ejnye, ejnye. Ez bizonyára elkerüli a figyelmüket. Burzsujt látnak az 50 holdas eladósodott gazdában, de a csonka magyarországnál négyszer olyan vagyon fölött rendelkező Rotschild család bizonyára proletár. Ugyanígy annak faj testvére, a többszörös háztulajdonos szoci képviselő. A „dicső népképviselők” kölcsönösen vagdossák egymás fejébe a választás alatt elkövetett csalásokat. Képviselő Urak! Ez a nép érdekében történik? Nem szolgálná talán inkább a népérdeket, megszüntetni ezt a mai szégyenteljes állapotot? Tessék csak egy kissé feszegetni ezeket a kérdéseket az országházban és felvetni

a kérdést: „ki helyesli a NB Rt. pénzügyi politikáját és aki védőjéül lép föl, tessék a tényeket az illető kerületében *minden szavazó* tudomására hozni. Hiszen telik abból a sokezer pengő fizetésből. Vagy nem azért kapják, hogy a népet szolgálják érte? Nézzenek utána, hol van az aranyfedezet, amire hivatkoznak? Mi van az aranyalappal? S minderre mi szüksége van a Nemzetnek, melytől a képviselő urak is fizetést kapnak? A pengőnél már odajutottunk, hogy *még mesterségesen sincs meg a kapcsolata az arannyal, de aranypengő*, mert így az arany tulajdonos hasznot húzhat belőle.

A pengő alapja az a szám, mely a forgalomba került áruk összessége és a papírpengő egymáshoz való viszonyából adódik. *Aszerint, amint ez a szám kisebb értéket fejez ki, vagy nagyobbat, kisebb vagy nagyobb a pengő vásárlóereje, legyen az a pengő papírból, aranyból vagy vasból.* Arra kiválóan alkalmas az aranypengő, hogy az aranypengőbe átszámított kölcsönöket aranyban követelhessék vissza. Ez azt teszi, hogy ha én 100 pengőt papírban vettem föl annak idején, ma 200 papírpengőt kell adnom annyi aranyért, amennyit akkor 100-ért megkaphattam.*)

A MNB Rt. és azok, akik ennek a Rt.-nak a pénzkibocsátás jogát átadták, számítottak arra, hogy valamikor a papírpenzen vállalt adósságot (aranyra) beváltják. Ez kitűnik az alapszabályokból, de hogy rosszul számítottak tudatosan, vagy öntudatlanul, az kitűnik a gyakorlatban, az életben. Emberfeletti erőlködésébe kerül a nemzetnek, hogy ez a társaság aranyfedezeten felépülő pénzrendszerét fenntartsa arany nélkül.

1924-ben még 267 millió Pengő értékű arany és deviza „fedezete” volt a Pengőnek és ez 10 év alatt (1934-ben) már 99 millióra csökkent. Elfogyott mint a holdvilág, mert főleg a zsidók, de mások is kivitték vagyonukat az országból és ehhez a

*) Jegyzet. Ez a veszedelem ma is fenyeget, mert a MNB Rt. elnökének jogában áll bármely pillanatban az aranypengő és papírpengő értékének különböző voltát kimondani, vagyis kijelenteni pl. azt, hogy ezentúl egy aranypengő másfél, vagy két papírpengővel egyértékű, ami annyit jelentené, hogy minden adósság az eredeti papírpengőösszeg másfélszeresére, vagy kétszeresére emelkednék. Ebben az esetben Magyarország külföldi és belföldi adósságoterhe erősen megközelítené, sőt elérné a nemzeti vagyon összértékét, ami nyilvánvalóvá teszi az *aranyban való számítás képtelenségét!* Maga a *papírpengő számítás is veszélyes a nemzetre*, mert a MNB deflációs politikája folytán ma minden vagyon fele annyit ér csak, mint a kölcsönök felvételekor. (N. L. L. megjegyzése.)

MNB Rt. segédkezet nyújtott, mivel arany állományát apasztotta és mert a bázeli valutakölcsön kamata aranyra szólt és nem árúra. Már pedig a nemzetnek aranya nem volt, csak árúja és ezt az árút kell elkótyavetyélni, hogy aranyhoz jusson. Az aranyat azután a MNB Rt. a nemzetközi bankszidók pánccéltermeibe szállítja. Az esztelenül felvett dollár, font stb. kölcsönök is külföldi valutában fizetendő kamatot igényelnek. Ennek tetejébe évtizeden keresztül passzív a külkereskedelmi mérleg, mi-nek oka ugyan éppen a külföldi kölcsönökben keresendő, amelyek árú formájában jöttek be jórészt az országba. Úgyhogy még akkor is el kellett fogynia már az aranynek, ha vagon-számra állt volna rendelkezésre. Hogy az utánpótlás is nehéz legyen, erről gondoskodtak az önellátásra törekvő államokon felül még a nemzetközi 300-ak is, akik minden a kezük ügyébe kerülő aranyat pánccéltermekben döglesztnek. Ezzel a ténnyel szembeni tehetetlenséget legékesebben bizonyítja a transfermoratórium is. Ezért kellett törvényileg kötelezni mindenkit, hogy a birtokába kerülő idegen valutát a MNB Rt.-nak szolgáltatssa be. Hogy ez a tevékenység rossz hatással volt a Pengő értékelésére, azt alig lehet tagadni. Így keletkezett azután a Pengőnek egy külföldi és egy belföldi értékelése, mit elismer a MNB is azzal, hogy a külföldi valuták után 13—53 százalékgig terjedő valutafelárat számít.

A legszorgosabb kutatás után sem állapíthatjuk meg azt, hogy az arany a Pengő értékállandóságát biztosíthatta volna. Ellenben kiválóan alkalmas az aranyfedezetű pénzrendszer arra, hogy a nemzet vagyónát a nemzetközi bankszidó kezére jásza.

Hogy mennyire nem az aranyfedezet adja meg a Pénz értékét, bebizonyították a nemzetközi börziánerek maguk, amikor a márkát aranyfedezeti arányán messze felül értékelik. Ez pedig semmi másnak be nem tudható mint annak, hogy a harmadik birodalomban megindult **a munka**, míg ezzel szemben Franciaországban, az aranyfedezetű pénzrendszer fellegvárában, mind nagyobb munkástömegek kerülnek az utcára, mint munkanélküliek; pedig még alig végezték el a nagyszabású katonai védművek kiépítését. Csak így érthető meg, hogy a frank a 102 százalékos fedezet arányában nem ért százszor annyit, mint a márka. Még valamit, az aranyfedezet dicsőségére:

1934 november 15-én (hosszú töprengés után) kiegészíteték a MNB Rt. alapszabályait. A régi paragrafusok szerint: *„Senki a társaságon kívül pénzt ki nem adhat Ha a közületek, vagy maga az állam is (!) igénybe akarja venni a bank fiže-*

tési eszközeit, tartozik ugyanolyan értékű aranyat, vagy devizát beszoigáltatni.” Ez először is azt jelenti, hogy **maga az állam is kamatfizetője e társaságnak**, azután meg azt jelenti, hogy ha nem sikerül külföldinek többet eladni, mint amit behozunk, tehát nem marad a külfölddel szemben **követelésünk**, melynek fejében a magyar állam aranyat, vagy aranyra szóló utalványt kap, akkor ugyan a Nemzeti Banktól pénzt nem kaphat. **Ilyen nemzeti intézet** a „Nemzeti” Bank. Ha tehát pénzre van szüksége a magyar államnak, akkor kénytelen az állam vezetősége: a kormány valamelyik itteni lakos bankzsidónak udvarolni egy kis pénzért. Hogy ezt milyen jól tudják ők, a zsidók, beigazolódott a Dréhr-ügy tárgyalásakor is, mikor a szabadkőműves Friedrich azzal fenyegetőzött, hogy „Weisz Fülöp úr elfelejtheti elseje előtt a kincstári utalványt beváltani.” A Nemzeti Bank Rt. maga sem kap már kölcsönt külföldön, mert eddig is több a tartozása aranyban, mint amennyi aranya van. A dolog égetően sürgős lett, mert az eladósodott gazdák nem tudtak fizetni, a hitelezők szorongatják az adóst. A sok árverés következménye **a föld áresése** és általános elkeseredés. A bankok követelése maga is veszélybe kerül a föld túlságos kínálata révén. Nem egyszer megtörténik, hogy az a hold föld, melyre a bank 1000 Pengő kölcsönt adott, az árverésen csak 500 Pengős árat ér el s így a bank 1000 Pengő és annak kamatai helyett csak 500 pengő értékű földet kap. Így nem volt más hátra a hitelező **további veszteségét (?) elkerülendő**, valamiképpen a további árveréseket megszüntetni és az elkeseredett adósokat azzal vigasztalni, hogy *ők lesznek* most már védve. Hogy azonban a hitelező bankok csorbát ne szenvedjenek s ha igen minél kisebbet, egyfelől leszállították ugyan a védett gazdák kamatát, másfelől a bankoknak az állam garantált egy magasabb kamatlábat. Az így felmerült differencia megfizetését az állam vállalta magára. Az államháztartás költségvetésébe azonban ez a jelentős összeg nem volt beállítható, külföldről kölcsönt sem az állam, sem a jegybank nem kapott s így a jegybank alapszabályait változtatták meg az idézett helyen. A módosítás úgy szól, hogy **„kivételesen egyszer igénybeveheti az állam a MNB Rt. fizetési eszközeit, nem arany, vagy aranyértékű deviza, hanem „adóslevél” ellenében 100 millió Pengőig.”** Ez a Károlyi féle kölcsön. Lényegileg az történt, hogy a 100 millióról szóló adósleveleket részben Károlyi gróf és tsai, részben iparvállalatok és bankok aláírták az államnak, az állam átadta a jegykibocsátó társaságnak. Ez ad az adóslevelek ellenében 100 milliót papírpen-

gőben. Tehát ennek a 100 milliónak „a fedezete” az adóslevél. Az adóslevél fedezete egy részben Károlyiék földbirtoka, másrészben az adóslevelet aláírt bankok és iparvállalatok fizetési készsége. Emellett az állam maga is jótáll. Így egész nyugodtan állíthatjuk, hogy az aranypengő „fedezete” sorába belépett a föld is, az árú mellé. És mégis aranypengő?! (V. ö. az OMB „Kasszaváltóival” és a „földvalutá”-val.)

A „Függetlenség” 1935. III. 3.-iki számában adatokat közöl a 12 legnagyobb bankvállalat mérlegéből. Így megállapítható, hogy 1934. végén 1.039.300 Pengő volt a betétjük. Ezeket a betéteket is kiadják kamatra, még pedig „hitelképes” egyéneknek. Ezt a hitelképességet — legalább is az előírás szerint — a kölcsönt kérő anyagi viszonyaihoz mérik. Ez azt teszi, hogy az kap kölcsönt, akinek árúja vagy földbirtoka van, tehát fedezete. Itt sietnek a hitelképességről meggyőződni, mielőtt elfogadná a hitelező bank az adósságot vállaló aláírásával ellátott papírt. E mögött a papír mögött tényleges értékek vannak: árú, föld, míg a mögött a papír mögött, melyet az adósságvállaló gazda kap cserébe, (a pénz,) tényleges érték, (arany) — mint láttuk — nincs. Ha a gazda nem fizet, a hitelező megtalálja a termő földet, míg a MNB Rt.-től még csak kérni sem lehet a **terméketlen** aranyat, melyre az általa forgalomba hozott, lényegileg adóslevél, helyesebben **bemutatóra érvényesíthető váltó**, másnéven papírpénz szól. Egyik helyen küldik a végrehajtót, másik helyen még kérni se lehet. Az OMB Rt. is vállalta a pénz „értéké”-nek állandósítását s mi jámbor atyafiak siettünk hadikölcsönt jegyezni. Jó Pénzt adtunk, ígérték, hogy jót is kapunk, kamattal! Magyarul: „özetet” kötöttünk az álmal, egy társaság váltóira, ígéretére, kötelezettségére. Ráfizettünk, mert a váltó „fedezetlen” volt, az adós az ígértét nem tartotta meg, kötelezettségének nem tett eleget a társaság. Ugyanez történt az árvák pénzével, biztosítással stb.-vel. „Milliárdos értékek pusztultak el a háború alatt,” halljuk mennydörögni. Ha utána nézünk, látjuk, hogy az árvák stb. elvesztették ugyan értékeiket, tehát ezen az oldalon szegényedés állt be, de a másik oldalon azoknál, ahol a pénzt bocsátják ki, gazdagodás történt. Ott egyáltalán nem pusztultak el az értékek, sőt! Bár kevesebb számmal fejezik ki értékeiket, mégis nagyobb, tényleges értékre cserélhető az be, mint a háború előtt.

Tehát itt leginkább arról diskurálhatnánk, hogy a nemzeti érzésű emberek kezéből átvándoroltak az értékek a nemzetközi érzésű emberek kezébe. Röviden, a fehér ember vagyona néger

vérű zsidó kezébe került. Még pedig tulajdonjogilag ritkábban, de annál inkább a rendelkezés jogát szereztek meg a nemzeti vagyon fölött. *Ez a rendelkezési jog került a páncélszekrényekbe különféle követelések alakjában, különféle címletekben.* Nem egyszer beigazolódt, hogy a rideg üzleti ész a seftelés szempontjából, a zsidó világalalom szempontjából kitűnően működött, *csak arra nem számított, hogy a becsületérzést nem sikerülhet kinevelni. Azt hitte, hogy csak a zsidó faji ösztönök erősek és a féléherek faji ösztönei már meg is semmisültek, A dolgozó népeket a felszínen, parafa gyanánt úszkáló puhányokon keresztül itélték meg.* Nem számítottak a munkában megkeményedett becsületes munkásoköltre, amely meg fogja védeni a becsületet és munkát nemzetközösége javára. Ma még 100 árkon keresztül, de minden jövedelem végeredményben a nemzetközi 300 páncéltermeiben köt ki, anélkül, hogy erről tudomása volna a marxista szakszervezetekbe tömörült, félrevezetett munkástömegeknek. Ugyanígy nem látja a bajbajutott gazda se. A dolgozók egymást püfölik, egymáson keresik a szájukból kiesett falatot. Nem látja az az ébredő sem, aki egy csámpás tollaszsidó személyét érő testi „megtorlás”-tól reméli helyzetét javulását. Eleven példát hozok fel a 300 egyik tagja, a Rothschild család, mely Magyarországon is közismert. Ennek a családnak már pár évvel ezelőtt 60 milliárd pengő értékű követelés volt a birtokában. Az egész csonka ország szőröstül-bőröstül 15 milliárd pengő körüli értéket képvisel. Tehát egyes-egyedül a Rothschild családnak négyszer annyi „vagyon” van, mint hazánk 9 millió lakosának. Hol van ettől a 100 holdas „burzsuj”, mégis a marxista vezető zsidófiú a 100 holdas gazdát mutatja be, mint kizsákmányolót. No már most, ha figyelembe vesszük, hogy a 60 milliárd 5% kamat mellett is 20 év alatt 120 milliárd lesz, a kamat kamatját nem is számítva, rövid 20 év alatt nyolcszor annyi vagyona lesz, mint a jelenlegi csonkaország értéke. *A törvény biztosítja a kamatfizetést a „kihelyezett” tőke után, mert állítólag a „pénztőkére szükség van.”* Honnan gyarapodik ilyen mértékben a példának vett család jövedelme, ha nem a dolgozó nép munkájából? S mennyit kell dolgoznia a nemzetnek, hogy pusztán csak a kamatot fizethesse és vagyoni állaga állandó maradjon. Ez képtelenség! A nemzetnek a *vagyonát kell kamatra fizetnie*, ha sok az adósága. Ez történt és ez történik. *Ezért szegényedik a nemzet és gazdagodik a 300.* Megkönnyíti ezt a folyamatot az önző materialista tábor. Ezt megakadályozni és *a nemzetet megváltani a rabszolgaságból csak ennek ellentéte: az idealista tábor tudja, amelyet nem vakít meg a csillogó arany.*

Azok a politikusok, akik a pénzkibocsátás jogát átadták a nemzetközi nagytőkének, a nemzet legelső jogát adták át. Az aranyalapra való helyezkedéssel, ahhoz az aranyhoz kötötték, amely arany nem a nemzet kezében van, hanem a nemzetközi bankzsidók kezén. Tudnia kellett e politikusoknak, hogy annyi arany már nincs a földön, amennyi a mai forgalom lebonyolítására szükséges és ha elég lenne, akkor sem rendelkezik a szükséges mennyiséggel az, akinek arra szüksége van. Minek az olyan „fedezet”-hez ragaszkodni, amely *úgy* sincs meg? *De nincs is szükség rá.* Mint láttuk, liberális értelmezésű „fedezet” nem is kell. Munka és áruérték fedezetre van szükség.

Aki csak 3 hónapot töltött 1915—1916 telén a rokitnói mocsarakban, az megtanulta, hogy **a pénzzel semmit sem tudott csinálni, hiába kopogott a szeme az éhségtől, mert** nem volt, hol elkötenünk. Nem volt árú. Heverhet vagonszámra a pénz és arany, ha nincs árú. Vagy talán **az arany és papírpénzt is lehet megenni, vagy gránát helyett** az ellenségre löni? Csak ki kell egy kicsit emelkedni a mai materialista légkörből, hogy lássuk, milyen ostobaságokat hitettek el velünk. A pénznek csak az a szerepe lehet, hogy az árucserét megkönnyítse és nem szabad nélkülözhetetlen szentségnek tekinteni.

Az alkotás, a **munka** Istene elleni véték magyar vérral szerzett földön, magyar munka eredményét: az árút külföldre elpotyázni, hogy aranyhoz jusson a nemzetköziek magyarországi jegybankja. Más országban ugyanez történik.

Akadnak még, akik nemzetközi viszonylatban szükségesnek tartják az arany fizetési-eszközt. **„Aki a sátánnal cimborál, előbb-utóbb a sátáné lesz.”**

Ma már a nemzetek közötti forgalom a kölcsönös árucserére van alapítva. Áruért—árút a jelszó, és mi, akik az árút előállítjuk, a gazdasági élet, a forgalom alapját adjuk, mi imádjuk *az árú csereeszközét!*? A gazdasági halál sápadt aranyát? Vonjuk el gyermekeinktől a cukrot pl., hogy aranyat kaphassunk, melyre ugyan nekünk nincs szükségünk, de szüksége van a MNB részvénytársaságnak, hogy kiigazíthassa a valutakölcsön aranyban fizetendő kamatait a Nemzetközi Fizetések Bankjának és a népszövetségi kölcsön devizában fizetendő kamatait. Még ha Portugáliából is kellene valami nélkülözhetetlen cikket behoznunk, amely államnak nincs szüksége terményeinkre, akkor is mód van rá, hogy a követségek mellé beosztott gazdasági szervek olyan országokkal számoltassák el Portugália követelését, melyekből Portugália importál.

Hogy mennyire a fejetejére állította az emberiséget a zsidóság bálványistene: az arany imádata, bizonyítva látjuk Svájcban, amely annak ellenére, hogy túlnyomórészt kopár hegyvidék „Európa vendégfogadója” lett. Ha csak az éghajlat és a természet szépsége vonzaná a vendégeket, akkor csak olyanok járnának oda **időnkint**, akik üdülést keresnek. De nemcsak ezeket látjuk ott, hanem és főleg azokat, akik a természet szépségeivel vajmi keveset törődnek, de annál többet a rebachchal. Azt látjuk, hogy ott halmozódik össze a legjobban a „követelés”. A rendelkezési jog más országban levő gyárra, termőföldre, más országok jövedelmére. A síberek Mekkája és éppen a dolgozó népek piócái tették és teszik gazdaggá az egyébként szegény országot.

Vájjon, ha olyan gazdag lenne szénben, vasban, mint pl. a Saarvidék, megtarthatta volna-e függetlenségét? Svájc törvényei kedveznek a „pénztőkés”-nek és ezért itt halmozódik össze a vagyona szóló követelés (a „pénztöke”), kigúnyolására a dolgozó emberiségnek. Ott, ahol a termőföldek vannak (Magyarország, Oláhország), ott ahol titáni erővel veszik el a tenger öleléséből a talajt (Hollandia), ott ahol lüktető élet folyik gyárakban, műhelyekben, ott ahol milliók vájnak a föld gyomrában, — nincs „pénztöke”, a termelt javak csereeszköze, a termelt javakra szóló követelés. De tudja a „nagyöke”, hova kell mennie, ahol biztonságban van és tudja Svájc, kinek, minek kell udvarolnia.

Úgy vélem, kitűnik eddigi fejtegetéseinkből is, hogy az aranyfedezet és az aranyalaphoz való ragaszkodás a zsidó nép világalalmát célozza és nem a dolgozó népek érdekeit. A zsidó nép minden követendő megmozdulását írva találjuk a „sioni bölcsek jegyzőkönyvei”-ben. Alátámasztják a jegyzőkönyveket a Talmud és az ótestamentum, melyben nem felekezetről van szó, hanem az „Isten kiválasztott népéről”. Mégis, hogy zavartalanul menetelhessen célja felé a zsidóság, a „felekezet” mögé bújik. Tagadja a sioni bölcsek jegyzőkönyveit, de **a tagadás nem cáfolat**. Cáfolat ellenkező tények felsorakoztatása. Jelen esetben azzal bizonyítaná a zsidóság a jegyzőkönyvekben foglalt állítások ellenkezőjét, hogy ha minden eddig elért hatalmi pozícióit átadna a gójoknak. De ugyan ki hiszi el, hogy nem akarok főispán lenni, mikor hat ökörrrel sem tudnak kihúzni a főispáni székből? Vagy nem ez a helyzet a zsidóknál? Vagy ők, az ártatlanok nem is fuserálnak bele a dolgozó népek belső ügyeibe hatalmuk révén már is?

Mihelyt pénztökéről esik szó, azonnal hivatkozik a kóser-sajtó a kistökések keservesen megtakarított filléreinek védelmére. Ezeknek a „megszűnt”-eknek, kipusztultaknak a bőrével takarózik a nemzetközi nagytőke. Majd mikor kisült, hogy a kistökés ritka lett, mint a fehér holló, éppen a nagytökés pénzügyi manipulációi révén (infláció-defláció), siet a „külföldi” állampolgárok érdekeit emlegetni és háborúval, megszállással fenyegetni. Persze ez is frázis, mert a külföldi honpolgár éppen úgy adózója, mint mi. Legfeljebb arról lehet szó, hogy egyik nemzet valamivel kevesebbel tartozik nekik, mint a másik. A 300 azután *bőségesen is juttathat* abból a beszedett adóból (kamat) azoknak, akik védik őket a támadások ellen. Így jut 50—60.000 pengő egy demagógizálni jól tudó képviselőjelöltnek is a választásra.

Meghaladná e tanulmány kereteit, ha ismertetnék konkrét eseteket, mikor elég volt rámutatni a nemzetközies bűnös manipulációira, hogy először vagyoniilag, azután erkölcsileg tették tönkre láthatatlan hatalmak az illetőt, sőt nem egyszer meg kellett halnia, mely halál közvetlen okát a közvélemény soha sem tudhatta meg. Ha sejtené félrevezetett marxista munkástestvérem, hogy az ő politikai csatasora kinek az érdekeit szolgálja, ha tudná, hogy akkor, amikor a „tőke elleni harc” jelszavával felvonultatják — ő az, aki elhárítja az akadályokat a 300 teljes világuralma elől, akiket az osztályharccal soha el nem érhet, de tönkreteszi az amúgy is legyengült nemzeti tőkét — nem hiszem, hogy ott ne hagyná pajeszos vagy pajesztelen galicianer vezetőjét. Igen, le kell győznünk a nemzetközi nagytőkéseket, *de ez csak a kamatrabzolgaság intézményének eltörlése révén érhető el*, de ez az, amiről a marxistavezetők csudálatosképpen nem óhajtának diskurálni. Hiszen, ha kamatot nem kap a nagytőke, mivel gyakorolja a hatalmát, miből szaporodik a vagyona?

Látjuk tehát, hogy termelni lehet pénz nélkül is. Pénz lehet arany nélkül is. *A termelést pénzhez kötik, a pénzt az aranyhoz,* hogy így **az aranytulajdonos** nemzetközi bankzsídó rendelkezessen a pénzen keresztül a termelés eredményével a verejtek és vér áldozatával. Először megszerezte az aranyat, azután az arany helyett elismervényt adott bizonyos mennyiségű aranytartozásról. *Aranyra szóló utalványt adott arany helyett fizetésül.* **Ez lett a papírpénz.** Majd kölcsön adta a saját maga tartozását elismerő papírokat és e kölcsön után még ő kért kamatot, aki tartozik a

papírpénz tanúsága szerint arannyal (teljes aranyvaluta). Hogy kevés az arany a forgalom lebonyolítására, nem hozza zavarba, egész egyszerűen több aranyra ad ki aranyra szóló utalványt, mint amennyi aranya van. (Ilyen: a nem teljes aranyvaluta) Az arany viszonylag is még kevesebb kézbe kerül. Már az újonnan alakított jegybankoknak, mint ilyeneknek nem is jut. Megelégszenek tehát a devizákkal is. Ez az aranydevizavaluta, lásd MNB Rt.

Az aranytulajdonosnak szüksége van az aranyfedezetű pénzrendszerre, mert ezen keresztül tartja sakkban a dolgozó népek államait. Kiderül ez, ha összehasonlítjuk a volt központi hatalmak jegybankjainak kamatlábját a volt antant államok jegybankjainak kamatlábaival, már a háború előtt is. Már akkor drágábbá tették a termelést a központi hatalmaknál, hogy ezáltal azok a hatalmak bírják jobban a gazdasági versenyt, melyek kevésbé veszélyeztetik cionista érdekeiket. Másrésztől azért is szüksége van az aranyfedezetű rendszerre, mert ezáltal négyszer-tízszer annyi papírpénzt bocsátanak ki, mint amennyi arany van létben és így természetesen négyszer-tízszer annyi kamatot is húznak. Ez azt jelenti, hogy pl. nálunk 320 millió pengő kibocsátott papírpénz után 4 százalék kamatot számolva, a kibocsátó 12,8 millió kamatot szed, míg *ha csak* a 23 százalék arany után lehetne kamatot szedni, (kerekén a 320 millió egynegyede után,) akkor a kamat csak 3.2 millió lenne, így könnyen érthető, hogy 1934 re is 16 százalék osztalékot tudott fizetni a MNB Rt., megfelelő tartalékolás után. A kocka tehát megfordult. Most már nem arra szolgál a papírpénz, hogy csupán az aranyat helyettesítő csereszköz legyen és *nem is szerepel, mint az aranytulajdonos adóssága*, hanem megfordítva, *az az adós*, aki az aranytulajdonos által kibocsátott adóslevelet, (pénzt) igény beveszi és fedezetet, (jelzálogot) ad neki esetleg prima termőföld alakjában. Ma már nem azért ad ki az arany tulajdonos papírt, hogy az aranyat helyettesítse, hanem azért, hogy *a kamatok révén folyton szaporodó követelések törlesztéséül szolgáljon* és ezek egy részét árúval kicserélhesse, más részével növelhesse követelését.

Még arra sem hivatkozhatnak az aranyvaluta védői, hogy az aranyra, mint értékmérőre van szükség, hiszen ennek ára is hullámszik, pl. 1935. év elején, anélkül, hogy más áru ára jelentékenyen követte volna, felszökött az arany ára majdnem a duplájára. Értékmérő pedig csak megbízható mérő lehet.

Nyilvánvalóvá vált, hogy az arany nem „fedezet”. Ellenben

fedezet az áru. Az arany még csak nem is jótállója, biztosítéka a papírpénznek, mert ezt a szerepet a váltón keresztül a kereskedő raktárában levő áru, a jelzálog kötvényen keresztül az ingatlantulajdonos birtokában levő ingatlan tölti be. Az arany csak abban az esetben tényleges fedezete (aranyeladásnál), vagy biztosítéka (kézizálogban) a pénznek, ha áru gyanánt szerepel. Jellemző és sajátos, hogy éppen kézi zálognál fizet az aranytulajdonos is kamatot az arany nélküli papírpénz után a pénzkibocsátó társaságnak.

Mi akadály lehet annak, hogy a pénz alapegysége mondjuk egy munkás egy órai átlagmunkateljesítményének értéke legyen? Vagy: egy munkásnak egy napi élelemfogyasztása. Vagy: egy kis fehér kenyér, ami az életfenntartáshoz nélkülözhetetlen. Kinek az érdeke, hogy az arany legyen az alap, melynek az élethez semmi köze? A nemzetközi pénznagytőkés aranytulajdonosnak.

Mi akadály lehet annak, hogy a pénzforgalom egyensúlyban maradjon az áruforgalommal? Hiszen ez esetben a pénz állandó értékű „valorizált” maradna.

Ha olvasóm mást tud, mint a pénznagytőkés profitvágyát, írja meg nekem. Én tanulni akarok és utódaimnak a mai nyomorúságnál jobb jövőt biztosítani.

A tőzsde.

A nemzetközi pénznagytőke jegybankrendszerét biztosítani is kellett, mert valamelyik államnak netalán eszébe juthatott volna, hogy nem lesz adófizetője az aranytulajdonos nemzetközi bankzsidónak, hanem helyette az állam maga ad biztosítékot törvényben a pénznek. Ilyen irányú kísérlet nem is egy ízben történt. Nagyon jellemző II. József pénzkibocsátása. Egy deka „aranyfedezete” sem volt a kibocsátott pénznek. Semmi baj nem volt addig, míg vesztett háború után a nemzetközi pénztőkések segítségét nem kérte. Ezek „segítettek” állandó szokás szerint. „Semmi különös” feltételt nem szabtak, csak a tőzsdézést az ő pénzével is. II. József becsülettel állta az alkut. Felvette a kölcsönt, hogy ne rontsa országai pénzét, amit azután nem mulasztott el a „segítőkéz” a tőzsdén annál alaposabban megrontani. Hamarosan kitekerte az addig jó pénz nyakát, hogy teljeseen jármába döntse az országokat császárukkal együtt.

Az amerikai Unióban még ma is küzdenek a decentralizációs pénzkibocsátó bankok (a telepések jogutódai) a centralisa-

lás ellen, centralizálás, mely mögött az Unióbeli nemzetközi zsidótöke áll mint mindenütt, ott is „Nemzeti Bank” cégér alatt.

Vannak ma már szép számmal, akik az aranyvaluta helyett mást ajánlanak. Így Bell Miklós az ingatlanfedezetű pénzt ajánlja. Minden jószándékuk ellenére is be kell látniok, hogy nem a „fedezetsere” a lényeg. Senki nem adhat jobb fedezetet és többet, mint az egész Nemzet becsülete és vagyona. Hiszen így is, úgy is az egész nemzet felel. Különben is minden pénznél kikényszerítheti a tőzsde az inflációt (pénzhígitást), amiben segítségére van a tőzsdének a Bankokrácia. A tőzsdések és bankárok tetszés **szerinti időben** *tehetik tönkre, bármilyen is legyen a pénzrendszer, addig míg maga a tőzsde és bankokrácia létezhet.*

Rz infláció—defláció tulajdonképpen nem a tőzsdén rombol, de mindig ott kényszerítik ki. Az infláció és a defláció *minden körülmények között* pénzügyi manipuláció. Infláció alatt **általában az áruforgalomhoz viszonyított** pénzbőséget értenek, defláció alatt pénzsűkét. Ez is a helyes felfogás, mert „jőfedezetű” pénzzel is lehet inflációt csinálni és „fedezetnélküli” pénzzel is lehet deflációs politikát csinálni. Ezt a tételt igazolja a MNB Rt. mai pénzpolitikája, melynél jól tudjuk, hogy az „aranyfedezet” nincs meg és mégis defláció van.

Az áruforgalom lebonyolítására mindég egy bizonyos mennyiségű csereeszközre van szükség. Az árucserénél: áruért árút adok és kapok. Csereeszközre ott van szükség, ahol csak az egyik áru van jelen, míg a másik árúnak csak a helyettese a csereeszköze van jelen, a pénz. Tehát a pénz fedezete az az áru, mely becserélés (beváltás) előtt áll, míg helyettese (csereeszköze) annak az árúnak, mely a cserénél nincs jelen, sőt még ismeretlen is lehet, de mindkét áru értékének mérője. A pénzt *árú helyett adjuk áruért.* Ebből következik, hogy **annyi csereeszközre van szükség, mint amennyi az elcserélendő áru.** Sem többre, sem kevesebbre. Ha kevesebb a csereeszköz, mint az elcserélendő áru, akkor ez a kevesebb csereeszköz fejezi ki az elcserélendő áru értékét. Ha az arány változik és kevesebb csereeszközért több árút kapunk, akkor azt szokták mondani, hogy a pénz vásárló ereje nagyobb lett. Ez defláció, pénzsűke. Ha megfigyeltük az utóbbi éveket, láttuk, hogy kevesebb pénzért több hold földet vehetünk, több munkást kapunk, stb. (Nem szabad, hogy megtévesszen egy-két kivétel. *Mindég az egészei, az általános aralakulást kell néznünk,* mert hiszen ha a határokat lezárnák pl. a sertés előtt, természetsszerűleg a sertés ára

esne tekintet nélkül a pénzsűkére vagy bőségre.) Megállapítjuk tehát, hogy az utóbbi években a pénz vásárlóereje növekedett. Ha a jegyforgalomnak nézünk utána, azt látjuk, hogy az majdnem a felére csökkent. Így következtetésünk helyes. Ugyanez áll megfordítva, a pénz értéktelenebbé válik, ha több kerül forgatóba, mint amennyi az áruforgalom lebonyolítására szükséges. A pénz ahhoz az áruhoz van természetűl kötve, mely a fedezete és melynek a csereeszköze lett, nem pedig a pincében döglődő aranyhoz, bármennyire is igyekeznek e tényt a liberális közgazdászok és bankárok tagadni. Az árak általános emelkedésének *természetes* oka az, hogy több a csereeszköz (pénz), mint az elcserélendő áru. Az általános áresésnek *természetes* oka pedig ennek fordítottja, mikor kevesebb a csereeszköz, mint az elcserélendő áru. Hogy az árak állandóak maradjanak, a pénzforgalmat az áruforgalomhoz kell igazítani. *Nem okozhat tehát inflációt a munka megindítása*, mert a termelő munka értéket termel, áruforgalmat eredményez, amely nagyobb áruforgalom lebonyolítására szükség van nagyobb mennyiségű csereeszköze. *Infláció ebből kifolyólag csak akkor keletkezik, ha az áruforgalom csökken, de a forgalomban levő pénz forgalomban marad.*

Felvetődhet a kérdés, honnan tudjuk meg, mikor van a szükségesnél több, vagy kevesebb pénz forgalomban?

Az árak alakulásából. Ha az árúk nagyobb és jelentősebb része egy árnívón mozog („az árak stabilak”), akkor a pénz „**valorizált**”. Egyforma vásárlóértékkel bir, mert éppen annyi van forgalomban, amennyire szükség van. Ha az árak följebb mennek, infláció van, *vagy!* — infláció következik. **Éppen ez a következés** az, amit a tőzsdén szoktak előkészíteni azzal, hogy minden árút felvásárolnak, vagy lekötnek. Kínálják a pénzt, keresik az árút az árútzsdén. Ezzel egyidejűleg minden koronára szóló értékpapírt piacra dobnak. Kínálják a koronás címleteket, keresik az idegen valuta címleteit az értéktőzsdén. Ilyenkor lép azután közbe a sajtó, mint szövetséges. Különféle formában, de mindég arra mutat rá, hogy „megingott a bizalom a koronában”. Erre a nagyközönség is elkezd vásárolni, még ha nincs is árúra szüksége. Tessék csak visszagondolni. Nem így történt annak idején? Mindenki igyekezett pénzét elkölteni. Mindegy volt, hogy mit vásárolt, csak pénze ne legyen. A fixfizetéseknek kevés volt a fizetés a „drágaság”-hoz viszonyítva. Jött a fizetésemelés, hogy méginkább szaporodjon a kínált pénz, ami a drágaság fokozódását vonta maga után. Azután újabb fizetésemelés. Ennek megfelelően mind több és több papírpénzt kellett

nyomatni a szükségletnek megfelelően és így tovább. A végén az ezer koronás papírokat már a gyerekek is csak játékszernek tekintették. A magyar állam pénze így lett a fenéé, csak azért, hogy a nemzetközi tőkések a nemzetgazdaság ellenálló erejét megtörjék. Mikor ez az eset bekövetkezett, „föläjánlották szolgálataikat”, mint II. József idején. Ők „a nagylelkűek” új pénzt adnak ki, a pengőt és ezt aranyalapra helyezik, hogy „ne lessen infláció”. Most már az állandó szövetséges, a sajtó, nagy hanggal hirdette a pengő jóságát, megjelent az „aranypengő” (papíron), az ezüst 5 pengős. Most már a tőzsdések árút kínáltak, pénzt kerestek az árutőzsdén, pengős címetet kerestek, ugyanazt az idegent kínálták az értéktőzsdén, melyet annak idején koronáért cseréltek. De azért ők azok, akik „áldoznak”, közben a jegybank szépen beszedegette a papírpengőket. Megkezdődött a defláció. Hozzájárult a dekonjunktúrához a konjunktúra alatt mindenütt felhalmozódott árúkészlet. Előbb nem vásároltak az emberek, mert sok árút szereztek be az infláció idején, később meg már azért nem vásároltak, mert akkor már nem jutottak pénzhez. Ismételjük, mindehhez az aranynak semmi köze, **de annál több a börziáner spekuláns pénznagytőkésnek.** Hogy mennyire semmi köze az aranyak a pénzhez, bizonyítja az a körülmény, hogy 1) a pengőnek eleinte *több „aranyfedezete”* volt, tehát a liberális közgazdászok szerint „*jobb pénz*”-nek kellett volna lennie mint ma, amikor alig van, helyesen nincs is aranyfedezet. 2) Bizonyíték, hogy *az arany ára teljesen függetlenül* alakult ki a pengő vásárlóerejétől. (Ügyszólván pár hónap alatt ugrott majdnem a duplájára). 3) A közönség nem is akarja aranyra beváltani a papírpengőt, mert **árúra van** szüksége nem aranyra, az az árú a pénz fedezete, jótállója, amit kapok érte. Lassú, fokozatos infláció már az OMB Rt. idejében is volt, mert az árak lassan ugyan, de általánosan emelkedtek. Ez a jelenség sokakban azt a téves hitet keltette, mintha az árú értékesebbé váltak volna. Gondoljuk csak meg, vájjon nem ugyanazt a munkát végeztük pl. egy igáskocsival a háború előtt 10 évvel, mint közvetlen a háború előtt, mégis utóbb drágább lett az. A használhatósága: az értéke egy, sőt, ha őszinték akarunk lenni, régebben jobb munkát adott a kerékgyártó és kovács — mégis az ár emelkedett. Ugyanígy a búza, 3—4 forint volt egy köből (egy métermázsza), míg a háború előtti években 5—6 forintra (10—12 korona) ment fel az ára. Föld, hasznos, napszám és a többi ára mind emelkedett, mert értéktelemedett a pénz. Mindég több volt valamivel, mint az elcseserélendő

árú. Ha a tömegiparcikket nézzük, itt a gépek bekapcsolódása olcsóbbá tette ugyan az árút, de viszont több tömegárúra volt szükség a szükségletnek a kielégítésére.

Gyorsabb hatású és nagyobb mérvű volt az infláció a háború alatt. Nem azért ment mindennek fel az ára, mert nem volt a banknak fedezete, — ki törődött akkor azzal — hanem azért, *mert minden található árút felvásároltak.* Az utánpótlás nem volt olyan mértékű, mint a fogyasztás. Mindég több pénzt dobtak a piacra és ennek tényleg nem volt meg a fedezete **árúban** olyan mértékben, mint régebben. *Nem a bank pincéjéből hiányzott az arany, hanem a piacon az árú.*

Ha sok pénz van forgalomban, akkor sok pénz fejezi ki az árú értékét, ha kevés pénz van forgalomban, akkor ez a kevés fejezi ki ugyanannak az árúnak az értékét. Ebből következik, hogy az árak akkor állandóak, mikor annyi csereeszköz van, amennyi az elcserélendő árú. *Ha több kerül forgalomba a csereeszközből,* mint amennyi az elcserélendő árú, akkor egy része a csereeszköznek fedezetlen marad elméletben, gyakorlatban azonban megosztódik a fedezet a csereeszköz mögött és így egy bizonyos csereeszköz mögé kevesebb árú jut. Ugyanez áll megfordítva. *Ha kevesebb csereeszköz (pénz) kerül forgalomba,* mint amennyi árú, akkor több árú jut a mögé a bizonyos csereeszköz mögé. Nagyobb a pénz vásárló ereje. A drágaság fokozódása maga után vonja a munkabérek emelkedését is. Ezt a magasabb munkabért az iparcikk forgalombahozója az árú árába belekalkulálja, beleszámolja. A mezőgazdaság ezt nem tudja megtenni, mert az, az ő termékeinek árát nem szabhatja meg. Így az „agrárarólló” szétnyílik. A pénz vásárló ereje ennek ellenére is megállapítható és ez a vásárló érték a mezőgazdasági és iparcikk árának együtthatója lesz. Mert hiszen az ember mezőgazdasági és ipari terméket használ (fogyaszt), tehát hiába olcsó az egyik, ha drága a másik, a megélhetés nem lesz olcsó, hanem a kettő között lesz valahol, tekintet nélkül a bank pincéjében levő aranyra.

Nem helyes dolog tehát a deflációs politika bizonyítására külföldi példákat felhozni, pl. mennyi jut ott a forgalomban levő pénzből egy koponyára és mennyi jut nálunk. (Hiszen külföldön nagyobb lehet az áruforgalom, tehát megeshet, hogy az az arányszám itt már inflációt is okozna.) Hanem azt kell néznünk, hogy ma az árú és vagyon értékét kevesebb pénzzel fejezzük ki, mint 1924-ben. Ez az, aminek nem volna szabad megtörténni. Ez az, amit a pénzspekuláció idézett elő, mert, ha ugyanannyival fe-

jezhetnénk ki ma egy mázsá búza árát mint 1924-ben (30—40 pengő), akkor a mezőgazdaság a felvett kölcsönöket törleszthette volna. Csakhogy, eltekintve a magas kamattól, az iparcikk ára még emelkedett, a búza pedig 10 pengő alá zuhant. Semmi esetre se azért, mert annyival kevesebb lett az előállítási költsége (vagy mert több termelt és így jutott kevesebb költség egy mázsára), hanem azért, mert úgy a magas ár, mint az alacsony, mesterkéltn volt és sem az egyik, sem a másik nem függött a termelőtől, a becsülettől és munkától, hanem mindkettő a becsutelen, élősködő spekulációtól, amely spekulációnak főszínhelye a tőzsde. Az infláció előtt sok kispénztőkés volt (Hadi-kölcsön, árvapénzek, biztosítások, bankbetétek.) Jönni kellett az inflációnak, amikor ezek a „kistőkék” elértéktelenedtek. Mikor azután ezektől a kis versenytársaktól megszabadultak az infláció révén, jött a defláció. (A nagybankok még dicsekedtek is, hogy sikerült „értékeiket átmenteni”, mert „szolid üzleti politikát folytattak”.) A defláció alatt azután gondoskodtak arról, hogy az infláció után keletkezett adósságok révén megsemmisítsék a még nem pénzben, hanem vagyontárgyban megmaradt nemzeti vagyont. A defláció alatt ugyanis több értéket kell adni, ugyanolyan számjegyű bankjegyért, mint amilyen számjegyű bankót annak idején az adós kapott kölcsön gyanánt.

A tőzsdepapírok otthona az *értéktőzsde*, ahol semmi más nem csinálnak, mint spekulálnak. Még pedig nem is értékekkel, hanem értékek *kifejezőjével*, az értékek papírjával. Sőt elég gyakran előfordult, hogy ezek az értékpapírok még értékek kifejezője sem voltak. Csak *ráfogták*, hogy érték van mögöttük, hogy többet kereshessenek rajta. Ha értékpapírt veszünk kezünkbe, azt látjuk, hogy az, majdnem kivétel nélkül, pénzre van kiállítva. Itt megfigyelhetjük: 1.) A pénz árára szóló jogosítvány. Olyan papír, melyért árút adnak. A pénz maga tehát nem érték, hanem az az érték, amire a pénz jogosít, amit pénzért adunk, vagy kapunk. Ha nem kapunk a pénzért árút, akkor az értéktelen cifra papírrá lesz. A pénz annál „értékesebb”, helyesen kifejezve, annál nagyobb értéket fejez ki, minél több árút lehet érte kapni. Ez is csak alátámasztja azt a tényt, hogy a pénznek csak úgy van értéke, ha árúért cserélhető be. 2.) Azt látjuk, hogy ha a pénz árára szóló utalvány, akkor az *értékpapír* erre az *árúra szóló utalványra utalvány*. Ezek az utalványokra szóló utalványok azután ismét megoszlanak: 1. egyforma és előre megállapított %-kal kamatozók; 2. előre meg *nem* állapított % szerint kamatozók. A lényeg azonban mindkettőnél az, hogy kamatoz-

nak, holott nem tényleges értékek, csak olyan ismét nem tényleges értékre, hanem papírra szólnak, melyeket értékre, árúra beválthatunk. Ez azonban nem elég, mert amellet, hogy ezek a csak névleges értékkel bíró papírok többet kamatoznak, mint az érték maga, még seftelnek is vele. A seftelés tehát három alakban történik: 1) az árútzsdén magával az árúval, 2) az értéktzsdén az árúra szóló utalvánnyal, azaz pénzzel, vagy mondhatjuk követeléssel (ezek a valutaüzérek) és 3) a valutákra kiállított követelésekkel, azaz értékpapírokkal. A **munka tehát előállítja az árút, az értéket** és a spekuláció ezekből az értékekből három alakban is, munka nélkül, sefteléssel részesedik. A **munkás és munkaadó** előállítja az árút és annak adja, aki nem járul hozzá munkával az árú előállításához, de nála van az árú csereeszköze a pénz. A fogyasztó nemcsak a munkát fizeti meg, hanem és főleg az árú csereeszközének a kamatát. A termelő és fogyasztó **közzé ékelődik** a közvetítő, a pénz, a seft és úgy a termelőt, mint a fogyasztót a szó szoros értelmében megpumpolja, kiszivattyúzza, ahogyan csak tudja. No de nézzük a papírokat.

A váltó. Hosszas, sokszorosán elátkozott négyszögletes papír. Ezen ismeri el az adós, mennyivel tartozik és ezen tartalmazza fel hitelezőjét, hogy nemfizetés esetén azonnal és kíméletlenül járhatson el vele szemben. A váltót lehet „forgatni”, azaz a követelést átruházni más hitelezőre. Ez lenne a külsőség lényegesebb része. Összehasonlítva a pénzzel, azt látjuk:

A váltón adós lehet bárki, akitől a hitelező a váltót (pénz helyett) anyagi javak helyett elfogadja. A váltó az árú csereeszközét: a pénzt helyettesíti, magának a pénznek csereeszköze, pénzért és pénz helyett adják cserébe. Senkit sem kötelez a törvény arra, hogy a bemutatóra szóló váltót elfogadja árú vagy pénz helyett. Bemutatóra szól, mert bemutatóra köteles a váltón, mint adós, szereplő fizetni, azaz a váltón vállalt kötelezettségnek eleget tenni: a váltót beváltani arra, amire az szólt. Lényegében a papírpénz is váltó. A papírpénzen, mint láttuk a pénzkibocsátó társaság vállal kötelezettséget először arra, *hogy a papírpénzt aranyra „váltja” be bármikor és „bárki kívánságára”*, tehát bemutatóra szóló váltó. Másodszer a NB Rt.-t alapszabályai kötelezik arra, hogy váltói: papírpénzei **mindég és egyformán ugyanolyan értékre legyenek beválthatók a közönség körében.** A Nemzeti Bank Rt. váltóit (papírpénzét) mindenkinek *el kell* fogadni fizetés gyanánt, míg a privát ember váltóit nem köteles.

Ha veszélyeztetve látja a privát hitelező a kezén levő váltó beválthatásának esélyeit lejáratkor, óvatoltathatja a váltót. Ha a nemzet veszélyeztetve látja ugyanezt a jegybank társaság váltóinál: a pénznél, a nemzet meg se mukkanhat. **A törvény tehát gondoskodik arról, hogy mikor az egyes érdekei forognak kockán, azt teljes mértékben megvédje, de akkor, mikor egy társaság nem teljesíti vállalt kötelezettségét a nemzettel szemben, azt a nemzet tagja még nem is igen teheti szóvá annak veszélye nélkül, hogy elcsukják.** Bár tudjuk azt, hogy a jegybank társaságok sem a múltban, sem a jelenben vagy nem tudtak, vagy nem is akartak váltóikon vállalt kötelezettségüknek eleget tenni, mégis törvény kényszerít mindenkit arra, hogy azt a bizonytalan értékű papírt, melyet papírpénznek nevezünk, elfogadja fizetési eszközzül s maga az állam is el kell, hogy fogadja azt. Mint megtörtént a múltban is és a jelenben is: a társaság gazdálkodásától függ nagymértékben a nemzet sorsa. Kit vontak felelősségre azért, mert az OMB Rt. váltói (a papírpénz) elvesztették ráírt értéküket? Az egész nemzet lett itt becsapva. A társaság vezetői ennek ellenére horribilis nyugdíjak mellett pihennek babéraikon. Vájjon minek minősíthető a Magyar Nemzeti Bank Részvénytársaság eljárása akkor, mikor a pengő vásárló értéke sok vonatkozásban majdnem a duplájára emelkedett? Akkor, amikor minden megtorlás nélkül a törvényben megállapított törvényes kamatláb ötszörösét is szedték és akkor, amikor adott esetben egy adós kérte a törvényben lerögzített uzsora megállapítását, mielőtt a bíróságnak alkalma lett volna a paragrafust alkalmazni, *siettek új törvényt alkotni.* Hatályon kívül helyezték az **uzsoraparagrafust.** Akkor, amikor a magas százaléku kamatok alakjában kiszivattyúzták a gazdasági vérkeringésből a forgalom lebonyolítására szükséges cseereeszkozőz jó részét, ismét érvénybe léptették az uzsoraparagrafust. Ha azonban tekintetbe vesszük, hogy ugyanakkor, mikor pl. 16%-ot fizetett egy gazda, 32 P volt egy mázsa búza és ma mikor 8% a kamat, 16 pengő egy mázsa búza, akkor minden becsületes ember előtt világos, hogy az alacsonyabb kamatláb mellett a hitelező ugyanannyi értéket kap, mint az uzsorakamat idején, (ami azt jelenti, hogy a kamat címén fizetett értékeket figyelembe véve — és nem a papírra rajzolt számkokat — ma még a 4 ½ % is uzsora, még az igazsággal gyakran szembekerülő liberális törvény szelleme szerint is.) Jól tudja mindenki, hogy a nemzet nagyobbik fele több-kevesebb mértékben, de dolgozik és a nemzet testén munka nélkül élve, kapja

egy kis csoport a fizetett kamatokat. Ennek a kis csoportnak az érdekeit szolgálják a liberális törvények és nem a dolgozó nemzet érdekét, mint azt fenti példákból is láttuk. Ha egy privát ember nem akarja, vagy bármennyire is akarja, de nem tudja váltóját beváltani, azon úgy elverik a sorport, hogy attól koldul. Százegyszer ismétlődik. Ha egy nemzetközi pénzes társaság nemzeteket csap be a váltóival, vagy nem tudja garantálni, hogy a váltói (papírpénze) állandó értéket képviseljen, ezért a váltó (papírpénz) aláírói még csak felelősségre se vonhatók.

Természetes azután, hogy az ilyen életközösség idegen az államalkotó népnek. Nincs lelkületének megfelelő életközössége.
Nincs hazája a magyarnak abban az országban, melyet ősei vérrrel szereztek és munkával tartottak fenn.

Hogy mennyire nem a pénzre, a bankjegyekre, a csereeszközre vonatkoznak általában a követelések, hanem arra az értékre, melynek a papír csak kifejezője, mérője, csereeszköze, bizonyítja az a körülmény is, hogy a MNB Rt. váltótárca állománya 1934 végén 619 millió pengőre szolt, holott ilyen mennyiségű pengő megközelítőleg sincs forgalomba. (A legnagyobb 12 bankvállalat kezén levő váltó 636.684 pengőre szolt 1934 végén.) Gondoljunk csak arra, hogy valamikor eszébe jut ezeknek a bankoknak egyszerre lejáratni a pengőre szóló váltókat. Semmi más kezükben levő eszközökre nem gondolva, nem marad egy Va pengő se forgalomban. Mi lenne itt, ha „egy tehenet egy pengőért” kiáltás zúgna végig az országon, csakhogy a pengőre szóló követelés egy aránylag jelentéktelen részének eleget tehessünk? De még így sem lenne annyi pengő, amennyire szükség **volna**. *Mindez egyelőre a jegybanktól és a 12 legnagyobb bankvállalattól függ, amelyek tudvalevőleg 90°io-ig zsidókézben vannak.* Ezt hozta a liberalizmus eddig. Ezek után még bővítsd a szabadságot barom módjára dolgozó testvérem. Az istenített demokrácia eredménye ez. **Egy néhány ember kényére-kedvére kiszolgáltatni nemzeteket.** A tömeget, a népet, a 1 nemzetet kell megszabadítani és ezért **az egyes szabadságát kell megnyirbálni.** *Az egyes a nemzetnek legyen alárendelve, nem a nemzet az egyeseknek, mint ma van és amit a demokraták és szociáldemokraták még fokozni óhajtanak.*

Az alapszabály szerint a pengő aranyra szóló követelés és aszerint, hogy az OMB jogutóda és annak aranyra szóló utalványait az állam közbenjöttével a MNB Rt. cserélte be; a mai jegybank aranyat volna köteles kiadni bemutatóra szóló váltói,

âzaz bankjegyei ellenében. Ennek a kötelezettségének sem ma, sem a jövőben eleget tenni nem tud. Mégis ő az, aki a kamatot szedi olyan arany összegek után, mellyel ő tartozik.

*A pengős bankjegy tehát aranyra be nem váltható követelés. A váltó pengős bankjegyre be nem váltható követelés. Ellenben beváltható a pengős bankjegy árúra, mely nem a jegy-bank tulajdona. A váltó ugyancsak arra az értékre váltható be, melynek a pengő csak csereeszköze. A játék nem is a papírokra megy, hanem arra az értékre, melynek a **pénz értékmérő csereeszköze**, így a pénz állandóan forgalomba lehet, de az értékek kamst révén mindinkább a pénztőkés kezébe csúsznak át. Világosabban:*

Móric a 100 pengőt kiadja kamatra, a kamat egy részét árúra cseréli be, másik részét újra kiadja kamatra. János dolgozik, hogy árút termeljen és ezt becserélhesse pengőért, amelyet Móricnak visz kamat fejében. Móric csak csereeszközt adott kölcsön és ezért olyan érték jövedelmére tart számot, amilyen értéknek a csereeszközét adta kölcsön s bár a csereeszköz maga nem szaporodik, hanem csak az az áruérték, melyet kifejez és ez a szaporodás is **munka révén** jön létre, mégis nem **a munka**, s *nem az értéknek* jut az érték szaporodása, hanem annak, aki az érték csereeszközét adja, vagy a csereeszközre szóló követelést. A pengő tehát független az aranytól, a váltó független a pengőtől, de annál szorosabban függ össze azzal az értékkel mindkettő, melynek a pengő csak csereeszköze. A pengő fedezete tehát nem az arany, amelyre nem lehet beváltani, hanem **a munka** révén termelt árú, melyre bármikor és bárki által be lehet váltani. Garantálja a beváltatást az állam. (Elfogadja és elfogadtatja fizetés, azaz értékmérő csereeszköz gyanánt.) A váltó fedezete viszont nem az a pengő, amire az ki van állítva és amelyre beváltani sem lehet, csak úgy, ha a kamat gyanánt befizetett pengőket a kamat húzója értékekre cseréli be. Tehát a kamatszedőnek vásárolni kell, hogy a pénz újra forgalomba kerüljön és így a termelő visszaadhassa kamat címén a kamat húzójának. Forgalomba kerülhet a pénz újra akkor is, ha a kamathúzó kikölcsönzi a befolyt pénzt. Így nyilvánvaló, hogy a mai pénzrendszer csak annak a kevésnek a zsebbevágó érdeke, akik egyrészt a kamatokból élnek, másrészt a kamatokkal *szaporítják* értékre szóló követelésüket anélkül, hogy értéket termelnének.

Ma már a különféle című és nevű, de végeredményben mindannyija értékre szóló követelések úgy megnöttek a kamatok révén, hogy azok felülhaladják a földgömb értékét. Annak ellenére, hogy azok felülhaladják a földgömb értékét. Annak ellenére, hogy a leginkább egyesek és egyesek csoportjában lévő követeléseiket nem érvényesítik egyszerre, mégis bekövetkezik az az állapot, hogy a követeléseket időnként **devalválni** kell, hogy a mai kamatrabszolgaság fenntartható legyen.

A **jelzálogkötvény** is értékpapír. Mint minden értékpapír, ez is az érték csereeszköze — pénzre szóló követelés. „*Jel*”-képileg ad „*zálog*”-ot az adós és így „*köt*” a hitelezővel egyezséget. Tehát nem viszi a zálogtárgyat kézzel oda a hitelezőnek, csak engedélyt ad a hitelezőnek telekkönyvi betáblázásra. Lényegében: az adós birtokában marad ugyan az ingatlan, de a tulajdonjog egy részéről lemond a hitelező javára, mely jogát a hitelező nemfizetés esetén érvényesítheti. Mint minden értékpapírüzletnél, itt is papírcsere van tulajdonképpen. A hitelező bank adja a MNB Rt. által kibocsátott kötelezvényt (pénzt), melyen a papír értékéért a NB Rt. igazgatói vállalnak aláírásukkal jótállást, minthogy e kötelezvények aranyfedezetűeknek vannak kijelentve, a NB Rt. pincéjében levő arany garantálná a pénz értékét, de mint már tudjuk — a kibocsátott pénznek csak egy töredékének *volna* aranyfedezete, ha nem lenne a Rt.-nak valutaadóssága. Ezzel szemben, mondjuk Szabó Géza, egy másik írást ad a banknak, melyben felhatalmazza a bankot, hogy nemfizetés esetén a betáblázott földet elárvereztethesse. Jelzálogos terhet rendszerint az ingatlan feleértékéig lehet felvenni. Ez azt teszi, hogy ha Szabó Géza földje 10.000 pengőt ér, akkor arra 5000 pengő adósságot csinálhatott betáblázásra, jelzálog kötvény alapján. Itt tehát Géza barátunk 200%-os (duplaértékű) fedezetet (biztosítékot) ad, míg a bankjegy „fedezete” (biztosítéka) a jegybank pincéjében volna, *ha volna*. Az is természetes a mai világban (ami egyébként természetellenes), hogy nem (az fizet kamatot, aki kisebb fedezettel bíró papírt ad, tehát a bank, hanem az fizeti a kamatot, aki 200%-os fedezetet (biztosítékot) adott, Szabó Géza. Ha nem pótlékolta volna a jegybank hetvenhétféleképpen az aranyat, még csak elmondhatnánk, hogy az egyik fél papírja mögött ingatlan áll, a másik mögött árú (jelen esetben arany), de így el kell mondanunk, hogy az fizet kamatot, aki reális (termő földet) *adott* fedezetet, azaz *biztosíték* gyanánt, míg a másik, akinek a papírjai mögött nincs ilyen reális érték, még kamatot is szed a Szabó Gézáktól. Eltekintve attól, hogy a föld termőereje munkával párosulva, új értékek létrehozására

alkalmas, míg az arany új értéket létrehozni nem képes. Mindez *pusztán* csak azért, mert a törvény a banknak jogot ad a kamat szedésére és a bank papírjait ismeri el törvényes fizetési eszközül. A harmadik legjelentősebb tőzsdepapír

a részvény. Egy nagyobb vállalatból egy részt jelent a részvényen feltüntetett számú pengő erejéig. A vállalatból eredő és a részvények arányában kifizetett nyereséget osztaléknak nevezik, mely végeredményben nem más, mint a befektetett tőke kamata. Maga a részvényes semmit nem működik közre, nem-hogy a Rt. termelő munkájánál, de még az üzleti részben sem. Feladata az osztalékot illetve kamatot fáradság nélkül felszedni.

Előbbi kettőt utóbbival szemben fixkamatozásának nevez-zük, mert le van rögzítve előre a fizetendő kamat, míg a rész-vénynél az osztalék: a kamat az év végén tudódik ki. Van még egy jelentős különbség, még pedig az, hogy a részvény tulaj-donos csak akkor részesedik és csak olyan mértékben a vállalat nyereségéből, amilyen mértékben részes az egész vállalatban és amilyen az üzleti év nyeresége, míg a váltó és jelzálogkötvény tulajdonosa nem törődik azzal, hogy üzlettársa (a Szabó Gézák, az adózók) mennyi értéket tud termelni, ő követeli az előre meg-állapított nyereséget (kamatot), akár marad az adósnak (most már csak társtulajdonosnak) valami, akár nem. Ha nincs a Szabó Gézáknak nyereségük, jövedelmük annyi, mint amennyit a hite-lező (most már társtulajdonos) követel, saját vagyonukból kell pótolniuk. Így viszi el a vagyon egyik felére felvett adósság a vagyon másik felét is.

Tőzsdemanőverek. A tőzsdén a seftelés rendszerint alapos előkészítés után történik. *Tervszerűen* készítik elő a nyere-ség biztosítását és ezért manővernek is nevezhetjük az ily irányú tevékenységek összességét. Kisebb manőverek játszódhatnak le kü-lön az értéktőzsdén, külön az árutőzsdén. Nagyobbak a két tőzsdén egyidőben és egyöntetűen pl. egy infláció előkészítésé-nél. A még nagyobbak pedig több ország tőzsdéjén egyöntetűen és egyidőben, pl. ha egy állam pénzrendszere ellen irányúinak, vagy több állam pénzrendszere ellen. Ilyenkor már többnyire a bosszú is szerepet játszik, nemcsak a rebach.

Valamennyi értékpapír, azaz pénzre szóló követelés adás-vétel tárgyát képezi, sőt maga a pénz is, a valuta. Ezt is adják-veszik. Tehát *árú gyanánt szerepel annak ellenére, hogy az csak árú beszerzésére alkalmas eszköz*: jogosítvány lenne. A tőzsde a színhelye ezeknek az adásvételeknek. Így a tőzsdén valószí-nűleg olyan embereket is találunk[^] akik seftelésre születtek és

nem az alkotó munkára. Ha már most közelebbről vesszük szemügyre a tőzsdéken otthonosan mozgó figurákat, azt látjuk, hogy *feltűnően sok fejlett és kampós orrú* van közöttük, bizonyos mértékig a négerekre is emlékeztetnek. 1927-ben pl. Budapesten csaknem 100%-ig — bár magyarul is beszéltek — külsejükben igen elütöttek a magyar fajták jellegzetes külsejétől. Mindennek a test külső formájában is kifejezésre jutó ellentétek ellenére ők maguk felekezetnek nevezik magukat. (Persze csak itt Magyarországon, mert itt ez az előnyösebb rájuk nézve.) A lényeg mindenestre az, akár felekezet, akár faj, *hogy 320 értékpapírkereskedő közül „csak” 305, 447 valutakereskedőből csak 428, tehát mindkettőnél 100-ból 95 zsidó.* A tagfelvő bizottságnak pedig **mind a hét tagja zsidó.** Nehogy valaki azt higgye, hogy ezek az adatok zsidó ország adatai, *ismétlem, az a budapesti tőzsdére vonatkozik, tehát Magyarország.* Hogy azután ezek a nem magyarok és nem keresztények mit csinálnak a tőzsdén, ezt azután igazán csak véletlenül tudjuk meg, mert egymással rokonságban vannak és emellett érdekük is egy. Ha netalán eszébe jut valakinek, hogy a tőzsdét be kell csukni, akkor a sajtó elkezd lármázni, hogy sok „jó magyar” kenyerét veszti. Mint az adatokból kitűnik, magyarok vajmi kevés kárt szenvedhetnek. Hangoztatják, hogy a tőzsdére szükség van, mert ott kialakul a kereslet és kínálat. Ha ezt a sajtót egy kicsit megvakarjuk, kibújik a jóhangzású magyar név mögül is a galicianer valamelyik típusa. Tehát fajrokona a tőzsdésnek. Hogy miként alakul ki a kereslet és kínálat a tőzsdén, azt a következő példával szemléltetjük: Dobozen artézi kutat fűrnak. Véletlenül gáz tör elő valamelyes mennyiségben. A sajtó ír erről az eseményről, de egyidejűleg egy klikk megszerzi a gáz kihasználására az engedélyt, ami tekintettel a kevés gázra, nem okoz különösebb nehézséget. A klikk azután részvénytársaságot alapít, mondjuk „Dobozi Földgáz Rt.” címmel. Egyidejűleg gondoskodik arról, hogy minél több ember értesüljön a Rt. megalapításáról és a Rt. jövőjének minél színesebb kifestéséről. Keresnek egy díszgőjt elnöknek, aki sokszor grófi címerét is rendelkezésére bocsájtja a móríckáknak, illő „tiszteletdíj” ellenében. Nagyjából ilyenek az előkészületek. A játék ezután kezdődik, még pedig azzal, hogy az újságok lassan azt kezdik írni, hogy a gáz *talán* nem nagyon bő, később „*nem nagyon jó.*” Majd a dobozi gáz „*kb. gyenge.*” Azután: „*gyenge.*” Végül: az egész dobozi vállalkozás „*szerencsétlen volt.*” Ilyenkor azután a be nem avatott részvényes részvénytét, mint értéktelen papírt eladná még az idő-

közben 5—10 százalékra lezuhant árfolyamon is. Vontatottan sikerül egy-két részvényen túladni. Aki megveszi, nem mulasztja el, hogy az eladót ne figyelmeztesse: „Kérem, én magam is ráfizetek, de meghozom **Önért** ezt az áldozatot. Hiszen olvashatta a lapokból, hogy az egész vállalkozás fabatkát sem ér.” A be nem avatott még hálálkodik, hogy milyen jószíve van ennek az „Úr”-nak, aki mellesleg megjegyezve annak a klikknek az ügynöke, amely nagyon jól ismerte a dobozi helyzetet első perctől, ennek ellenére azonban minden tagja hallgat mint a sír, hivatkozva az „üzleti titok”-ra, meg „becsületbeli kötelesség” stb.-re. Csak úgy „*nagyon bizalmasan*” súgja meg „*egész véletlenül*” olyan újságfirkásznak, aki nem mulasztja el a riport kedvéért ismét csak „*puszta véletlenségből*” úgy tálalni föl a hírt, hogy az mindig a klikk malmára hajtja a vizet, akkor is, mikor a klikk a részvényeket a kibocsátási árfolyam egytizedrészeért vásároltatja össze és akkor is, mikor a kibocsátási árfolyam „*kialakul*”-t. A vége a „Véletlenek” összekapcsolódásának és az ezek következtébeni árak „*kialakulása*”-nak az, hogy a klikk egy ilyen 100.000 pengős manővernél 70—80.000 pengőt keres néhány hónap leforgása alatt **anélkül, hogy megindult volna** az építő munka a gáz kihasználására. Tehát nem hogy ők csináltak volna legalább terveket, vagy csak egy kapavágást is a gáz felhasználására, de másokkal se csináltattak. No már most ha érdemesnek tartja a mórícok társasága, hozzáfog a nyereségből egy nagyon szerény gyár felépítéséhez, amely rentábilisan működhet. Vagy megismétlődik az előbbi játék, de most már a részvények eladására. Ami a következőképpen megy végbe: Az ügynökök serege keresi a gázzrészvényt megbízóik nevének elhallgatásával, ugyanakkor egy másik csapat ügynök a részvény dicsőítése mellett mindig magasabb áron válik meg részvényétől. Ha egy részvényt kínálnak, tíz ügynök licitál rá. Közben a nyilvánosság mögött a megbízók a megvásárolt részvényt az eladó ügynökök révén újra és újra piacra engedik. A sajtó a kívül álló laikusokat „tájékoztat”-ja az „áralakulásáról, melynek hatása alatt most már a névérték duplájáért lassan átengedik a részvényeket az idegen megbízók ügynökeinek. Ilyen alkalmakkor újabb 150—200 százalékos nyereséget vágnak zsebre a klikk tagjai. Ha azután kiderül, hogy az egész vállalkozás fabatkát se ér, lehetőleg csendben meghúzódnak a klikkesek, de ha mégis egy kis lárma lenne miatta, **ők vannak elől, mint kárvallottak, élénken lobogtatva a megmaradt néhány elértéktelenedett részvényt.** Persze azt gondosan

elhallgatják, hogy azoknak a részvényeknek soha se is volt értékük, illetve soha azok mögött tényleges érték nem volt. Hol van itt az „egészséges áralakulás?” A kereslet és kínálat természetes kialakulása.

Nálunk történt a közelmúltban a következő manőver: Tudjuk, hogy a transfermoratórium óta a külföldön elhelyezett jelzálogkötvények után járó kamatokat nem engedik ki. Azt a MNB Rt-nál kell befizetni a külföldi hitelezők alapjába. Magától értetődik, hogy a külföldi záloglevéltulajdonos azért vette annak idején a záloglevelet, hogy kamatot kapjon, a dolgok ilyenén fordulatára igyekezett zálogleveleitől szabadulni. A szabadulni való vágyást alátámasztotta még a sajtó is, amely örökösen azt fújta, hogy a jelzálogkötvény elvesztette az értékét, mert a kötvény aláírója fizetéseképtelen és az ingatlan, melyre a táblázás történt, csak egy hányadát éri annak az összegnek, melyre annakidején becsültetett. Magának a magyar földnek a termése sem értékesíthető. A kötvénykínálat következménye azután az lett, hogy a 100 pengős kötvény árfolyama 10—15 pengőre esett. Erre a magyarországi bankok összevásároltatták a külföldi tőzsdéken a magyar kibocsátású kötvényeket és behozták. Persze a kamatok 100 pengő névértékre szólnak és így előállt az a helyzet, hogy a magyarországi bank 15 pengős befektetése (100 pengős kötvény ára) 6 pengős jövedelmet biztosít. (Hiszen az adós a névérték: 100 pengő után fizet.) A 6 pengős jövedelem 35—40 százalékos kamatnak felel meg. Ha emellett figyelembe vesszük a deflációt, melyben a pénz vásárló ereje nőtt, erre csak 15—20 százalékot számítva, a kamat 50'60 százaléknak felel meg. Hiszen mindenki tudja, hogy a búza 32 pengő is volt és 10—12 pengő is. Úgyhogy mikor a gazda felvette a kölcsönt, 20 kg. búzából megkapta a 100 pengő kamataát, míg a Bethlen-féle dicső „konszolidációs aranyközéputas” világban a búzamennyiség duplája is kevés volt 100 pengő kamatára, *így találkozik az **aranyfedezetű pénzrendszer,** a börze és a bankokrácia egy és ugyanazon cél érdekében: a termelő munkán való élőködésben.*

Megtagadná önmagát e három intézmény mögött álló hatalom, ha eszközeit a szabadkőművességet, sajtót és marxista agitátorokat nem arra használná föl, hogy a dolgozó társadalmi osztályokat egymás ellen izgassa, elterelendő a figyelmet bűnös manipulációiról. Hiszen a bajbajutott gazdák terheinek egy részét az állam veszi át, persze az állam e terhet az adókból fizeti, — így könnyű dolog az adófizetők összességét a bajbaju-

tott gazdák ellen hangolni. Ugyanakkor a marxista tábor még mindig a munkaadó elleni osztályharcot szítja, sőt fokozott mértékben. Pedig látnia kellene, hogy a kartelen kívüli munkaadó maga is tönkre megy, míg ezzel szemben a nem munkaadó bank és börzetőke milliókat vág zsebre. A bank-börze tőke nemzetközi. Mindig arra hivatkozik a marxizmus, hogy a nemzetközi tőke ellen harcol s mégis a nemzeti tőkét, a munkaadó tőkét üti.

A tőzsde hatalmas és veszedelmes lehet arra a népre, mely szervezetlenül, részekre szaggatva akarja felvenni ellene a harcot. Aki az eddig elmondottakat figyelemmel kísérte, látnia kell, hogy itt „24 óra alatti megoldás” frázis. Mint kitűnik eddig is:

a) *Ha a jegybankot hatalmi szóval szétkergetné egy kormány és a pénzt maga az állam bocsátaná ki, ezt a pénzt a tőzsde nem épen „24 óra alatt” tönkretenné.*

b) Ha a tőzsdét bezárja egy erélyes „24 órás” kormány azt alighanem pár „24 óra alatt” megbuktatná a jegy- és váltóbankrendszer.

c) Ha a bankok ellenére intézné egy kormány a gazdádósságokat s más pénzügyi dolgot, a börze és jegybank gondoskodna a gazdasági élet még jobban való elzüllesztéséről.

Úgy egyik, mint másik tevékenységet támogatja a szabadkőművesek titkos szervezete, melynek létszáma Csonkamagyarországon kb. 7000—7500 ember. A szám maga nem nagy, de súlyos, mert a szabadkőművesek magas közéleti állásokat töltenek be még ma is. Emellett nagyon sok újságíró van közöttük. „Az Est” 25 éves jubileuma alkalmával eldicsekedett munkatársaival. Ezek névsorát a szabadkőművesek névsorával összehasonlítva azt találtam, hogy „Az Est” cikkírói 80—90 százalékban szabadkőművesek. Nem más a helyzet a „tárgyilagos” „Pesti Hírlap”-nál, mint erről ugyanúgy jubileumi szám alapján győződhattünk meg. A többi lapnál a százalék lehet kisebb és lehet nagyobb. Nem számítva természetesen ezekhez a kisebb jelentőségű és szélsőjobboldali lapokat. Bár itt is megtörtént, hogy befűrödött a szabadkőműves és addig „működött”, míg rá nem olvasták adott esetben a zsilvölgyi páholy névsorát.

Úgy egyik, mint másik pénzügyi tevékenységet támogatja közvetve a marxizmus minden szervezete.

Úgy egyiket, mint másikat eléggé hathatósan támogatja egy nemzeti kormánnyal szemben a nemzetközi karteltőkénél

megfelelően érdekelt országgyűlési képviselőgárda a „demokrata” parlamentáris képviseleti rendszer nagyobb dicsőségére.

Nem könnyű dolog e hatalommal megbirkózni és nem „24 óra” alatt.

Meg kell vele küzdeni, mert a kultúra, az isteni és emberi alkotó munka van veszélyeztetve. És ha meg kell vele küzdeni, akkor csak arról lehet szó, hogy hogyan „lehet” leküzdeni? 1. Felvilágosított tömeggel és 2. a tömeg *legjobbjai beszerzésével*. Tehát: propaganda és szervezés. Addig, míg ez meg nem történik, addig, míg az erő ellen erőt nem gyűjtünk, megoldásról szó se lehet — legfeljebb bukásról. Már pedig a magyar nemzet még egy nemzeti bukást aligha bírna ki. Megbukni nem szabad! Győzni kell! Ezért *kitartó, szívós munkával az első dolog a jelenlegi helyzet pontos megismerése és feltárása*. Hogyan gyógyíthatunk meg egy beteget, ha még a betegséget sem ismerjük? Ha a bajok forrásával és nagyságával tisztában vagyunk, akkor foglalkozhatunk azok orvoslásával. Eddig többnyire csak az orvosságot ajánlották egyesek és mint kiderült, a legtöbb esetben anélkül, hogy a gyógyítók magával a bajjal tisztában lennének. Így történhet meg azután, hogy „24 óra alatt” ható orvosságokat ajánlanak.

A bankrendszer.

Úgy a jegybankrendszerénél, mint a tőzsde ismertetésénél többször történt utalás a bankokra, amit másként nem is lehet tenni. Hiszen 100 és 100 szállal függenek össze egymással.

A bankok éppen úgy mint a jegybankok, részvénytársasági alapon működnek. A részvénytársasági keret kiválóan alkalmas arra, hogy ezen keresztül egy néhány ember akarata érvényesüljön az egész világon. Konkrét példát hozok fel könnyebb megértés végett.

Majoritás. Mezőberényben egy kis bank van, mint az ország igen sok helységében. A bank neve: „Mezőberényi Gazdasági Takarékpénztár Rt.” A cím után ítélve olyan intézet, mely a takarékos emberek pénzét fogadja el betétként és ezt az összeget azután kamatra adja ki. „Gazdasági” szó pedig arra enged következtetni, hogy célja a gazdaságok segítése. Valami kapcsolata van is a mezőberényi gazdákkal. Még pedig: annak idején a felhívásra siettek részvényt jegyezni és megtagarított filléreiket a bankban, a „*saját bank*”-ban elhelyezni.

Mint nagyon sok helyen, itt is az igazgatón kívül az igazgató-sági tagok, felügyelőbizottsági tagok, hivatalnokok, többé-kevésbé a lakosság köréből kerültek ki. Mindezeket tudva, egyszer eszébe jut a bankrésztvényesek egy csoportjának, hogy valami változást eszközöl a bank életében és ezért közgyűlést hívatnak össze. Eddig semmi hiba. Most azonban kiderül, hogy a résztvényesek többsége nem tudja akaratát keresztül vinni, mert az nem egyezik a „Békéscsabai Kereskedelmi Bank Rt.” akaratával. Akkor jutott sok jámbor résztvényes tudomására, hogy hiába van a résztvényesek többsége egy véleményen; nem ez a döntő, hanem annak a szava dönt, akinek a résztvények többsége van a kezén. Minden zúgolódás ellenére az történt a „*mi bankunk*”-nál, amit a csabai bank akart és akar, mert nála van a résztvények többsége. Ezt így írja elő a liberális törvény: nem a résztvényesek száma határoz, hanem a résztvényesek száma. Ez az úgynevezett „majoritás” joga. Ha egy ember kezében van a résztvény többsége, nála van a majoritás és ennél fogva az történik a Rt.-nél, amit az az ember akar, még akkor is, ha vele szemben 500 résztvényes van, akiknek összesen mégis csak kevesebb résztvénye van, mint az egynek. Már most ha a „Gazdasági Takarékszövetkezet” főrésztvényese a csabai bank, s ennek főrésztvényese a „Pesti Kereskedelmi Bank Rt.”, ennek főrésztvényese pl. a Rothschild bankház Bécsben, akkor ezen a láncolaton keresztül az történik a kis vidéki bankocskában, ami a Rothschild család érdekeivel egyezik. Ez az eset áll fenn a jegybankoknál is, ahol ugyancsak a 300-ak állnak a végső posztón. A világ minden tájáról ezeknél futnak össze a szálak. Ezért van az, hogy bele tudnak avatkozni minden ország belső ügyeibe. Hiszen pénzügyi szervezeteik révén egy gombnyomásra megbéníthatják egy ország gazdasági életét. Ellenük hatásosan csak egy olyan ország tud ellenállni, melynek lakosai a legacélosabb lelki közösségben forrnak össze, mint ezt Németországban láttuk. Ha e lelki összeforrottság nem jön létre, mint pl. nálunk az ébredő éra alatt, akkor az ellenük indított harc a kezdet kezdetén összeomlik és az ország még nagyobb szolgátságba kerül, mint ez nálunk be is következett.

Mit jelent 4 milliárd adósság? Az ország nyilvántartott külföldi adósságát négy milliárd pengőre mondják. Ez négyszer ezermillió. Számokban 4.000.000.000 P. Ennek (átlagosan számítva) 6 százalékos kamata 240 millió pengő, ami több mint az évi költségvetés egyharmada. Más számhoz hasonlítva: az ország lakóinak 56 százaléka mezőgazdaságból él. Tehát négy

és félmillió ember. Ennek a négy és félmillió embernek összjövédalma alig valamivel több mint a csak nyilvántartott adósság egy évi kamatának kétszerese. Az egész csonkaország minden értékét 15 milliárdra becsülik, az ország külföldi adósságát 4 milliárdra, tehát, ha mint a jó kereskedő, levonjuk az aktívából a passzívát, marad 11 milliárd nemzeti vagyon, csak felületesen számolva, Ha 50 éven keresztül fizetjük a 240 milliót kamatot, akkor összesen 12 milliárdot fizettünk kamatba. Tehát egy milliárddal többet, mint amennyit ma e csonkaország megér, (külföldi adósságot levonva, belföldit figyelmen kívül hagyva.) Ez azt jelenti, hogy meg kell vennünk formálisan az országot a külföldi hitelezőktől. Ez azt jelenti, hogy 50 év alatt ha mégegyszer annyit dolgozik össze keserves verejtékkel az ország lakossága, mint amennyit ma megér az egész ország, akkor még mindig csak olyan szegény lenne, mint ma. De ez ismétlem csak felületes számolási művelet, mert egészen más-ként és rosszabbul fest a helyzet, ha nem úgy számolunk mint a statisztikusok, hanem úgy mint az élet. A bankok vagyonát 6.5 milliárdra becsülik. Nem szabad elfelejteni, hogy sem a pénz, sem az értékpapír nem tényleges érték, hanem a tényleges értékre szóló követelés és így ez **nem** vagyon, **hanem** a vagyon **további** adóssága. A bankoknak tulajdonképpen nincs vagyonuk, mert vagyon: a föld, ház és áru, amely vagyontárgyak nem a bank birtokában vannak. A bank *csak a jövedelmét húzza* más birtokában levő vagyonoknak, a kamat alakjában. A bank vagyona: az asztalok, néhány szék, szekrény stb., szóval a berendezés, aminek birtokában van. A különféle követelések csak jogosítványok, legfőképpen a más tulajdonában levő vagyonok jövedelmére. Ha úgy az állam, közületek és magánosok eladósodottságát figyelembe vesszük és emellett az eddigi adósságrendezést sem hanyagoljuk el, látnunk kell, hogy a nagymérvű adósságért az egész Nemzet felelős. Tehát nem az egyes van bajban, mint a „független” kisgazdák vélik és **nem** is egy osztály, mint azt a marxisták elhithetni szeretnék, hanem az egész nemzet. Hogy milyen esztelenség osztályokra szétszaggatni a dolgozó nemzetet, világosan kitűnik akkor, amikor láttuk és tudjuk, hogy a védett gazdák kamatleszállítása következtében az állam kamatdifferencia címén 139 millió pengő megfizetését vállalta magára, hogy a pénzügyzetek megkaphassák a követelt kamatokat. Miből fizeti az állam a kamatokat, ha nem az adóból? A hivatalnok fizetését le kellett szállítani, mert az államháztartás költségvetésében nem volt elég fedezet.

Kamatra ellenben kell fedezetet találni. Igaz, hogy az átlaghivatalnok még mindig 4-szer olyan jól él ebben az országban, mint az átlag agrár ember, mégis előbb-utóbb lejjebb kell szállítani *újból* a fizetését, ha az eladósodás folyamata tovább tart és az átlag agrárember életnivóját emelni emiatt nem lehet. Az egyensúlyi állapotnak létre kell jönni és a hivatalnok jelen életnivóját csak úgy tarthatja meg, ha az ország lakóinak átlagos életnivója is megfelelően emelkedik. Ez pedig csak akkor következhetik be, ha a kamatrabzsolgaság megszűnik.

A bankrendszer, hogy úgy mondjuk, a végrehajtója a Pénztökének. A bank a pénzbeszedő szerepét tölti be. (A magyarországi hitelintézetek 1933. évi jövedelme 314 millió pengőt tett ki, ami csaknem fele az agrármagyarország földműves lakossága egy évi bruttó (nyers) készpénzbevételének! Ott pár ezer ember, itt négy és fél millió ember!) A bank adja a

Hitel-t. Minden kacskaringós liberális közgazdaészjárás helyett vetköztessük le a „Hitel”-t és nézzük a lényegét.

Akkor, amikor a Pénz, mint névleges értékkel bíró papír jövedelmez, — tőke gyanánt szerepel. Akkor, amikor a pénzt és pénzre szóló követeléseket adják-veszik, a pénz áruvá lesz. Mindkét forma igazságtalan. A Pénz, mint láttuk a tőzsde tárgyalásánál, adás-vétel tárgya és ezen az adás-vétel nyerekednek a tőzsdések. Természetesen azoknak a terhére, akiknek a pénzben kifejezett áru van a birtokában, A tőzsdések egy része (az értéktőzsdés) nem az áruval seftel, hanem az áru csereeszközével. Ahogy mesterségesen idézik elő az árutőzsdén az áruhiányt és bőséget, úgy idézik elő az értéktőzsdén a pénzhiányt, vagy bőséget, mint azt infláció cím alatt láttuk. Ezért mondjuk azt, hogy a pénzt, (tehát az áru csereeszközét) áruvá tették és függetlenítették a csereeszközt az általa képviselt árutól. Önálló áruvá tették, hogy *azzal is* lehessen seftelni. A pénzzel való ilyen seftelések, mint részleteiben láttuk infláció cím alatt is, annak a hátrányára történnek, akinek a birtokában az az áru van, melynek a pénz a csereeszköze. Világos tehát, hogy a pénz természetellenesen áru.

Ahogy az ürmérték, a liter is csak arra szolgál, hogy a tejet mérjék vele, éppenúgy a pénz is csak arra szolgálhat, hogy az áru egymáshoz való viszonyát fejezzük ki vele, azaz az áru értékének mérője legyen. Másodsorban pedig az elcserélendő áruk kölcsönös kicserélésére eszköz legyen. Így a pénz „*érték-mérő csereeszköz.*” A tőzsdén látjuk, hogy a rendeltetését elhagyta, de ugyancsak elhagyta a rendeltetését a Pénz ott is,

ahol *függetlenül az általa kifejezett értéktől (árutól) jövedelmet* **hajt**. Sőt! Elég gyakran nagyobb jövedelmet, mint maga az árú, melynek a pénz csak értékmérő csereeszköze. Ez a tény különösen napjainkban jut érvényre. Már most, ha a csereeszköz többet jövedelmez, mint maga az az érték, mely a csere tárgya, akkor már nemcsak azt a jövedelmet viszi el a pénz: a csereeszköz, amit az általa képviselt érték (árú) jövedelmez, hanem magát az értéket is, mely munkával párosulva jövedelmet, új értéket hoz létre. Tehát nemcsak a munkát végző munkás van megrövidítve, hanem az az értéktulajdonos is, aki az ő birtokában levő értéket a munkás munkájával ösztöndíj, hogy új érték, azaz jövedelem származzék ebből az együttesből. Érthetőbben: nemcsak az a munkás van megrövidítve, kizsákmányolva, amelyik a gazda földjét műveli, hogy új érték jöjjön létre, hogy búza teremjen a földön, a végzett munka eredményeként, hanem az a gazda is, aki a földet munkáltatja. Ennek a következménye azután az, hogy *ma annak ellenére, hogy a gazda alacsony munkabért fizet, mégis tönkre megy a gazda is*. Hiszen a föld munkával együtt nem jövedelmez annyit, mint az a Pénz, mely a földnek értékmérő csereeszköze. Világosabb lesz egy példával: Egy hold föld értékmérő csereeszköze, azaz ára 1000 pengő. Bekövetkezett az az állapot, hogy ez az 1000 pengő kamatra kiadva, tehát mint tőke 6 százalék mellett (volt 16 százalék is) 60 pengőt jövedelmezett és az az érték, melynek ez az 1000 pengő csak a csereeszköze, tehát maga a föld nem jövedelmezett **munkával együtt** 60 pengőt. A mai törvények biztosítják a csereeszköz jövedelmét és így, ha a föld munkával együtt nem tudott 60 pengőnyi új értéket termelni, akkor a föld **tulajdonjogából** kellett átengedni a csereeszköz birtokosának annyit, amennyi szükséges volt. hogy a pénznek a törvény által biztosított jövedelme meglegyen. Azaz, ha föld munkáltatásánál sem tudta a 60 pengőnyi értéket megteremni, csak 40 pengőt, akkor 20 pengőnyi értéket magából a földből kell átengedni. Persze a pénztőkésnek nem az a célja, hogy a föld munkáltatásával kínlódjon, hanem a jövedelem a fontos, a kamat és így a gazdának, a birtokában marad ugyan a föld, de a hitelező betábláztatja a tulajdonjogra a 20 pengőkből összegyűlt összegeket. Annyival kevesebb tulajdonjoga marad a föld birtokosának. *Az adósság keletkezésének egyik módja tehát az, amikor a csereeszköz többet jövedelmez, mint az az érték, melyet a csereeszközzel kifejezünk.*

Ha soha el nem felejtjük, hogy a pénz értékmérő, csere-

eszköz, akkor a **hitelt olybá tekinthetjük**, mint a csereeszközt hamarabb megszerezni, mint árút termelni. Tulajdonképpen árút kell termelnünk és ha árunk van, akkor lehet **ennek** az árúnak csereeszköze. Akkor is csak annyi, amennyit ebből az áruból el akarok cserélni más áruval. Más szóval: forgalomba hozni. Ha két mázsa búzám van és ebből egy mázsát el akarok cserélni csizmaért, akkor a mázsa búza ellenében csereeszközt kerítek (eladom a búzát), a kapott csereeszközt (pénzt) oda adom a csizmaért. A másik mázsa búzát megtartom, nem akarom elcserélni más áruért, így azt nem is adom el, annak csereeszközére nincs is szükség. Hiszen a csereeszközt, a pénzt se meg nem ehetem, se a lábamra nem húzhatom. A csereeszköz, a pénz csak arra jó, hogy könnyebben elcserélhetem azt az árút, mely nekem van, azért az áruért, amely nekem hiányzik. Ez a gazdasági állapot egészséges és természetes, amikor meglévő árút cserélek el más áruért. Igen ám, de előfordult, ami az utóbbi századokban már rendszeressé lett, hogy (a fenti példánál maradvá) az én nem várta meg, míg neki meg volt az elcserélendő búzája, hanem mielőtt az tényleg meg lett volna, megszerezte (kölcsonözte) a csereeszközt, melyet azután a csizmaért adott. Más szavakkal, hamarabb volt meg az árú csereeszköze, mint maga az árú. Fölvette a pénzt (a csereeszközt) mielőtt termelt volna. **Ez a művelet a hitel lényege.** Abból a körülményből, hogy előbb kapom meg az általam termelendő árú csereeszközét, mint azt az árút termeltem, előnyöm származik azzal szemben, aki előbb termel és azután kapja meg termelt árújának csereeszközét. Ezért a csereeszköz, a pénz birtokosa csak úgy adja kölcsön a birtokában levő csereeszközt, ha arra az időre, míg a termelő „használja”, a termelő kölcsöndíjat, azaz kamatot fizet a hitelezőnek. Ha ez a kölcsöndíj (kamat) kisebb, mint az az előny, mely abból származik, hogy az árú csereeszközét hamarabb kapom meg, mint magát az árút forgalomba hozhatom — akkor a termelés többé-kevébbé „rentábilis”. Világosabban: így a termelés nyereséggel jár a hitel mellett. Ha a búza árát hamarabb kapom meg, mint az szállításra készen áll, akkor „**határidős**” üzletről beszélnek. Ez azt teszi, hogy **előre megállapított mennyiségű búzát** előre megállapított áron adok el. Megtörténik, hogy nincs előre megállapított ár és mennyiség, de tudva van a hitelező részéről, hogy vetésem van, melynek betakarítása után a termést értékesíthetem, azaz termelt búzám csereeszközét búzám ellenében megkapom és ebből a csereeszközből visszaadhatom a hitelezőnek a kölcsönzött csereeszközt.

Mínt hogy a termés az az árú, melynek csereeszközét előre megkaptam *zöld* állapotban volt a hitel keletkezésénél, ezt a hitelt „zöldhitel”-nek keresztelték el. A hitelezés még jobban az elevenbe vághat akkor, amikor nem annak az árúnak a csereeszközét kapom meg előre, amelynek a termelése folyamatban van, hanem annak az árúnak is, melynek termelése meg se kezdődött. Sőt több évi termés csereeszközét is meg lehet kapni előre. Ezek a hitelek azután a bankhitelek körébe tartoznak. Tehát, ha én a bankban kis földemre 1000 pengőt veszek fel, akkor tulajdonképpen több évi termésem csereeszközét kaptam meg előre. Csakhogy ez esetben a hitelező nem törődik azzal, hogy hány év alatt tudok pár hold földemen *munkámmal* 1000 pengő értékű búzát termelni. Azzal sem törődik, hogy a termelésnél még munkámon kívül is van költségem (pl. közteher). Nem érdekli, hogy mennyi csereeszközt kapok termésémért, csak azt tartja számon, hogy mennyi csereeszközt adott és mikor mennyit kell „használati díjat” azaz kamatot fizetni. Hogy azután a bank biztos legyen abban, hogy a termelendő árú csereeszközét megkapja arra az értékre (föld) „tábláztatja be” a kölcsönt, amely érték a hozzáadott munkával „termi” az új értéket: az árút. Ha már most nem tudom visszaadni a kikötött időben a csereeszközt, vagy ha nem fizetem annak kamatát, elveszi a bank magát azt a földet (értéket), mely munkával árút hoz létre. Mínt hogy azonban a bank árútermeléssel nem foglalkozik, csak az árú csereeszközével, a termelésben résztvevő értéket más embernek adja, aki vagy saját maga adja a termelő tényezőhöz a munkát, vagy olyan embernek, aki a termelés „együthathó”-it a földet és a munkát összehozza, azaz a termelést vezeti. Első esetben a föld művelőjének, más esetben gazdálkodóknak (a föld műveltetőjének).

Amint kitűnik az elmondottakból, a termelésben résztvesz a *munkás munkával*, a *munkaadó* meglévő értékkel: **termelő tőkével**. Az azonban, aki a csereeszközt, a pénzt előre odaadta, a termelésben részt nem vesz, sem munkával, sem *a termeléshez szükséges meglévő értékkel*. A termelés eredményéből azonban ennek ellenére részesedik kamat címén. Ha pedig a termelés eredményéért a termelő tőke (üzemtőke) tulajdonosa és a munka tulajdonosa együttvéve nem kapnak annyi csereeszközt, mint amennyit a bank kamat címén követel, akkor elveszi a termelés eszközét, az üzemtőkét. Mínt hogy az árú csereeszköze egyúttal értékmérő is, az üzemtőke értékét az árú csereeszközével mérve „számítolják le.” Így eszi meg a kamat a termelő

tökét, képletesen kifejezve. Ez a Pénz és termelő tőke, valamint a munka egymáshoz való viszonya, nemcsak a mezőgazdaságban, hanem az iparban is.

A **munkás munkabére** lényegében annak az árúnak az ellenértéke, — mely az üzemtőke és a munka összetevéséből keletkezett új értékéből — a munkára esik. Azt a folyamatot, amikor a munka az üzemtőkével egyesül, termelésnek nevezzük és ennek eredménye az árú. A munkás a maga munkáját adja az üzemtőkéhez és ez által új érték (árú) keletkezik. Tehát az áruból (az új értékéből) a munkásnak is kell jutni, *olyan arányban*, amilyen arányú a termelésben való részvétele. Hogy a munkás munkabére lényegében a termelt áruból való részese-dése, azt alább világítjuk meg. A mezőgazdaságban még ma is igen gyakori a részes termelés. A gazda adja a földet, a munkás a munkaerőt; a termelés eredményén azután előre megállapított arányban osztoznak. Rendszerint, ha a gazda csak a földet adja, igavonót, szerszámot, vetőmagot, munkát a munkás, akkor a termés fele a gazdáé, fele a munkásé. Más esetben a gazdáé a föld és ígás munka, a munkásé a kézimunka; ilyenkor a munkás a termés harmadát, vagy negyedét kapja (tengerinél), vagy tizedét (búzánál.) Minden esetben azonban a termelés bevégeztével. Előfordul azután, hogy „előleg”-et kapnak a részes munkások „természetben.” Akár így, akár úgy, a kockázatot a munkás együtt vállalja a gazdával. Elverhet pl. a jég mindent, vagy aszály viszi el, vagy más tényezők és körülmények folytán kisebb, vagy nagyobb a termés és így a munkásnak éppenúgy mint a gazdának, több vagy kevesebb jut. Ezenkívül a közösen termelt árú értékét sem tudják előre. Ezeket a kockázatokat vállalja magára a gazda, amikor készpénzben előre fizeti ki általában a munkásnak jutó részt. Nem változtat a lényegen az a körülmény, hogy a gazda részletekben fizeti ki a végzett napi munka után a termelésből a munkásra eső részt. A munkás kereslet és kínálat ezt a napi részletet (napszámot) magasabbra vagy alacsonyabbra alakítja, tehát **függetleníti** még jobban *a végzett munkát a termelés eredményétől*, a munkát, az **alkotó** Erőt is vásári portékává alacsonyította le a rideg üzleti szellem. Az árú és csereeszköz egymáshoz való viszonyát, továbbá magát a termelés lényegét mindez ez csöppet sem változtatja meg. Az ipari termelésnél a helyzet ugyanaz. A gyáros adja az anyagot, a szerszámot, tehát az üzemtőkét, a munkás a munkát, e két termelési tényező egyesülése a termelés és ennek eredménye az árú, pl. cipő. A cipőgyár berendezésével

csinálja a munkás a cipőket. Tehát ebből a készítményből egy rész az üzemtőkéé, másik rész a munkásé. A munkás azonban a sok cipővel nem tudna mit kezdeni, másodsor és leginkább nem engedheti meg a gyáros, hogy vele a cipők eladásánál a saját munkásai konkuráljanak, így a gyáros valamennyi cipőt maga adja el és az ezért kapott csereeszközből juttat a munkásnak is. Úgy tekinthetjük, mintha a gyáros **előre** megvinné a munkásnak jutó cipőt és ő maga adná el a munkás részét is. Ezen a lényegen ismét nem változtat az a körülmény, hogy a gyáros keveset ad a közösen termelt és munkásnak jutó áruból. Ugyanez történik egyszerűbb formában pl. a dohánytermelőknél. A gazda és munkás együtt adják át a termelt dohányt az államnak és az érte kapott csereeszközön megosztottnak.

Minden esetben, ha a munkás munkabért kap, **ez az általa termelt árú egyrészének csereeszköze**. Ha e munkabért a termelés megkezdése előtt, vagy termelés közben, vagy a termelés után is, *de* a termelt értékek csereeszközre történt becserélése előtt fizetik ki, **a munkabér hitel gyanánt szerepel**. *Hitelezi a munkaadó, azaz az üzemtőkés a másik termelési tényezőnek a munkásnak a termelendő árú csereeszközének egyrészét.*

Mint a liberális élet egész vonalán, itt is meg van engedve az erősebb szabadversengése és a gyengébb kihasználásának lehetősége. *Ahogy az uzsorás zsidó és örmény bankár kihasználja áldozatát és a kamatot levonja előre a kölcsönadott csereeszköz összegéből, éppennyú történik és sok esetben azoknál az apróbb hiteleknél, mely a munkás munkabére gyanánt szerepel.* A Hitel cím alatt foglaltakból tehát a következő

tanulást vonhatjuk le: Az árú csereeszközének magához a termelés folyamatához semmi köze, minden álokoskodás ellenére. A termeléshez két tényező szükséges és pedig az üzemtőke, a *tényleges érték* (mint pl. a gyár berendezése, a föld és annak művelési eszközei, gyárakban nyersanyag, földnél vetőmag [igás jószág]) és **a munka**. A csereeszköz, — mint a neve is mutatja — csak az árúcsere lebonyolítására szükséges. Az a tény, hogy úgy az üzemtőke tulajdonosa, mint a munkás előbb juthat hozzá az árú csereeszközéhez, mint maga az árú létrejön, azt a téves nézetet keltette, mintha a termeléshez lenne nélkülözhetetlen a pénz. Ezt a téves nézetet a Pénztőkés társaság minden erejével saját érdekében terjesztette és erősítette csak azért, hogy önmagát nélkülözhetetlenné tegye. Ha egy termelő csoport hamarabb jut az árú csereeszközéhez, mint egy

másik, akkor természetesen az előre megkapott csereeszköz ellenében a *másik* csoport árújához jut, amely a maga árújának csereeszközéhez csak a termelés befejezése után jutott. Tehát az egyik még nem termelt, a másik termelt és az árú csereeszközéhez egyszerre jutnak hozzá. *A termelés mindenkor az értékek összetevése.* Jól jegyezzük meg, nem az értékek csereeszközének, hanem magának az értékeknek az összetevése. A munka is érték. Munkát csak úgy végezhetünk, ha értéket fogyasztunk. (Pl. kenyeret eszünk, hogy erőnk legyen a munka végzésére.) Az a csoport tehát, mely **értékfogyasztás nélkül jut** a termelendő új érték csereeszközéhez, előnyben van azzal a másik csoporttal szemben, amely csak az értékfogyasztás után, tehát a termelés ténye után jut a már termelt árú csereeszközéhez. Ebből az előnyből kívánt részesedni az, aki a csereeszközt előre bocsátotta rendelkezésre. Minthogy azonban a csereeszköz rendelkezésre bocsátója a termelésben nem vesz részt, ezenkívül nem ő az, aki hátrányos helyzetbe kerül, nem őt illeti meg az előnyből származó haszon sem, hanem azt a második csoportot, mely előbb termel és azután kéri árúja csereeszközét. Így jöhet létre bizonyos egyensúlyi állapot.

A munkás csak értékfogyasztás után tud termelni s ha ez az érték nem áll rendelkezésére, nem tud munkát végezni. Szüksége van tehát értékre, hogy új értéket termelhessen. Ezt az értéket csereeszköz (pénz) ellenében megkaphatja. Ilyen hitelre tehát szükség van, de viszont hitelező csak az lehet, akinek tényleges érték van a birtokában. Ez az érték pedig régi értékek fogyasztása után, értékek felhasználásával keletkezett. Tehát a csereeszköz is csak azok tulajdonában lehet, akik termeltek és így jutottak értékhez, azaz a második csoport termelő. Ha egyszer már a példának vett munkás termelt, ő is részesévé vált a termelésnek s így ő is bekerült a második csoportba. Megtörténhet, hogy a második csoportból egy rész pl. elemi csapás révén elveszti minden eddigi értékét és így az első csoportba kerül (akik még nem termeltek), de végeredményben visszajut a termelők csoportjába. *Ebből következik, hogy csereeszközt a termelők öszszessége adhat ki.* Más szavakkal a pénzt csak azok jogosultak kibocsátani, akik termeltek, termelnek és termelni fognak. *Ez pedig a dolgozó Nemzet.* Azok, akik a termelésben részt nem vettek, nem vesznek és nem is akarnak venni, semmi szín alatt sem rendelkezhetnek annak az értéknek csereeszközével, melynek előállításához semmiféle értékkel hozzá nem járultak. Ezt írja

elő az alkotó Ember becsületterzése, az alkotó Isten szelleme. Ez az alkotó erő igazsága.

Ha az értékek csereeszközének tulajdonjoga nem a nemzeté és ez erkölcstelen? Akkor még erkölcstelenebb, még becsütelenebb, hogy az a társaság, mely a termeléshez sem munkával, sem más tényleges értékkel hozzá nem járul, ennek ellenére a termelés folyamata révén keletkezett új értékből kamat címén részesedik. Az a bűncselekmény pedig, amely azáltal keletkezik, hogy a pénz tulajdonosa vagy birtokosa még a termelt új értékkel sem elégszik meg, hanem a termelés tényezőinek értékeit is elszedi, az a munka szellemének arcucsapása és az alkotás Istenének kigúnyolása.

A pénz urai tolták, valósággal nyakába varrták a pénzt, az áru csereeszközét a termelés tényezőinek csak azért, hogy kizsákmányolhassák. Erre a kizsákmányolásra egész rendszert építettek ki. Azzal a ténnyel hogy csak olyan embernek adtak kölcsönöket, akiknek érték volt a birtokában, behízelegték magukat a munkaadónál, a termelés egyik tényezőjénél, a másik tényezőben, a munkásban a sokszor mélyen tudat alatti irigység és bosszúállás ösztönét hozva felszínre. Így könnyítették meg marxista pribékjeiknek a lazítást a termelés (munkaadó) tényezője ellen. Egyidejűleg fegyvertársukká tették a kizsákmányolásban a munkaadót magát is anélkül, hogy a legtöbbször sejtelve is volna róla. Ezt bizonyítja az is, hogy az érdekellentétet soha sem sikerült annyira kielelni ott, ahol úgy a munkás, mint munkaadó csak a termelés befejezése után jutott a termelt érték csereeszközéhez. (Részlet munkáknál.)

Befejezés.

Látjuk, hogy a pénzt mindenáron termelési tényezővé tolnák föl, holott a pénznek a termeléshez más köze nincs, mint a termelésen élösködni. A termelés tényezői: **a munka** és **az érték**, melyet a Teremtő adott a Természetben valamennyi élőnek. *Az Embernek annyival van több joga a Természet kincseihez, amennyivel többet dolgozik.* Az ősember gyökerekkel táplálkozott, a Ma embere villamos tűzhelyen készíti el ingyenc ételeit, Mindazt a különbséget, ami az ősember és mai ember között van, a szellemi és fizikai munkának köszönhetjük. **Ezt a munkát uzsorázza ki** a pénz ura. A föld, munka és ismét munka útján vált termővé. A földet szerszámokkal, gépekkel műveljük, melyek ismét csak munkával készültek el. A feltaláló az agyában konstruálta meg a gép szerkezetét. A természet törvényeit egymás mellé helyezte, csoportosította és a csoportosítás után következtet. Ezeket a gondolatokat papírra írja és rajzolja. A mérnök a rajzok és leírások alapján fizikai munkásokkal elkészítteti az alkatrészeket, melyeket a munkás a mérnök irányítása mellett rak össze géppé. A gép tehát összesűrített munka. A kisgazda apja, nagyapja, dédapja verejtékezett azért a terményért és állatért, melynek eladási árából a vasból készült ekét, boronát, vetőgépet, sőt a földjét is megvásárolta. Cserébe adta az ő verejtékét a feltaláló, a mérnök, a gyári munkás verejtékéért, munkáért munkát cseréltek és cserélnek. A földmunkásnak ma már nem kell fadarabbal felpiszkálni a talajt, hogy kézzel beleszórhassa a magot, mert a gazda ekéjével, vetőgépevei könnyebben és kényelmesebben végezheti azt el. Nem kell hét és hónapszámra két darab összekötözött fadarabbal a szemet kiverni a kalászból, mert a cséplőgép segítségével rövid idő alatt sokat csépelhet. A mérnök tiszta, eső és szélmentes, kényelmes irodában nyugodtan készítheti újabb tervrajzait, mert a föld művelői annyit termelhetnek az intellektuellt által tervezett gép segélyével, hogy a föld termékeiből neki is juthat bőségesen. Mind e tények mellett egyik dolgozó a másiknak esik neki, mert munkájuk eredményét minden vonalon megdézsmálják azok, akik semmiféle munkával hozzá nem járulnak és **őseik sem járultak hozzá** a termeléshez soha. Ezek a dolgozók munkáján élösködnek. Ezek-től kell megszabadítani az emberiséget és *egyidejűleg gondoskodni arról, hogy minden dolgozó **abban az arányban részesüljön a termelés eredményéből, amilyen arányban munkájával hozzájárul az egész emberiség boldogulásához.*** Sem a szo-

mali néger, sem annak ose nem járult hozzá a kultúrához, de még a kultúra terjesztéséhez a civilizációhoz sem s így ahhoz az alkotó erő szemszögéből joga sincs. Ha ebből mégis részesedni akar, úgy vagy munkát kell adnia, vagy területet annak az emberfajnak, melynek úgy fiai, mint ősei munkával teremtettk a mai kultúrát. *Éppen így nem részesedhet a munka eredményéből a négerkeverék zsidó sem*, ha az alkotó munkában részt nem vesz. Az, hogy szervezeteivel megszerezte az áru csereeszköze: a Pénz fölötti rendelkezési jogot nem hatalmazhatja arra fel, hogy a munka eredményét elvigye. A munka eredménye azt illeti, aki azért áldozatot hozott. Így a munka eredményének csereeszköze felett is csak az áldozathozók és utódaik rendelkezhetnek. Jelen esetben a magyar nemzet, melynek tagjai csak azok lehetnek, akik a magyar nemzetért és annak kultúrájáért vér és verejtékdíjat hoztak és hoznak.

A pénzkibocsátás joga tehát a dolgozó nemzet joga.

Azzal a pénzzel, mely a nemzeté, csak a nemzet rendelkezhetik. Minthogy az azzal való seftelés a munkát rövidíti meg, a Pénzrel való üzérkedés senkinek meg nem engedhető. Ugyanúgy az értékpapírok sem képezhetik seftelés tárgyát. Ha sem a pénzzel, sem a pénzre szóló követeléssel seftelni nem lehet; az értéktözsde, mint felesleges intézmény önmagától szűnik meg.

A pénz a termelésben részt nem vesz, tehát a pénz birtokosa a termelés eredményéből részt nem kérhet. Tehát kamatot nem szedhet. Kamatszédésre a *legjobb* esetben is, az jogosult, aki hátrányos helyzetbe kerül általa, hogy termelt árújának csereeszközét utólag kapja meg. Míg, aki hitelt vesz igénybe, hamarabb jut a csereeszközhez, semmint termelt. Minthogy az igazság az, hogy lehetőleg mindenki előbb termeljen, azután jusson hozzá termelt árúja csereeszközéhez. Hitel csak olyan esetben folyósítható, amikor arról van szó, hogy egy termelő, rajta kívül álló okok miatt csak úgy tud bekapcsolódni a termelésbe, ha a termeléshez szükséges érték rendelkezésére áll. Ebből nyilvánvaló, hogy hitel tárgya elsősorban **az áru maga** és nem annak csereeszköze lehet. Hitelt mindenkor leginkább megszorult emberek vesznek (a termelők közül) igénybe, így igen könnyen megesik, hogy a lelkiismeretlen hitelező kiuzsorázza az adóst. **Ennélfogva magánember nem hitelezhet senkinek.** Ha a tilalmat mégis áthágja, úgy a törvény sem a tőkéért, mégkevésbé a kamatért védelmet nem nyújthat, de annál szigorúbb büntetést mér a hitelezőre. Mint láttuk, a parasztember által termelt búza előállításához közvetve az a gyári mun-

kás is hozzájárult, aki pl. az ekét készítette. Ugyanúgy, mint a szíjgyártó, aki az ígásló hámját csinálta, melynek segítségével a ló az ekét húzza. Így valamennyi dolgozónak köze van pl. a búza termeléséhez. Annyi köze van, hogy a kamatjövedelemből azt is megillet egy rész, mely kamatjövedelem pl. az egy mázsa búza kölcsönzése következtében keletkezik. Ha ez így van, **akkor kamatot csak a dolgozók összessége, azaz a Nemzet maga jogosult szedni.** Kamatot pedig csak annyit szedhet, hogy ezáltal a megszorult adós ki ne uzsoráztassék.

Az általános elv tehát: 1. Pénzt csak a Nemzet maga bocsáthat ki. (Nem az állam, hanem a nemzet) 2. Hitelt csak a Nemzet nyújthat olyan alacsony kamatláb mellett, hogy az adós azt meg is fizethesse. A kamat természetesen a Nemzetközösségé. 3. Tőzsdei seftelést üzni nem lehet. Az első elv fölöslegessé teszi a nemzetközi jegybankját, 2-ik a bankjait, 3-ik a tőzsdéjét.

Legfontosabb részletkérdés a Pénzegység értékelése. Ha az aranyalapról letér a Nemzet saját jegyintézete, aminthogy arról le kell térnie, más alapot kell keresnie. Ilyen alap lehet pl. egy napi átlagnapszám is. Ez lenne a legideálisabb: a munka. Mint-hogy azonban ennek kiszámítása körülményes, megfelelőbb lehet egy munkás legáltalánosabb és legegyszerűbb napi élelme, azaz 1 kg. fehér kenyér, fél kg. szalonna. Ez esetben azt mondhatnók, 100 fillér *mindenkor egyenlő* 1 kg. fehér kenyér -f~ fél kg. szalonna. Ezt az alapot az állam mindenkor garantálhatja, mert tartalékolhat búzát is és zsiradékot is. Annak egyforma kelendőségét biztosíthatja azzal, hogy bő termés esetén elraktároz (és a kivített forszírozza) szűk termés esetén a kivített korlátozza. Ennél sokkal nagyobb kockázatot vállal ma a nemzetközi aranyalapjáért. A Nemzet jegyintézete gondoskodik arról, hogy mindig annyi pénz legyen forgalomban, amennyi az árucseré lebonyolítására szükséges. Így a pénz vásárlóereje állandósul. Állandósul, mert nem lesz börze, nem lesz nemzetközi zsidók kezén levő „Nemzeti bank” és nem lesz a bankrendszer, a nemzetközi zsidóság pénzbeszedője, amely szervek a pénzzel manipulálhatnak. Természetes, hogy a szabadköművesek, marxisták szervezeteit is szét kell szórni, mint a nemzetközi zsidóság eszközeit. A sajtót pedig egyszerűen ki kell venni azoknak a kezéből, akik azt a Nemzet ellen használták föl. Nagy feladatok ezek. Ezek egyikének megoldása nem megoldás. Sőt az összesek megoldása is csak ideig-óráig tartó lehet, míg a **mai pénzrendszert és pénzügyi politikát** előidéző

embertípus **uralmon marad**. Tehát *az első: nem a részletkérdéseken való vitatkozás, sőt még nem is a lényeges kérdések vitatása*, hanem **annak a tábornak összehozása**, amely a ma uralmon levőket felváltsa, mégpedig minél kisebb meg-
rázkódattással és ennek megtörténte után az új magyar életközösséget felépítse. Így:

AZ ELSŐ TEENDŐ a meglevő rendszert ismertetni minél szélesebb körben s mindig rámutatni arra, hogy a mai rendszer nem véletlen műve, hanem az uralmon levő kapzsi materialista szellem szü-
lötte. A materialista szellem materialista lelkületből fakad. A materialista lelkület eleven emberekben él. Ezek az eleven emberek lelkületüket, jellemüket őseiktől örökölték és utódaikban adják tovább, mert a lelkület az ember örökölt ösztöneinek együttes megnyilvánulása.

Ha oly rendszert akarunk kiépíteni, amely a maival ellentétben a becsületen és munkán épül fel, akkor ama uralmon levőket olyanokkal kell kicserélni akikben a becsületérzés és az alkotó munka iránti szeretet is ösztönös, azaz örökölt jellemvonás. Tehát ellentétei a materialistáknak.

A MÁSODIK TEENDŐ tehát az ideális ösztönű emberek egy táborba szervezése.

Így az első lesz a propaganda. A második a szervezés. A szervezés már az új rendszer építéséhez tartozik. Sőt az új rendszer alapja. Hiszen arról van szó, hogy amilyen az ember érzésvilága, olyan a gondolkozása és a gondolatok következménye a tett. Ha jobb tettet akarunk az élet mindeu megnyilvánulásában látni, akkor végredményben jobbérzésű embereket kell uralomra juttatni. Ha azonban csak egyszerűen megkérdezzük az embereket „jobbérzésűek”-e.? Mind azt fogja mondani: »Igen! Én a jobb, sőt legjobbérzésű vagyok, tehát engem tegyetek a polcra.” így nem jutunk a szervezésnél semmire. Gondoskodni kell arról, hogy abba a szervezetbe, amely a becsületet akarja uralomra juttatni, csak is becsületes emberek kerüljenek. Hogyan volna elképzelhető, hogy tyúktolvajok és valutasiberek társasága majd a munkát és becsületet juttatják diadalra A szervezésnél tehát szigorú mérlegelés tárgyává teendő a beszerzendő eddigi élete. De még ez sem elég a beszerzendőtől áldozatot kell kívánni, Aki nem akar áldozatot hozni, annak a szervezetben helye nincs, mert e szervezetnek nagy feladatot kell megoldani és ezért nagy áldozatot kell hozni tagjainak. Mindig hangsúlyozni kell, hogy az idealisták táborá: a „Magyar Nemzeti Szocialista Párt” minden tagjától a tag viszonyhoz képest a legnagyobb áldozatot követeli. Így csak azok jelentkeznek, akik, ha kell, áldozatot is tudnak hozni a jobb jövőért. Ha azt hangoztatjuk állandóan, hogy a köz érdekének kell érvényesülni a magánérdek előtt, nem jönnek olyanok hozzánk, akik a saját érdeküket hajszolják, mert azokat itt nem érvényesíthetik. Az ilykép kisselektált embereket még igen hathatósan kisselektálja maga a hatóság is, mert a párt tagjait állandóan piszkálják és így csak a legbátrabb ember k jelentkeznek tagokul. Így elérhetjük azt, hogy a lakosság legbecsületesebb, legáldozatkészebb, legbátrabb, munkabecsülő tagjai kerülnek egy táboriul, tekintet nélkül társadalmi és vagyoni állásukra.

Soha sem szabad azon mesterkedni, hogy sok tag legyen, hanem mindig azon kell lenni, hogy minden osztályból a legjobb emberanyag kerüljön össze. A pártnak lehet sok hive. Erre szükség is van. Hiszen ezt a célt szolgálja a propaganda és maga a kiépített vagy kiépülő szervezet is. Látni, tudni kell mindenkinek, hogy a Magyar Nemzeti Szocialistáknál a társadalom legjobbjai találtak egymásra. Valamennyije talpig férfi, ringott bár bölcsője grófi palotában, vagy nádfödeles tanya«. Tudnia kell mindenkinek, hogy ez a párt senkivel nem alkuszik, senkivel nem paktál, mert a hatalmat teljes egészében magának akarja megszerezni és e hatalmat idealista lelkületének megfelelően akarja és fogja felhasználni. Tudnia kell mindenkinek, hogy gazemberséget csak gazemberek követhetnek el, becsületes emberek csak becsületesen dolgozhatnak, azokat a becsület útjáról leteríteni nem lehet.

Szent hitünk és meggyőződésünk, hogy az igazság győzni fog, mert győznie kell. E hit hozza és tartja össze azt a tábort, mely mindenét kockára teszi a becsületért és a munka diadaláért csak azért, hogy majdan élte alkonyán büszkén mondhassa el unokáinak:

„Így szereztük vissza néktek édes magyar Hazátokat!”

A könyvben előforduló értelemzavaró sajtóhibák:

9. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó sorából kimaradt „és fajtájok”. Így fog hangzani: „de még önmaguk és fajtájuk fenntartásáért sem.”

15. oldal negyedik sorából kimaradt: „nem”. Így fog hangzani: „ez nem véletlen következménye...”

33. oldalon az oldal alján csillag alatt kimaradt „pld.” Így olvasandó: „Lásd pld.”

80. oldal első bekezdésének tizenharmadik sorából törlendő: „egy a beolvadásban.” Olvasandó: „öszönöket így más”...

94. oldal hetedik sorában „támadásunkat” helyett: „támadásunk.”

115. oldal utolsó sorában „jutalmazására” helyett: „jutalmazása.”

118. oldal harmadik bekezdése első sorának végén „valuta” törlendő, így olvasandó: „korlátlan mennyiségben.”

120. oldalon, alulról a negyedik sor elején „1935” helyett „1934”.

132. oldal első bekezdésének harmadik sora végén „kis” helyett „kilogramm” olvasandó. Így: „egy kilogramm fehér kenyér.”

Tartalomjegyzék

I. rész.

Pénz vagy Becsület

Bevezető

A könyv címéhez	3
Nem elegendő az anyag átrendezése	3
Az ösztönök és a nevelés (A létfontartó ösztön)	4
(Fajfontartó ösztön)	5-6
(Fajtökéletesítő ösztön)	
A nevelés	6
Megoldás	10

A bajok gyógyítása

I. A Nemzetközi írások

A) <i>A Marxisták</i>	
A szovjet	13
Falu és város a marxizmusban	17
Népek a marxizmusban	18
A marxisták tökéletes harca	23
A marxisták a szervezett és szervezetlentökével szemben	25
B) <i>A kereszténység</i>	31

II. A Nemzeti irányzatok

Sovinizmus	39
(Mi a Haza?)	44
<i>A Liberalizmus általában</i>	46
<i>Szabadság, egyenlőség, testvériség</i>	
lélektani, szellemi szempontból	51
anyagi szempontból	53
<i>A Liberális pártrendszer</i>	
<i>Liberális ellenzéki párt</i>	55
Független kiszegzdpárt	56
Legitimista párt	60
<i>Nemzeti Egység Pártja</i>	61
<i>A tanulás</i>	67

Képviselési rendszerek

<i>Parlamentarizmus</i> (Népképviselés)	68
<i>Érdekképviselési rendszer</i>	71

Az Ébredő Magyar mozgalom	78
Antiszemitizmus (az ösztönös)	79

Világnézetek harca (ideális, materiális)

(Humanizmus)	86
(Ideális és materiális) Istenszernlélet	90
(A Kultúra)	92

II. rész.

A Kamatrabzolgaság megtörése

<i>A rabzolgaság ténye</i>	95
Szolgaság és rabzolgaság	95
Kik a kamatrabzolgák?	97
Pénz a modern rabzolgatartók korbácsa	101
<i>A Pénz története</i>	
az óskorban	101
Az amerikai telepesek pénze	103
A fehérhátú pénz	103
<i>Mi a pénz?</i>	103
<i>A pénz fedezete</i>	105
Ingatlan fedezetű pénz	107
Arany fedezetű pénz	109

300 a világ ura

szervezetei: 1) A Szabadkőműves szervezet	110
2) A Marxista szervezet	111

Az arany a 300 szolgálatában**Az aranyfedezetű jegybank rendszer**

„Teljes arany valuta”	114
„Aranyvaluta” OMB Rt.	115
(MNB Rt.) „Arany devizavaluta”	118
A Pengő alapja (és a MNB Rt.)	123
„Látjuk tehát” ... (A jegybankrendszer összefoglalása)	130

A Tőzsde

<i>Inflációdefláció</i>	133
<i>A Tőzsde-papírok</i>	137
A Váltó (és a Pénz)	138
A Jelzálog kötvény	142
A Részvény	143
<i>Tőzsdemanőverek</i>	144
„A Tőzsde hatalmas” (összefoglaló)	147

A Bankrendszer

Majoritás	148
Mit jelent 4 milliárd adósság?	149
<i>Hitel</i>	151
A munkás munkabére (is hitel)	155
<i>Tanulság</i>	156

Befejező

Az általános elv	160
<i>Az első teendő</i>	162
<i>A második teendő</i>	162